

# Giới thiệu Âm Mưu Của Cô Ấy

Truyện Âm Mưu Của Cô Ấy xoay quanh câu chuyện giữa hai người từ khi cô bắt đầu thầm yêu anh. Cuối cùng cơ hội của cô đã đến trong một lần anh suy sụp và cần sự giúp đỡ...

Ngờ ra tất cả điều đó đều là những âm mưu thủ đoạn của cô, nhưng tất cả chỉ cùng chung một mục đích là được ở gần anh.

Cuối cùng, cô mang thai nhưng lại trở trêu thay khi anh công khai dẫn một người mới đến làm cho cô đau khổ và suy sụp. Không lẽ đây lại là kết cục cho những gì cô đã làm ???

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

Hôm nay là sinh nhật tròn mười tuổi của con gái của mẹ kế cô, con bé kém cô ba tuổi. Cha cô rất vui vẻ vì mẹ kế mà tổ chức tiệc sinh nhật thật long trọng, ông cũng không thêm để ý đến thân phận tai tiếng của mẹ kế, mời tất cả những bạn bè thân thiết đến nhà dự tiệc. Mẹ kế khẽ mỉm cười, thật sự tỏ ra xinh đẹp đứng ở bên cạnh cha cô, tạm thời làm nữ chủ nhân quý phái, dịu dàng mà mẹ cô..... từ sớm đã không biết đang hẹn hò cùng với người đàn ông nào.

Đây chính là nhà của cô, cha mẹ vì lợi ích lẫn nhau mà đi đến kết hôn, tình cảm giữa bọn họ rất là lạnh nhạt, tương kính như tân, mỗi người đều tự có một cuộc sống riêng.

Thân là con gái duy nhất của họ, cả hai đều rất thương yêu cô, nhưng mỗi người đều có đời sống cá nhân riêng rất là bận rộn, căn bản không có thời gian chăm sóc cho cô.

Năm cô sáu tuổi, phần lớn thời gian cô đều ở một mình, chăm sóc cho cô chỉ có người hầu cùng bảo mẫu ở trong nhà. Cũng vào năm ấy, cha đã mang về một người phụ nữ cùng với một cô bé ba tuổi, từ đó, ở trong nhà lại có thêm một người mẹ kế, cô cư nhiên lại có thêm một em gái.

Kỳ thật không có gì không tốt, bởi vì mẹ kế đối xử với cô rất tốt, chăm sóc cô giống như con gái của chính mình vậy, mà cha cô cũng vì vậy mà mỗi ngày đều về nhà sớm hơn trước, mà cô cũng không còn cô đơn một mình một người, từ đây cô đã có người chăm sóc. Nhưng cô lại cảm thấy càng trông trải càng mất mát.

Đứng ở dưới tàng cây, Mạnh Uyển Lôi nhìn em gái đang được cha ôm trên tay, vẻ mặt của cha đều hiện lên niềm yêu thương vô hạn, còn mẹ kế thì đứng ở bên cạnh cha, cầm khăn tay lau vết bẩn trên miệng con gái, cha cô còn cầm vài thứ ư em ấy ăn.

Ba người họ trông thật hạnh phúc.

Mà cô, dường như chỉ là người ngoài.

Cô nhìn em gái, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc của con bé thật chói mắt làm sao, làm cho người ta thật chán ghét!

Mạnh Uyển Lôi nhắm lại mắt, không muốn tiếp tục nhìn. Cô xoay người dựa lưng vào cây, dáng vẻ vừa cô đơn vừa lặng lẽ nhìn bể bơi ở trước mắt, từ đầu tới cuối, cô chỉ là một người khách xa lạ của buổi tiệc này, vốn là một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ biết bao nhưng lại không có chỗ cho cô tham dự vào.

Bịch, bịch!

Tiếng bước chân vội vã đến gần bên cô, cô quay đầu lại thì nhìn thấy em gái đang ở gần bể bơi, nó ngồi xổm xuống, ôm lấy quả địa cầu bị rơi trên mặt đất.

Em gái lại không nhìn thấy cô, ôm quả địa cầu trong lòng ngồi nhìn bể bơi đến ngẩn ngơ. Mạnh Uyển Lôi cũng không muốn để ý con bé, quay đầu nhìn đi nơi khác.

“Kiều Kiều, đừng tới gần bể bơi quá.” Tiếng cha nhỏ nhẹ, trầm ấm truyền đến.

“Dạ.” Con bé nghe lời ngồi lui về sau vài bước.

Mạnh Uyển Lôi không khỏi cảm thấy tức giận, cô biến mất lâu như vậy, cha lại không hề phát hiện, nhưng em gái cô vừa đến gần bể bơi một chút, cha liền quan tâm dận dò.

Cô không phải con gái của cha sao? Vì sao sự chú ý của cha không bao giờ đặt trên người cô?

Mạnh Uyên Lôi trừng mắt nhìn em gái, trên mặt có một chút ghen tị cùng phần nộ, thấy em gái cầm quả cầu rất lâu mà không có đứng lên, cô quay đầu lên lên nhìn về phía cha, thấy bọn họ cách nơi này một khoảng rất xa, cô khẽ cắn môi, tựa như bị ác ma xui khiến, vụng trộm từ phía sau hơi dùng sức đẩy con bé một cái.

“Tùm!” Tiếng bọt nước vang lên.

Cô vội chạy trốn vào sau gốc cây.

“Ồ.. ô.....”

Cô nhìn con bé khóc to, giấy dựa trong làn nước, trong lòng cảm thấy một chút thông khoái, nhưng chỉ trong nháy mắt, cô liền thanh tỉnh, mặc cảm tội lỗi trào dâng.

Ông trời, cô đã làm cái gì?

“Kiều Kiều!”

Cô chạy nhanh xông lên trước, liền muốn nhảy xuống bể bơi, lại có một thân ảnh nhanh hơn cả cô, mau lẹ nhảy xuống bể bơi.

“Sao lại như vậy?” Có người phát hiện hành động của cô ở bể bơi.

“Kiều Kiều!” Cha cùng mẹ kể nhanh chóng chạy lại đây, còn có một thiếu niên ôm Kiều Kiều lên bờ.

“Tránh ra!” Anh ta hô to trước những người đang tùm lại xem, đem Kiều Kiều đặt ở trên bờ, hai tay ấn lên ấn xuống ở ngực Kiều Kiều, giúp con bé làm hô hấp nhân tạo.

“Kiều Kiều.....” Mẹ kể khóc tức tưởi, bộ dáng yếu đuối ép sát vào trong lòng cha.

Khuôn mặt Mạnh Uyên Lôi trắng bệch, nhìn em gái sắc mặt tái nhợt, cô sợ tới mức không dám hé răng. Tại sao cô có thể làm như vậy?

Cô không phải cố ý.....

“Khụ khụ.....” Kiều Kiều đột nhiên nôn ra rất nhiều nước, khẽ lay động thân thể, mở ra mắt liền khóc òa. “Mẹ mẹ.....”

“Kiều Kiều! Quá tốt rồi con không có việc gì cả.....” Mẹ kể dùng sức ôm lấy con gái, khóc òa thành tiếng. “Ồ..... Con hù dọa mẹ sợ quá.....”

Không có việc gì..... Kiều Kiều không chết.....

Mạnh Uyên Lôi thở phào một hơi, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“A Dịch, cảm ơn em, cũng may em cứu Kiều Kiều, nếu không... không.....” Mẹ kể khóc nức nở nhìn về phía người thiếu niên.

“Chị, tốt nhất vẫn nên đưa Kiều Kiều đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Anh ta mở miệng.

“Đứng, đứng.....” Mẹ kể gật đầu, cha vội vàng ôm lấy Kiều Kiều, “Thật có lỗi, bữa tiệc tối đây chấm dứt, tôi phải mang con gái đi bệnh viện.” Cha quay đầu ý bảo quản gia xử lý việc tiễn khách về, sau đó cùng mẹ kể đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều rời đi bể bơi, trừ bỏ một người.

Mạnh Uyên Lôi ngẩng đầu nhìn về phía người thiếu niên.

Anh ta có ánh mắt lạnh lùng, tỏ vẻ khinh bỉ nhìn cô.

Từ ánh mắt anh cô biết anh thấy tất cả mọi chuyện, cô không khỏi kinh hãi, anh là ai vậy? Hình như anh và mẹ kể cô có quen biết, anh sẽ nói cho đi cùng cha sao?

Cô rất sợ, nhưng càng sợ, thần sắc của cô lại càng bình tĩnh, kiêu ngạo nhìn lại anh.

“Có việc gì sao?” Cô chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ lên trên người mình, vuốt tóc tỏ vẻ như không có việc gì.

“Nếu có lần sau, tôi chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô.” Người thiếu niên lạnh giọng cảnh cáo, khuôn mặt tuấn mỹ hơn người làm cho người ta càng sợ hãi.

“Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì.” Cô nhìn thẳng vào anh, cho dù sợ hãi cũng không thể bộc lộ ra, chỉ cần cô không thừa nhận, cũng sẽ không có người tin vào lời nói của anh.

Cô biết chính mình có ưu thế, cho dù anh cùng mẹ kể cô có quen biết cũng không sao, cô ở trước mặt cha và mẹ kể biểu hiện rất khá, lại ngoan ngoãn nghe lời, giới giang về nhiều mặt, sẽ không có người tin tưởng cô lại làm ra loại sự tình này.

Đúng vậy, Mạnh Uyên Lôi, mày không cần sợ hãi.

Người thiếu niên neho mắt nhìn cô, vì bộ dáng ngạo nghễ của cô mà nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú khẽ tươi cười mà giọng nói lạnh buốt, con ngươi đen thâm sâu cũng làm cho người ta kinh hãi.

“Mạnh gia đại tiểu thư có đúng không?” Năm ngón tay thon dài đặt trên đầu khẽ vẩy tóc ẩm ướt, nhìn thoáng qua ngũ quan của anh ta rất hoàn mỹ, lại có mái tóc đen dày, cả người anh nổi bật dưới ánh mặt trời.

“Tôi không thể không vỗ tay cho sự bình tĩnh của cô, đáng tiếc cô dường như đã quên nơi này có thiết kế camera.” Nhìn thấy sắc mặt cô bỗng trở nên nhợt nhạt, đôi mắt hiện lên một chút kinh hoảng, người thiếu niên cười đến sung sướng lại có vẻ như lạnh lùng.

“Đầu vỗ mồm với cô thì nên để sau, tốt nhất cô nên vận dụng đầu óc cho kĩ, ngắm lại xem chính mình có để lại chứng cứ hay không.”

Mạnh Uyên Lôi khó chịu mím môi, nhưng trên mặt vẫn duy trì biểu hiện kiêu ngạo, không chịu yếu thế nhìn anh.

“Nhanh đi che dấu chứng cứ đi, Mạnh đại tiểu thư, tôi tha cho cô lần này, nhưng..... Về sau Kiều Kiều nếu xảy ra việc gì, tôi sẽ tính cả vốn lẫn lãi lên trên người cô” Lần này bỏ qua cho cô, cũng bởi vì lúc anh nhìn thấy Kiều Kiều tỉnh lại thì trên mặt cô tỏ vẻ rất hối hận, anh muốn cho cô một cơ hội nữa.

Hy vọng Mạnh đại tiểu thư này tốt nhất không làm ra loại chuyện ngu xuẩn này lần nào nữa.

Anh xoay người, rời đi.

Nhìn anh biến mất, Mạnh Uyên Lôi lập tức mất hết tất cả dũng khí, hai chân vô lực ngồi sụp xuống đất, vẻ nguy trang kiêu ngạo sớm đã biến mất, chỉ còn lại sự yếu đuối mà không ai thấy. Cô bắt tay vào nhau, nước mắt kìm nén rất lâu từng giọt từng giọt rơi xuống, không ai còn ở đó, giống như chỉ có một mình cô rất cô độc.

“Cũng may.....” Cũng may Kiều Kiều không có việc gì.....

“Thực xin lỗi..... Chị không phải cố ý..... Thực xin lỗi.....” Cô vừa khóc vừa thầm thì, đem sự hối hận phơi bày ra bên ngoài.

Lại không ngờ rằng người thiếu niên quay trở lại, thấy cô khóc tức tưởi một mình, anh dừng lại cước bộ, con ngươi đen nhìn chăm chú cô trong chốc lát, sau đó lại im lặng không tiếng động xoay người rời đi.....

Phía trước, là hình ảnh một lớn một nhỏ nắm tay. Mạnh Uyên Lôi nhìn bóng dáng phía trước qua cửa kính xe, chỉ chốc lát sau, xe chạy vút qua, bỏ xa hai bóng hình đó, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy bọn họ qua gương chiếu hậu. Cô gái mặc đồng phục cấp ba, hi hi ha ha khoa tay múa chân, nói chuyện sôi nổi cùng chàng trai bên cạnh, mà chàng trai nghiêng mặt, chuyên chú nhìn cô gái.

Cô không nhìn thấy mặt chàng trai, nhưng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cậu ấy.

Nhất định là dịu dàng, mang ý cười, tràn ngập nồng đậm sủng nịch.

Thu hồi tầm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút biểu tình, chỉ có đôi môi thản nhiên gọi lên một chút ý cười không dễ nhận ra, giống như đùa cợt, lại giống như cái gì đều không có.

“Tiểu thư, đến nơi rồi.” Lái xe mở miệng, lập tức xuống xe mở cửa cho cô.

Mạnh Uyên Lôi không vội xuống xe, vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế.

Lái xe dường như rất quen, cũng không thúc giục, im lặng đứng ở một bên, cho đến khi tiếng cười từ cửa truyền đến, Mạnh Uyên Lôi mới cảm lấy túi sách, bước ra khỏi xe. Cô đứng thẳng người, ánh mắt chưa thấy người đâu, tai nghe tiếng cười càng gần, cô cup mắt, lưng lại càng thẳng, tạo nên tư thế đứng tao nhã đẹp như một bức họa.

“Chị.” Phát hiện ra cô, tiếng cười ngừng lại, tiếng gọi trở nên khách khí rất xa cách.

“Đã về rồi? Hôm nay ở trường học có vui không?” Nghiêng mặt, Mạnh Uyên Lôi dịu dàng tươi cười với em gái, tuy là nhìn em gái, nhưng ánh mắt cũng không dấu vết đảo qua người đàn ông đứng bên cạnh.

“Không phải cũng như vậy thôi sao?” Mạnh Nhượng Kiều nhún vai nhăn mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ vẻ khách khí cười, mà khi cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông, trên mặt tươi cười lập tức chuyển thành ngọt ngào, không xa cách như đối với Mạnh Uyên Lôi.

Cô kéo tay người đàn ông, nũng nịu nói. “Cậu, ngày mai là sinh nhật chị, cậu có đến hay không?”

Nghe thấy lời em gái, Mạnh Uyên Lôi cup mắt. Ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của cô, thân là công chúa Mạnh gia, tổ chức tiệc sinh nhật là chuyện bình thường mỗi năm.

Người đàn ông nở nụ cười, nhéo mũi Mạnh Nhượng Kiều. “Cũng không phải sinh nhật cháu, cậu tới làm cái gì?”

“Ai nha!” Mạnh Nhựt Kiều kéo tay người đàn ông xuống, tiếp tục làm nũng. “Theo giúp cháu cùng mẹ thôi! Hơn nữa mẹ gần đây thân thể không tốt lắm, cậu không thăm mẹ sao?”

“Mẹ cháu chỉ cảm mạo thôi mà?” Người đàn ông nhủu mi.

“Ai bảo cậu không đến thăm mẹ, bệnh của mẹ đương nhiên sẽ không tốt.” Mạnh Nhựt Kiều tức giận hừ với anh một tiếng.

“Nói bậy!” Người đàn ông nở nụ cười, tức giận gõ cái trán của cô một cái. “Ngày mai cậu sẽ đến, được chưa?”

“Thật nha!” Mạnh Nhựt Kiều cười híp mắt. “Cháu sẽ bảo chị Lý chuẩn bị nhiều một chút, chúng ta cùng mẹ ăn bữa tối.”

Hàng năm sinh nhật Mạnh Uyên Lôi hoặc yến tiệc quan trọng khác, cô cùng mẹ đều ngoan ngoãn đợi ở phía sau nhà, sẽ không chạy đến trước nhà lớn.

Tình hình này người đàn ông cũng biết, con người đen hơi trầm xuống, nhưng cánh môi vẫn cười. “Được, cậu sẽ đến đúng giờ, vào đi thôi!”

“Dạ, bye bye cậu.” Mạnh Nhựt Kiều vẫy tay, quay đầu nhìn về phía Mạnh Uyên Lôi vẫn đứng một bên, cô khó hiểu gãi đầu, không hiểu vì sao cô ấy không vào nhà mà vẫn đứng ở đây? Nhưng quên đi, đây không liên quan đến chuyện của cô, cô nhún nhún vai, lễ phép mở miệng, “Chị, em đi vào trước.”

Nói xong, cô cầm túi xách chạy vào nhà, muốn nhanh nói cho mẹ biết cậu sẽ đến ăn bữa tối cùng họ, mẹ nghe được nhất định sẽ rất vui vẻ.

Người đàn ông bỏ tay vào trong túi, thấy Mạnh Nhựt Kiều chạy vào nhà, anh mới rời đi, mà ánh mắt từ đầu đến cuối cũng chưa dừng ở trên người Mạnh Uyên Lôi. Mạnh Uyên Lôi cũng không gọi anh lại, về mặt lãnh đạm thấy anh đi xa, cô cũng xoay người đi vào trong phòng, lên lầu, chợt nghe thấy tiếng của mẹ khẽ. “Thật sao? A Dịch ngày mai sẽ đến?”

Cô dừng bước, im lặng đứng phía sau cửa.

“Thật à, cậu đồng ý với con, ngày mai sẽ đến cùng chúng ta ăn bữa tối.” Mạnh Nhựt Kiều nói, cũng nghe ra được cô đang vui vẻ.

“Khụ. .... Mẹ muốn chuẩn bị trước một chút, ngày mai nấu gì đó cậu con thích ăn. .... Khụ khụ. ....”

“Mẹ, mẹ đừng vội! Bệnh của mẹ còn chưa khỏi làm sao có thể nấu cái gì? Để cho chị Lý chuẩn bị là được rồi!”

“Nhưng là. .... Khụ khụ khụ. ....”

“Mẹ uống nước trước đi. .... Mẹ phải giữ gìn thân thể mình trước! Về sau còn sợ không có cơ hội nấu ăn cho cậu sao? Hừ! Mẹ có cậu liền quên Kiều Kiều!”

“Thì sao? Con ghen với cậu con nha!”

“Đương nhiên. ....”

Mạnh Uyên Lôi cup mắt, nghe đối thoại âm áp trong phòng, gần đây thân thể mẹ kể càng lúc càng không tốt, cô biết mẹ kể vốn sức khỏe kém, thời gian này lại thường sinh bệnh, cơ hồ mỗi ngày đều nằm trên giường tĩnh dưỡng. Cha cũng thực lo lắng, mỗi ngày về nhà liền coi chừng mẹ kể, từ khi có mẹ kể, cha rất ít có tin đồn tình cảm, nhìn ra được ông ấy thật sự yêu bà. Mà Kiều Kiều cũng luôn dính ở một bên, một nhà ba người cùng một chỗ, không khí vui vẻ ngọt ngào tựa như người một nhà, mà cô, đứng ở bên ngoài gia đình hạnh phúc.

Về phần mẹ cô, căn bản rất ít về cái nhà này, cô biết mẹ ở bên ngoài cũng có người đàn ông khác, hơn nữa cảm tình cũng không tệ lắm.

Trước kia cô không hiểu, vì sao cha mẹ rõ ràng trong lòng có người khác, lại vẫn kết hôn, bình thường đều giống người lạ không cùng xuất hiện, nhưng đến ngày quan trọng, lại sẽ ở trước mặt người khác sắm vai vợ chồng tình cảm tốt đẹp.

Không thích, vì sao phải cùng một chỗ?

Khi trưởng thành, cô mới biết được rất nhiều việc không phải chính mình có thể lựa chọn, nhất là người giống như bọn họ, chính sách hôn nhân là tập mãi thành thói quen.

Cô nghĩ, mình một ngày nào đó cũng sẽ như vậy à? Có chồng, nhưng ở bên ngoài cũng có thể bao dưỡng nam nhân khác.

Đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trong đầu.

Cô giật mình, xoay người rời đi, đi vào phòng mình. Ném túi sách lên ghế, cô vươn tay cởi bỏ dây áo, cởi được một nửa, liền nhin không được nở nụ cười. Người đàn ông kia, cô không nghĩ anh ta sẽ bị người khác bao dưỡng, hơn nữa anh ta ghét người nhà họ Mạnh.

“Nghiêm Quân Dịch.” Cô thì thầm, gọi tên người đàn ông đó. Năm đó, cô kinh hồn táng đảm (kinh hãi run sợ), sợ thiếu niên kia sẽ đem tất cả nói ra, nhưng không có, anh ta cái gì cũng chưa nói.

Mà Kiều Kiều sớm bị dọa ngây người, căn bản không thể hồi tưởng mọi chuyện trải qua, người lớn chỉ có thể dụng ý ngoại giải thích, mà cô cũng âm

thầm nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, cô mới biết thiếu niên kia là em trai mẹ kế, lại chỉ lớn hơn cô năm tuổi, anh rất ghét Mạnh gia, nhất là cha cô.

Nghe nói là bởi vì cha, mẹ kế bị trục xuất khỏi nhà, dù cha mẹ không tha thứ, nhưng mẹ kế vẫn cam tâm ở bên cạnh cha.

Ngày nào đó năm năm trước, bởi vì sinh nhật Kiều Kiều, cho nên lần đầu tiên anh bước vào Mạnh gia, ai biết lại khéo đến vậy, để anh nhìn thấy mọi chuyện.

Khi biết được đó là em trai của mẹ kế, cô không khỏi kinh ngạc, cô nghĩ anh ta ghét cha, cũng nhìn ra được anh ta đối với cô không có hảo cảm. Nhưng là, anh không nói gì cả.

Năm năm qua đi, anh ngẫu nhiên đến Mạnh gia, thường xuyên nhất chính là đi đón Kiều Kiều tan học về nhà, sau lại nghe mẹ kế nói, cô mới biết được anh học ở Đài Bắc, nghe nói là khoa âm nhạc. . . . . Cô nhớ lại bàn tay to của anh nắm tay Kiều Kiều, năm ngón tay thon dài rõ ràng, là một đôi tay rất đẹp; bộ dáng anh cũng rất được, ngũ quan thâm thúy mà tươi sáng, rất giống Kiều Kiều, bọn họ thoạt nhìn đều giống con lai, nghe nói là di truyền từ bà cô có huyết thống Hà Lan. . . . .

Cô còn nghe nói anh là học sinh giỏi của khoa nhạc, là một tay đàn dương cầm rất hay, mà anh kéo đàn violon dễ nghe như dạ khúc mùa hè; Nghe nói anh rất được nữ sinh hoan nghênh! Đó là bình thường, gương mặt quá mức tuấn mĩ của anh đến chỗ nào cũng làm người ta chú ý.

Còn nghe nói. . . . .

Mạnh Uyên Lôi nở nụ cười, chuyện cô nghe nói thật đúng là nhiều, mà việc này đều là qua cuộc nói chuyện của Kiều Kiều và mẹ kế mới biết được.

Không biết vì sao, cô lại để ý.

Ngay từ đầu là sợ, sợ anh sẽ nói ra chuyện cô đẩy Kiều Kiều xuống nước, qua thời gian dài, lại như là thói quen, chỉ cần là chuyện của anh, cô sẽ có thói quen để ý.

Thói quen này không tốt lắm, nhưng dường như cô không đổi được.

“Ngày mai. . . . .” Anh sẽ đến, giống như năm ngoái.

Nhưng cô nghĩ, anh sẽ bỏ qua cô, giống như mỗi lần gặp nhau vậy. Ai bảo cô là người Mạnh gia anh ghét chứ?

Đằng trước là bữa tiệc náo nhiệt, sinh nhật công chúa Mạnh gia là tiêu điểm chú ý của xã hội thượng lưu, trước là do Mạnh gia là đầu rỗng của ngành thực phẩm ở Đài Loan, Mạnh Uyên Lôi xinh đẹp tao nhã cũng rất được chú ý, tuy rằng mới mười tám, nhưng từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, khí chất của cô không giống người bình thường, dung mạo tinh tế như bạch ngọc trên châu, trong suốt không tỳ vết lại không giống bảo thạch sáng rọi bức người. Vẻ đẹp của cô dịu dàng như được khoác lên mình bộ quần áo thanh thoát tựa ánh trăng khiến người ta rung động, cũng làm cho người ta muốn tiếp cận, muốn chạm vào; Bởi vậy tuy rằng còn nhỏ tuổi, lại sớm khiến cho những thiếu gia của nhân vật nổi tiếng chú ý,

Số người theo đuổi nối liền không dứt. Mặc kệ phía trước huyên náo, phía sau biệt thự vẫn yên tĩnh. Nghiêm Quân Dịch đứng ở trước lan can, nhìn chăm chú nhà trên náo nhiệt, khoe môi nhếch cười, anh có thể tưởng tượng được cảnh tượng nơi đó.

Người đàn ông đem chị gái anh bỏ chạy kia, giờ phút này hẳn là đang kéo vợ chính thức của ông ta, đi nhận lời chúc của mọi người dành cho con gái mình.

Mà chị của anh, thì một mình canh giữ ở sau nhà, mỗi một năm, chị đều vượt qua như vậy. Anh vì chị gái thấy không đáng, người đàn ông họ Mạnh kia có cái gì tốt? Đáng để chị anh hi sinh vì ông ta như vậy?

“A Dịch. . . . . Khụ khụ!”

“Chị, chị đi ra làm gì?” Nghiêm Quân Dịch nhíu mày xoay người nhìn về phía chị gái, nhìn chị gái thân thể yếu ớt, sắc mặt hơi trầm xuống. Anh cất bước đi về phía chị, cởi áo khoác trên người, ôn nhu giúp bà phủ thêm.

Nghiêm Quân Nghi cười nhận quan tâm của em trai, giữ chặt áo khoác trên vai, ngẩng đầu nhìn em. “Còn em? Một mình đứng ở ban công làm gì?”

“Không có gì, chị, chúng ta đi vào, bên ngoài gió lớn, chị chưa hết cảm, không cần đứng ở ngoài này.” Nghiêm Quân Dịch không nói thêm, nắm bà vai chị đi vào trong phòng.

Nghiêm Quân Nghi cũng không cự tuyệt, dù sao cũng là em trai mình, bà làm sao không biết anh đang nghĩ cái gì. “A Dịch, lòng chị cam tâm tình nguyện.”

Nghiêm Quân Dịch không nói gì. Nghiêm Quân Nghi thở dài, cười vỗ mặt em trai.

“Em nha. . . . . Chị với anh rể em nhiều năm như vậy, em tại sao còn nhìn không thuận?”

“Ông ta không phải anh rể em” Người đàn ông kia chưa kết hôn với chị anh.

“A Dịch. ....” Nghiêm Quân Nghi lắc đầu bật cười, không có cách với em trai yêu dấu, bà biết anh vẫn không tha thứ cho lựa chọn năm đó của bà.

Đứa em này cách bà mười sáu tuổi, từ nhỏ luôn dính vào bà, hai người tình cảm rất tốt; Năm đó bà lựa chọn người đàn ông đã có vợ, cha mẹ tức giận đến mức đuổi bà ra khỏi cửa, mà em trai yêu dấu cũng tức giận đến mức không để ý đến bà. Thống khổ như vậy, bà toàn cắn răng nuốt vào, cam tâm làm tình nhân ám muội, cùng người nhà cắt đứt liên hệ; Vài năm sau, A Dịch lại một mình tới gặp bà.

Bà vừa mừng vừa sợ, mở miệng hỏi A Dịch chuyện trong nhà, lại từ trong miệng anh biết được chuyện cha mẹ mất, mà bà mà ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không được nhìn thấy.

Bà khóc, bà đau, nhưng đây là lựa chọn của bà, bà chẳng trách bất luận kẻ nào, bà chỉ còn lại người thân duy nhất, bà muốn chiều cố anh, nhưng đứa em trai quật cường này lại cự tuyệt, anh nói anh không cần một xu của người đàn ông kia.

Bà biết cá tính của em mình, cũng không miễn cưỡng, chỉ cần em trai liên lạc với bà, đừng tức giận, chị gái như bà chỉ còn nó là người thân.

May mắn A Dịch đáp ứng, bà biết nó đối với Mạnh gia không có hảo cảm, nhưng bởi vì bà cùng Kiều Kiều, nó lại đồng ý bước vào Mạnh gia, tuy ghét người đàn ông mà bà lựa chọn, nhưng vẫn nhẫn nhịn, làm như không thấy.

Nghĩ đến tình hình chồng cùng em trai ở chung, Nghiêm Quân Nghi không khỏi cảm thấy buồn cười, hai người kia nhìn thấy đối phương chưa bao giờ hòa nhã.

“Chị gần đây có khỏe không?” Không muốn tiếp tục đề tài này, Nghiêm Quân Dịch biết bà sẽ lại giảng giải một ít chuyện làm anh khó chịu.

Hừ! Những lời này anh đã nghe đến mức không muốn nghe, nếu không phải tên họ Mạnh kia đối đãi với chị cũng không tệ lắm, nếu không phải chị rất yêu người đàn ông kia, anh sớm đem người đàn ông kia đi chôn.

“Tốt hơn nhiều.” Biết anh muốn nói sang chuyện khác, Nghiêm Quân Nghi nói theo anh, ôn nhu cười.

“Sắc mặt của chị quá kém.” Nghiêm Quân Dịch nhíu chặt mi, chị thân thể vốn yếu ớt, gần đây lại thường thường sinh bệnh, làm cho anh thật sự không thể yên tâm.

“Đừng lo lắng, chị không sao.” Nghiêm Quân Nghi vỗ vỗ tay em trai. “Em nha, nếu muốn chị khỏi bệnh, hòa nhã một chút với anh rể em đi.”

“Ông ta không phải anh rể em” Nghiêm Quân Dịch lại lặp lại. “Nói sau, ông ta nhìn em có hòa nhã sao?” Tên kia sắc mặt so với anh còn khó coi được không?

“Ai bảo em đều bỏ qua ông ấy.” Nghiêm Quân Nghi trừng mắt với em trai một cái.

Nghiêm Quân Dịch nhíu mày. “Em sợ em nhìn thẳng vào ông ta sẽ không khống chế được tay của em.” Bỏ qua là vì tốt cho mọi người, anh không sợ đánh chết tên kia, chỉ sợ chị gái tức giận hoặc khóc.

Anh chỉ sợ chị gái khóc, năm đó bà khóc cầu xin anh liên lạc cùng bà, đừng một mình làm bà lo lắng, anh mới mềm lòng, khi tức giận vì bà quá ngốc, cuối cùng vẫn mềm lòng, ai bảo bà là chị gái anh yêu nhất.

“Em nha!” Nghiêm Quân Nghi tức giận trừng anh, nhưng cũng không có cách, chỉ có thể vì não vô nhệ khuôn mặt tuấn mỹ của em trai. “Em đó, càng lớn càng đẹp trai, nhưng cá tính vẫn luôn cố chấp.”

Em trai bà từ nhỏ bộ dáng đã xinh đẹp, rõ ràng là tóc đen mắt đen, nhưng lại giống con lai, hình dáng khác sâu rõ ràng, ngũ quan thâm thúy lại đẹp trai, từ nhỏ mê chết một đồng nữ sinh; Hiện tại đã thành người đàn ông trưởng thành, dáng người cao ngất khiến bà phải ngẩng đầu nhìn, bộ dáng tuấn mỹ tựa như model trên tạp chí.

Không! So với model còn hoàn hảo hơn một chút, ít nhất em trai bà không có cái loại như đàn bà, rõ ràng bộ dạng quá mức xinh đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng rất đàn ông.

“A Dịch nha, em cũng đã lên năm thứ tư đại học, có bạn gái hay chưa? Có thì dẫn cho chị xem nha!” Bà tin tưởng em trai ở trường học nhất định là nhân vật phong vân.

“Chị, câu này chị đã nói rất nhiều lần.” Mỗi lần nhìn thấy anh lại nói.

“Ai bảo em không mang bạn gái cho chị gặp.” Nghiêm Quân Nghi liếc em trai một cái. “Em ở khoa nhạc, nữ sinh không phải rất nhiều sao? Em không thích ai sao?”

“Em không phải loại háo sắc.” Nghiêm Quân Dịch hừ nhẹ.

“Cái gì háo sắc? Không lẽ phép, chị dạy em như thế này sao. ....”

“Chị, muộn rồi, em phải đi.” Không muốn nghe bà cầu nhàu, Nghiêm Quân Dịch vội vàng cắt ngang lời bà, “Chị mau trở về phòng nghỉ ngơi, tạm biệt!” Anh vội vã tay, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, áo khoác của em” Nghiêm Quân Nghi đem áo khoác trên người đưa cho anh. “Thật là, mỗi lần chị hỏi cái này em đều muốn trốn.” Bà lờn anh một cái.

“Vậy chị đừng hỏi không phải được sao?” Nghiêm Quân Dịch nhún nhún vai, thấy chị gái lại muốn mở miệng, liền nói: “Em phải đi rồi, tạm biệt!”

Chị gái tuổi càng lớn càng thích niệm người. .... Nghiêm Quân Dịch lắc đầu, bước ra sau nhà, cũng không tính đi cửa trước, anh không muốn chạy tới nơi náo nhiệt đó, lại càng không muốn nhìn thấy người đàn ông họ Mạnh kia.

Anh đi nhanh, chạy bộ về phía cửa sau, xe anh để ở phía sau, khi đến Mạnh gia, anh cũng tiến vào từ cửa sau.

“Uyển Lôi, em hôm nay thật đẹp.”

Anh dừng bước, tiếng nói là từ bên phải truyền đến, vách tường ngăn trở bóng dáng của anh, chỉ cần bước vài bước nữa, anh tin tưởng hai người bên phải tuyệt đối sẽ phát hiện ra anh.

Muốn tỏ tình sao?

“Cám ơn.” Giọng nữ ôn nhu nhẹ nhàng thân nhiên, nghe không ra một tia xấu hổ.

Anh dựa lưng vào tường, tiếng nói lãnh đạm kia làm cho anh quyết định vẫn không nên ra ngoài thì hơn.

Hai tay khoanh trước ngực, Nghiêm Quân Dịch ưu nhàn nhìn hoàn cảnh bốn phía.

U ám, yên tĩnh, thật sự là nơi tốt để yêu đương vụng trộm, Mạnh gia đại tiểu thư này nếu không có ý cho người ta cơ hội, thì chính là không có đầu óc.

Ừm. .... Về sau anh sẽ dạy Kiều Kiều trăm ngàn lần đừng làm loại chuyện ngu xuẩn này, cho dù đối với người ta có ý, người đàn ông cảm thú mặc kệ ban ngày hay đêm tối cũng sẽ biến thành người sói.

“Uyển Lôi, anh. .... Anh rất thích em, cùng anh kết giao được không?” Tiếng tỏ tình có chút run run.

“Thực xin lỗi, tôi. ....”

“Đừng cự tuyệt anh, anh thật sự rất thích em. ....”

“Lí Cự Đình! Anh đừng như vậy!”

“Uyển Lôi, em thật thom. .... Anh rất muốn em. ....”

“Lí Cự Đình! Không. .... Tránh ra. ....”

Ừm. .... Nghiêm Quân Dịch lấy từ trong túi ra một điều thuốc lá, sau đó tìm trong túi.

Chắc, cái bật lửa đâu rồi?

“Đừng! A. ....”

Ô, tìm được rồi.

Lấy bật lửa từ trong áo khoác ra, anh chậm rãi châm lửa, nhẹ phả ra một làn khói.

“Khụ khụ, thực xin lỗi, quấy rầy một chút.” Anh bước ra, nhíu mày liếc nhìn hai người một cái.

Không nghĩ tới sẽ có người, Lí Cự Đình hoảng sợ, “Anh. ....”

Mà Mạnh Uyển Lôi lùi dần về phía sau, thân thể kề sát tường, tóc sớm rối loạn, lễ phục màu trắng trên người bị kéo xuống một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, nhìn thấy Nghiêm Quân Dịch, cô sững sốt, không nghĩ tới sẽ bị anh nhìn thấy tình huống này, cảm thấy rất chật vật, nhếch môi, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn vẫn cố gắng kiêu ngạo.

Nghiêm Quân Dịch lại phun khói thuốc, thấy cô không nói lời nào, anh nhún nhún vai, cũng không nói gì, tiếp tục đi.

Thấy anh rời khỏi, Mạnh Uyển Lôi cả kinh, không kịp nghĩ, tiếng nói đã thốt ra. “Nghiêm Quân Dịch!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Nghiêm Quân Dịch dừng chân, quay đầu nhìn cô.

Mạnh Uyển Lôi thở sâu, kéo lại quần áo, đi về phía anh, sau đó quay đầu nhìn về phía người đàn ông vừa muốn xâm phạm cô, là cô quá ngây thơ rồi, lại

cho anh ta cơ hội. “Lí Cụ Đình, về sau đừng để tôi nhìn thấy anh.”

“Uyển Lôi, anh. ....” Lí Cụ Đình đỏ bừng mặt.

“Lại xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ để cha tôi hủy nhà anh.” Mạnh gia tuyệt đối có năng lực này, anh ta vừa mới hành động đã làm cho cô kinh sợ, nếu không phải cô ngu ngốc, nghĩ đến anh ta không dám làm gì cô, cùng anh ta đi đến nơi này, cô cũng sẽ không thiếu chút nữa bị xâm phạm.

Cô phẫn nộ, nhưng chính cô cũng sai, là cô đại dột cho anh ta cơ hội.

Lí Cụ Đình cúi đầu, không dám nói gì nữa, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

“Thực uy phong.” Căn điều thuốc lá, Nghiêm Quân Dịch mở miệng trào phúng, không hổ là Mạnh gia đại tiểu thư, khí thế uy hiếp người khác làm người ta sợ hãi.

Cô nghe được sự châm chọc trong lời anh nói, mím môi, không nói gì, cũng không muốn nhìn anh, chuẩn bị rời đi.

Thấy cô muốn đi như vậy, Nghiêm Quân Dịch nhú mày. “Cô không cần nói lời cảm tạ sao?”

Mạnh Uyển Lôi lãnh đạm nhìn về phía anh, rõ ràng một thân hỗn độn, nhưng bộ dáng cao ngạo không giảm chút nào. “Anh có làm gì để tôi phải xin lỗi sao?”

“Nếu không phải tôi, cô sớm bị cưỡng bạo.” Cô nên cảm tạ anh phạt tâm đại phát.

“Chẳng qua anh vừa vịn đi qua thôi.” Cô cũng không quên, anh vừa trực tiếp lờ đi tình hình chật vật của cô, tính đi về phía cửa sau.

“Sai!” Anh lắc lắc ngón tay với cô. “Tôi đứng ở đó đã được một lúc.” Anh hất cằm về nơi mình vừa đứng.

Mạnh Uyển Lôi sắc mặt cứng đờ, mím môi, trong mắt hiện lên một tia lửa giận.

A! Tức giận sao? Nhìn thấy tức giận trong mắt cô, Nghiêm Quân Dịch nhếch môi cười.

Anh đến Mạnh gia luôn gặp cô, hơn nữa khi anh đưa Kiều Kiều về nhà, tuyệt đối sẽ gặp cô.

Nhưng bởi vì ghét người Mạnh gia, anh luôn lờ cô đi, hơn nữa năm đó cô đẩy Kiều Kiều xuống nước, làm cho anh đối với cô không có hảo cảm.

Nếu không phải. ....

Anh nghĩ trở lại những hình ảnh tại bể bơi, cô một mình khóc cô độc như vậy, khóc đến khiến cho anh mềm lòng, nên không cùng cô so đo, dù sao tuổi cô cũng còn nhỏ. Nhưng quên đi quên đi, anh vẫn cách người Mạnh gia rất xa, đương nhiên, Kiều Kiều nhà anh là ngoại lệ. Biết anh vẫn đứng ở góc, nhưng không xuất hiện cứu cô, Mạnh Uyển Lôi mím môi, trong lòng tức giận, cô đi về phía trước.

“Làm sao?” Nghiêm Quân Dịch nhú mày.

“Ba!” Cô vurun tay rất nhanh tát anh một cái.

Trên mặt đau đốn làm cho anh giật mình, tức giận lập tức dựng lên, “Mạnh Uyển Lôi!” Anh quay đầu trừng cô, cườn tay chuẩn bị trả cô một cái tát.

Mạnh Uyển Lôi ngẩng đầu, cũng không sợ anh đánh cô, cao ngạo đối mặt với anh.

Nghiêm Quân Dịch hí mắt, nhìn cô lãnh ngạo bất tuân, dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng tinh tế, lễ phục màu trắng hờ vai làm cho cô càng cao quý thanh lịch.

Anh biết cô đẹp, không phải đẹp kiểu hoang dại, là tinh tế giống gốm sứ, nhưng khuôn mặt kia luôn rất lãnh đạm, vô hình chung khiến người ta cảm thấy có khoảng cách.

Mà lúc này, lãnh đạm chuyển thành ngạo nghễ, tia lửa khiêu khích trong mắt, nói cho anh biết, cô không sợ anh, bạt tay này là anh đáng bị.

Anh buông tay, mà cô lạnh lùng xả môi, xoay người. Còn chưa bước được bước nào, tay của cô đã bị bắt lấy, dùng sức kéo về phía sau.

“Làm. ....” Môi, che trụ, mắt cô mở to, trừng mắt nhìn khuôn mặt quá mức tuấn mỹ trước mắt, rõ ràng nhìn thấy ác ý trong mắt anh, không kịp phản ứng, lưỡi anh cũng đã mở cánh môi, đem đầu lưỡi tham nhập.

“Ừm. ....” Lấy lại tinh thần, Mạnh Uyển Lôi bắt đầu giãy dụa, tay anh lại chế trụ gáy cô, dùng sức cắn một cái, sau đó buông cô ra.

“Anh!” Cô che miệng, môi dưới bị anh cắn chảy máu.

Nghiêm Quân Dịch liếm đi vết máu trên môi, con ngươi đen hẹp dài lóe ác liệt, đáng vẻ bụi bụi lại câu dẫn người, “Đây là hồi báo cho bàn tay vừa rồi của cô”



“Nghiêm Quân Dịch!” Cô cảm tức nhìn anh.

Anh cũng không để ý, xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng máy xe rời đi, Mạnh Uyển Lôi đứng tại chỗ, trong lòng vừa ảo não vừa tức giận, môi bị cắn nát còn chảy máu, ngoại trừ máu ra, còn có hương vị của anh.

Cô vuốt môi, tâm thần bán loạn, tức giận đến mức dùng sức lấy tay chà nát cánh môi, muốn lau đi hương vị của anh, “Đáng giận!”

Cô cực kì tức giận, môi bị cô thô lỗ chà sưng lên, mà hơi thở hỗn độn vẫn không biến mất. ....

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 2

Vì sao lại hôn cô? Anh rõ ràng sẽ không có ý tứ kia, hơn nữa cô vẫn là tiểu nữ sinh vừa tròn mười tám, anh đối với tiểu muội muội không có hứng thú, huống chi tiểu muội muội kia còn họ Mạnh. Vậy vì sao anh lại hôn cô? Nghiêm Quân Dịch nhíu mày, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, khi đó cằm của cô nâng cao lên, mắt đẹp toát ra vẻ bất tuân, cánh môi hồng nhạt khẽ mím lại, bộ dáng cao ngạo kia, làm cho anh nghĩ đến cô năm năm trước; điều khác là, mặt của cô nhọn hơn, không mượt mà như khi còn nhỏ, nhưng lại có hương vị của một tiểu nữ nhân.

Bộ lễ phục làm lộ ra đôi vai nhỏ, dưới xương quai xanh xinh đẹp là bộ ngực tuyết trắng, bộ lễ phục bao chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn, trong suốt dưới ánh trăng, cô như vậy thực mê người.

Anh thả tay xuống, không phải không đánh được, anh cũng không có thói quen đánh con gái, nhưng lần đầu tiên bị bàn tay con gái đánh, muốn dọa cô thôi. Nhưng mà, anh nên sớm biết, người con gái cao ngạo kia làm sao có thể sợ? Ngược lại là dương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, khiêu khích trừng mắt nhìn anh. Bộ dáng quật ngạo(quật cường+kiêu ngạo) kia thực không dễ coi, nhưng anh vẫn ngượng ngùng buông tay, mà trong một giây buông tay kia, anh thấy khóe môi cô gợi lên đùa cợt, ánh mắt có khinh thị. Biểu tình của cô kích thích anh, không kịp nghĩ lại, anh liền hôn cô.

Cô hôn thật mềm thật thơm, cánh môi mềm giống kẹo đường, miệng có vị ngọt của sâm banh, hôn lên cảm giác ngọt ngoài ý liệu.

Đương nhiên, để cho anh đắc ý là ánh mắt kinh ngạc trừng anh kia, hừ hừ, rốt cục cũng kinh ngạc đi? Không dự đoán được anh bày ra chiêu này chứ gì?

Anh ở trong lòng nghĩ ác, nhưng còn chưa đủ, anh cố ý cắn nát môi cô, nếu không đánh con gái, đáp lễ nho nhỏ kia một chút không quá phận?

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, anh không phủ nhận, tâm tình của anh tốt lắm.

Nghĩ vậy, Nghiêm Quân Dịch gọi lên ý cười.

“A!” Cổ tay đột nhiên một trận đau đớn, anh hoàn hồn, nhìn thấy tây dương kiếm trên tay đã bay ra ngoài.

“Chắc chắn, học đệ, khi đấu kiếm không tập trung, không sợ học trưởng anh dùng sức một cái, không cẩn thận cho khuôn mặt xinh đẹp của cậu bị thương sao?”

Lưỡi kiếm sắc bén để trên cổ Nghiêm Quân Dịch, người đàn ông tay cầm tây dương kiếm cười mặt nạ bảo hộ, lộ ra khuôn mặt anh tuấn tục tăng dã tính.

Ngón trỏ đẩy kiếm ra, Nghiêm Quân Dịch cũng tháo mặt nạ bảo hộ, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, đám người đang đứng một bên xem cuộc chiến lập tức hò hét. Anh vuốt nhẹ mái tóc đen ẩm ướt, sớm có thói quen bị một đám háo sắc quay chung quanh, mím cánh môi, xoay người nhặt lên tây dương kiếm rơi trên mặt đất.

Anh lại mất tập trung khi đang luyện kiếm, điều này trước nay chưa từng có, khi luyện kiếm anh vô cùng chuyên chú, nhưng hôm nay vẫn nghĩ đến người con gái Mạnh Uyển Lôi kia, làm cho anh đã quên chính mình đang cùng người ta so kiếm.

Nghiêm Quân Dịch mặt hơi trầm xuống, mày không khỏi nhíu lại.

“Học đệ, cậu đang nghĩ gì?” Phương Nhi Kiệt tới gần Nghiêm Quân Dịch, trên mặt vô cùng tò mò, lần đầu tiên nhìn thấy anh(Nghiêm Quân Dịch) so kiếm không chuyên tâm, dễ dàng khiến cho anh(Phương Nhi Kiệt) đánh bại.

“Không có gì.” Nghiêm Quân Dịch đi vào phòng nghỉ, buông mặt nạ bảo hộ, cầm lấy khăn mặt lau mặt và nước khoáng.

“Thật không?” Phương Nhi Kiệt theo ở phía sau, tùy tay đem mặt nạ bảo hộ ném tới ghế, một đôi mắt thẳng đánh giá Nghiêm Quân Dịch.

“Làm sao?” Quán nước miếng, nhìn thấy ánh mắt Phương Nhi Kiệt hứng thú dạt dào, Nghiêm Quân Dịch ngừng khi có điểm ác liệt, “Đừng dùng ánh mắt kia nhìn em, em không có cái hứng thú này.”

“Yên tâm, anh biết em như thế nào mà.” Hai người bọn họ là mặc chung quần mà lớn lên, cho dù Nghiêm Quân Dịch bộ dạng đẹp đến đâu, anh cũng không có hứng thú với đàn ông.

Mặc kệ anh ta, Nghiêm Quân Dịch cởi bộ kiểm phục màu trắng trên người ra, trên người là quần bò cùng áo T-shirt, cầm lấy ba lô màu đen chuẩn bị rời đi.

“Này! Đừng như vậy! Chỉ nói cho anh nghe thôi!” Phương Nhi Kiệt cũng không buông tha cho anh, cánh tay nắm ở vai. “A Dịch, cậu gần đây làm sao vậy? Thường thường mất hồn mất vía, phát sinh chuyện gì?”

“Phương Nhi Kiệt, anh rảnh lắm sao?” Nghiêm Quân Dịch tức giận đẩy tay anh ta ra, đem ba lô đeo ở sau người, tiếp tục đi về phía trước.

“Anh đang quan tâm đến cậu.” Phương Nhi Kiệt tiếp tục ở sau lưng nói.

“Không cần.” Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh làm sao không biết họ Phương thâm nghĩ muốn nghe bát quái?

“Đừng như vậy! Có cái gì phiền não nói cho anh nghe đi, có lẽ anh có thể giúp.....” Bóng người phía trước ngừng lại, Phương Nhi Kiệt cũng dừng lại cước bộ.

“Làm sao vậy?” Theo ánh mắt Nghiêm Quân Dịch nhìn xuống, anh ta huyết sáo. “Oa! Rolls-Royce, đây là đại tiểu thư nhà ai?”

Nghiêm Quân Dịch không nói chuyện, nhưng thật ra mày chậm rãi nhún lại. Chiếc xe này.....

“Đây là học sinh mới sao? Ngày đầu tiên đến trường đã phô trương như vậy.” Phương Nhi Kiệt đứng ở bên cạnh Nghiêm Quân Dịch, khuỷu tay dựa vào lan can, tò mò nhìn chăm chăm chiếc xe xa hoa kia.

Dưới lầu cũng vây quanh một đám người, tò mò chỉ trỏ chiếc xe.

Lái xe xuống xe, cung kính mở cửa xe phía sau, một bóng người mảnh khảnh đi ra. Nhìn thấy là con gái, Phương Nhi Kiệt lại thổi một tiếng huyết gió. “Chắc chắn chắc, là mỹ nữ nha! Bộ dạng thật đúng là đẹp, xem ra hoa hậu giảng đường của trường chúng ta phải thay đổi..... Hả? Sao anh cảm thấy mỹ nữ này có điểm quen mặt..... Nha? Đây không phải Mạnh Uyển Lôi sao?”

Phương Nhi Kiệt trừng lớn mắt, Mạnh Uyển Lôi..... Đó không phải là Kiều Kiều.....

“A Dịch, sao cô ta lại chạy tới trường chúng ta?”

Nghiêm Quân Dịch căn bản không nghĩ trả lời Phương Nhi Kiệt, trừng mắt nhìn thân ảnh Mạnh Uyển Lôi, anh chau mày. Cô xuất hiện tại đây cũng làm anh ngoài ý muốn.

Hôm nay là ngày học sinh mới nhập học, đến trường bọn họ chỉ có một nguyên nhân, nhưng là, vì sao? Anh nghĩ đến Mạnh Uyển Lôi sẽ đi học ở trường học quý tộc, bằng không thì là đi du học, nhưng cô lại xuất hiện ở đây, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng.

“Này! A Dịch, cô ta bước vào tòa nhà khoa âm nhạc của cậu nha!” Phương Nhi Kiệt lấy tay chỉ chỉ. “Cô ta sẽ không học ở khoa âm nhạc chứ?”

Nghiêm Quân Dịch mím môi, liếc trắng mắt. “Anh thực âm ỹ.” Nói xong, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Phương Nhi Kiệt cũng không tức giận, nhún vai, tiếp tục theo ở phía sau. “Được, anh không âm ỹ, nói nghiêm túc với cậu này, nghe nói cậu cự tuyệt vào học viện âm nhạc Julia?” Trường học kia là giấc mộng của những người học âm nhạc, người này lại cự tuyệt.

“Ừ!” Nghiêm Quân Dịch lên tiếng.

“Vì sao cự tuyệt? Là không có tiền sao? Anh có thể cho cậu mượn nha!” Hắn Phương Nhi Kiệt thực ra rất tốt bụng.

Nhưng lời nói của anh lại đổi lấy cái nhìn thoáng qua của Nghiêm Quân Dịch.

Phương Nhi Kiệt lập tức phết môi, “Rồi, anh biết cậu đại gia cái gì cũng không thiếu, mà tiền thì nhiều nhất.”

Nghiêm ba, nghiêm mẹ sinh tiền nhưng gia đình có chút danh tiếng âm nhạc, lưu lại di sản rất nhiều, hơn nữa Nghiêm Quân Dịch mê một ít đầu tư, cũng buồn bán lời không ít.

“Vậy cậu làm sao không đi du học? Đây chính là cơ hội khó có được, cự tuyệt rất đáng tiếc?”

Nghiêm Quân Dịch dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hắn ta. “Anh chẳng phải cũng cự tuyệt vào học viện y Havard hay sao?” Anh ta có tư cách nói anh sao?

“A? Cậu có biết!” Phương Nhi Kiệt về mặt vô tội.

Nghiêm Quân Dịch hừ nhẹ, lại tiếp tục cước bộ.

Phương Nhi Kiệt lần này không hề đi theo đằng sau Nghiêm Quân Dịch, ngược lại đi đến bên cạnh anh, cánh tay dùng sức ôm lấy cổ của anh. “Tiểu tử, sau khi tốt nghiệp sẽ trở về trấn nhỏ sao?”

“Vô nghĩa!” Nếu không phải vì học bài, anh cũng sẽ không ở lại đây.

“Cậu bỏ lại chị Quân Nghi và Kiều Kiều sao?” Phương Nhi Kiệt nhủ thầm, nhưng mà đáp án sớm đoán được, thanh mai trúc mã này của anh thích sự yên tĩnh, ham muốn hưởng thụ vật chất thấp, chỉ thích ở một nơi nhỏ vùng nông thôn tận hưởng những ngày ưu nhàn, năm đó nếu không phải chị Quân Nghi bắt cậu ấy, cậu ta căn bản sẽ không đến Đài Bắc học đại học.

Đối với Nghiêm Quân Dịch mà nói, âm nhạc là tùy ý, chỉ cần nghe, ở nơi nào cũng có thể là khúc nhạc tuyệt vời, mà không nhất định phải học đại học.

“Em sẽ lên thăm bọn họ.” Anh nhìn về phía Phương Nhi Kiệt. “Không phải sau khi tốt nghiệp anh cũng trở về sao?” Thành phố lớn này tuy rằng phồn vinh, nhưng bọn họ vẫn thích nhóm cỏ hương.

“Đương nhiên.” Phương Nhi Kiệt cười rất đáng ghét, trừng mắt với anh. “Người nghèo như anh, ở nông thôn vẫn thích hợp hơn.”

Nghiêm Quân Dịch lãnh đạm liếc mắt một cái nhìn anh ta, khoe môi cũng khẽ nhếch, nhưng vẫn bỏ cánh tay anh ta đang để trên vai mình xuống.

“Nói chuyện thì nói, nhưng đừng động thủ động cước.” Anh cũng không hứng thú cho đàn ông chạm vào.

“Đừng lạnh lùng như thế!” Phương Nhi Kiệt phết môi, tiếp tục pha trò. “Đúng rồi, Mạnh Uyển Lôi vào trường chúng ta học, về sau không phải sẽ thường chạm mặt?”

Nghiêm Quân Dịch căn bản không muốn trả lời. Trường học lớn như vậy, khả năng chạm mặt rất thấp, huống chi Phương Nhi Kiệt học khoa y, cách khoa âm nhạc rất xa, về phần anh.....

Năm thứ tư cùng năm thứ nhất thường không cùng xuất hiện, nhưng..... Vì sao cô lại đến đây học? Nghiêm Quân Dịch nhíu mày, tâm tư lại truyền xa.....

Đúng vậy, không cùng xuất hiện, nhưng những lời này ở ngày thứ ba đi học liền bị phá vỡ.

Nghiêm Quân Dịch neho mắt nhìn đám con gái lớp dưới đang xin tiến vào câu lạc bộ, có học sinh nữ anh không ngại, câu lạc bộ đấu kiếm có anh cùng Phương Nhi Kiệt chủ đạo, bốn năm chả có cái gì nhiều nhưng nữ sinh muốn gia nhập thì một đồng.

Nhưng mà, bình thường ở cửa đầu tiên đã bị loại

Anh muốn có người thực lòng muốn vào câu lạc bộ, mà không phải một đám háo sắc, bởi vậy ngay từ đầu đã phải giải thích các quy tắc của câu lạc bộ.

Thứ nhất, phải có thể lực tốt, bởi vậy mặc kệ nam nữ, tất cả phải chạy ba ngàn mét.

Thứ hai, thành tích tốt, ít nhất không thể bị đúp, anh cũng không muốn trước đêm trận đấu còn có một đồng ngu ngốc phải thi lại.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, anh sẽ cử ra người yếu nhất của câu lạc bộ so kiếm với người đang muốn gia nhập, chỉ cần thắng, có thể vào.

Điều kiện khắc nghiệt như vậy, bình thường hai cửa đầu tiên đã loại một đồng người, đương nhiên, nữ sinh muốn gia nhập ở cửa thứ nhất đã hoàn toàn bỏ mình. Cho tới bây giờ, chưa có nữ sinh nào đạt được ba cửa này.

“Này! Mạnh Uyển Lôi cũng biết đấu kiếm?” Phương Nhi Kiệt thú vị nhỏ giọng hỏi anh, một đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn mỹ nữ lớp dưới đang đứng ở phía trước. Trường câu lạc bộ đấu kiếm là anh, phó câu lạc bộ là Nghiêm Quân Dịch, trên cơ bản một người năm thứ năm, một người năm thứ tư, hai người sớm nên nhường lại vị trí cán bộ thôi.

Nhưng mà, ai bảo ở câu lạc bộ đấu kiếm không ai mạnh hơn bọn họ, bởi vậy trước khi tốt nghiệp, bọn họ vẫn tiếp tục ở câu lạc bộ này.

“Ai biết?” Anh đối với Mạnh Uyển Lôi căn bản không quen, ai biết cô ta hiểu biết về đấu kiếm hay không? Liền ngay cả cô ta học ở khoa âm nhạc này cũng làm cho anh kinh ngạc được chưa?

Danh viện thiên kim học vài nhạc khí hẳn không ngại, tuy nhiên có học được tốt hay không lại là chuyện khác, nhưng hai ngày nay anh lại thường nghe được chuyện về Mạnh Uyển Lôi.

Bao gồm tiếng đàn của cô làm cho giáo sư kêu là thiên nhân, hô rằng thiên tài âm nhạc thứ hai của trường học đã xuất hiện – người thứ nhất là anh, Nghiêm Quân Dịch.

Không chỉ như vậy, còn nghe nói cô đối với nhạc lý cùng các loại âm nhạc đều rất quen thuộc, ở lớp học trao đổi cùng giáo sư, làm cho giáo sư rất vui.

Còn có, trừ bỏ học thức, nghe nói cô còn là ngôi sao sáng giá của câu lạc bộ tennis, một thân mật mẽ đánh cầu hấp dẫn một đồng nam sinh vây xem.

Mới hai ngày, ba chữ Mạnh Uyển Lôi liền nổi tiếng tại trường học, thành hoa hậu giảng đường chỉ ngắm mà không thể chạm trong miệng nam sinh, xinh đẹp cùng có học thức, thời gian ngắn ngủn đã trở thành nhân vật phong vân, mặc kệ đi đến đâu cũng có thể nghe được chuyện của cô.

Mà hiện tại, cô ta còn bước vào câu lạc bộ đấu kiếm, nhìn cô ta gầy teo yếu ớt, cổ tay nhỏ tưởng như bẻ là gãy, cô ta biết đấu kiếm?

Nghiêm Quân Dịch thu hồi tầm mắt, tầm mắt lại chuyển sang học đệ canh giữ ở cửa thứ ba, hoài nghi anh ta nhân nhượng.

Chú ý tới ánh mắt học trưởng, học đệ vội vàng kêu oan. “Học trưởng, em không có, cô ấy thật sự rất mạnh.” Anh cũng bị dọa đó? Thế nhưng bại bởi một người con gái, lại còn là mỹ nữ, ngao ô.....

“Thật sự?” Phương Nhĩ Kiệt ôm lấy cổ học đệ, nhỏ giọng hỏi: “Hai người so mấy chiêu?”

Học đệ giơ ra một ngón tay. “Một chiêu, em đã thua.”

Phương Nhĩ Kiệt huyết sáo.

“Chúng ta tiếp tục nết to trừng đôi mắt nhỏ như vậy sao?” Tiếng Mạnh Uyển Lôi đậm vang lên, nhìn quét qua bọn họ một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Nghiêm Quân Dịch. “Hay là chuyện có con gái vượt qua sự kiểm tra đã đủ kích sự tự cao tự đại buồn cười của đàn ông các anh?”

“Ái chà, lời này rất khiêu khích!” Phương Nhĩ Kiệt hích vai Nghiêm Quân Dịch. “Phó câu lạc bộ, người ta khiêu khích cậu nha!”

“Thực kinh ngạc, không nghĩ tới thiên kim Mạnh gia cũng biết đấu kiếm, đó không phù hợp với trò chơi của danh媛 nha.” Nghiêm Quân Dịch nhếch môi, nhân nhật trào phúng lại.

“Chỉ đơn giản là phòng thân, chơi đùa thôi.” Mạnh Uyển Lôi cười một chút dịu dàng có lẽ với anh, “Không nghĩ tới tôi đùa một chút cũng có thể vượt qua bài kiểm tra, tôi cũng thực kinh ngạc.”

“A, người có thể thắng Tiểu Ki cũng rất nhiều, cô không phải người đầu tiên.” Ngụ ý, thắng loại gà yếu như Tiểu Ki cũng không cần cao hứng.

“Học trưởng, em trúng đạn rồi sao?” Hơn nữa còn bị thật nhiều súng bắn, đau quá đi!

“Hur!” Phương Nhĩ Kiệt che miệng Tiểu Ki.

“Vậy là tốt rồi.” Mạnh Uyển Lôi thở một hơi, cười càng đẹp hơn. “Tiểu Ki học trưởng, người ta nói danh sự xuất cao đồ (thầy giỏi thì trò giỏi), chỉ tại thầy kém thôi.....” Cô dừng một chút, tư thái tao nhã lại mê người. “Cho nên không phải anh sai, mà là cấp trên chỉ đạo quá kém.”

“Ách..... Ha ha, thật không?” Nhìn thấy mỹ nữ cười, Tiểu Ki then thùng gãi đầu, đoạn trúng đạn bị thảm vừa rồi toàn bộ biến mất.

Nhưng lập tức một mát lạnh trùng đến làm cho anh ta sợ tới mức vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt.

Thu hồi cái trừng lạnh, Nghiêm Quân Dịch đem tầm mắt dời về phía Mạnh Uyển Lôi, thấy cô đang cười xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại toát ra tia lửa. Tia lửa kia anh không xa lạ, một đêm nào đó nửa tháng trước, trong mắt cô lóng lánh loại khiêu khích này. Mà nửa tháng nay, anh không gặp qua cô. Ngày trước khi đưa Kiều Kiều trở về đều nhất định sẽ gặp cô, nhưng nửa tháng nay lại biến mất, anh nghĩ là nộ hôn kia dọa đến cô, hoặc là làm cho cô tức giận đến không muốn lại nhìn thấy anh.

Anh cũng không có khái niệm, không thấy cô ta cũng sẽ không chết.

Nhưng hiện tại cô lại chủ động xuất hiện ở trước mặt anh, hơn nữa lại là một bộ dáng kiêu ngạo bất tuân.

Tốt lắm, có ý tứ!

Nghiêm Quân Dịch nở nụ cười, bất thành linh tươi cười làm cho Mạnh Uyển Lôi giật mình, mắt đẹp hiện lên một tia cảnh giác, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình tĩnh như trước, lạnh lùng cùng anh nhìn nhau.

“Học muội, hoan nghênh tham gia vào câu lạc bộ đấu kiếm.” Nghiêm Quân Dịch khom người hoan nghênh, làm một cái lễ với cô như một kỵ sĩ, hành động tự nhiên mà mê người. “Khó có được học muội gia nhập câu lạc bộ, muốn tỷ thí một chút hay không?”

Anh cầm hai thanh kiếm, quăng một cái cho cô.

Mạnh Uyển Lôi bắt được kiếm, mày nhướn lên, cũng không cự tuyệt, tùy tay vung lên vài cái, sau đó lui về sau vài bước, đem kiếm giơ lên trước người đứng giữa, cánh môi nhếch lên. “Học trưởng, thỉnh chỉ giáo.”

“Lẫn nhau.” Nghiêm Quân Dịch vừa cười vừa đến gần cô, xuất kỳ bất ý (bất thành linh, làm người ta không kịp đối phó) đâm ra một kiếm về phía cô.

Thương một tiếng, hai kiếm giao nhau, Mạnh Uyển Lôi xinh đẹp ngăn trở công kích, lập tức phản kích, công kích của cô nhẹ nhàng mà lợi hại, áp dụng

công pháp rất nhanh. Nghiêm Quân Dịch kinh ngạc nhủ mầy, kiếm nghệ của cô thật tốt, khó trách Tiểu Ki thất bại, nếu anh có một tia khinh thường, chỉ sợ cũng sẽ bại trận.

Mới nghĩ, lưỡi kiếm đột nhiên đến gần mặt anh, anh nhanh chóng nghiêng một bên, mặt nguy cơ thiếu chút nữa bị rạch, người con gái này!

Anh nheo mắt, bắt giữ được đặc ý hiện lên trong mắt cô. Tốt lắm, muốn đùa sao?

Anh giơ lên bạc môi, thừa dịp khi tới gần cô, ở vành tai cô nhẹ giọng nói: “Học muội, cảm giác khi hôn cô thật kém!”

Cái gì? Mạnh Uyển Lôi ngăn người một chút, mà anh thừa dịp này quét về phía kiếm của cô, mũi kiếm cố ý cũng hướng vào khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia.

Đương nhiên, chỉ dọa cô thôi.

Mạnh Uyển Lôi trong lòng cả kinh, vội vàng tránh ra, nhưng thân ảnh anh lại rất nhanh gần sát, lấy tiếng nói chỉ có hai người nghe được: “Nhưng nhìn cô đêm đó còn say mê, nếu tôi không cắn nát môi của cô, cô vẫn chưa định thần lại đi?”

Nói vậy! Mạnh Uyển Lôi buồn bực, kiếm thế bắt đầu biến loạn.

“A! Đáng tiếc tôi đối với tiểu muội muội không có hứng thú, hơn nữa cô vẫn là con gái tên họ Mạnh kia, cho nên cho dù cô thích tôi, tôi cũng không có khả năng nhận cô.”

“Ai thèm. ....” Cô tức giận đáp lời, phát hiện tiếng nói của mình quá lớn, vội vàng im bật, nhưng công kích lại càng mãnh liệt mà không có trật tự. Đây hôn trưởng! Anh ta cố ý muốn làm cô loạn!

Cô họ Mạnh thì đã sao? Ai thích anh ta? Mạnh Uyển Lôi buồn bực, nhất thời mất bình tĩnh.

“Thương!” Kiếm trên tay bị đánh văng lên trời, mũi kiếm lợi hại chỉ vào cổ của cô, mà chủ nhân thanh kiếm vẫn tươi cười tuấn mỹ mê hoặc người ta, ung dung nhìn cô.

Cô trừng anh, nắm chặt chuôi kiếm “Tì bì!”

“Cám ơn.” Nghiêm Quân Dịch bị mắng không đến nơi đến chốn, giơ lên nụ cười mê người, giống thân sĩ khuynh thân hành lễ với cô. “Học muội, đa tạ, hy vọng trận này có thể làm cho cô bởi vì thắng Tiểu Ki mà tự cao tự đại hiểu được chút đạo lý khiêm tốn.”

“Anh. ....” Mạnh Uyển Lôi giận trừng mắt nhìn anh, nhưng cũng biết chính mình không thể mất mặt, thở sâu, cô tự nhiên tươi cười tao nhã, thanh âm vững vàng mà ngọt. “Cám ơn học trưởng chỉ giáo.”

“Không khách khí.” Thấy lửa giận trong mắt cô, Nghiêm Quân Dịch cảm thấy tâm tình thật tốt.

Mà tươi cười trên mặt anh ta, làm cho Mạnh Uyển Lôi tâm tình càng ác liệt.

Đáng giận! Xú nam nhân ti bỉ này!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3

ghiêm Quân Dịch! Quả thực là tên xấu xa! Nghĩ đến thủ đoạn ti bỉ của hắn, dù hai ngày đã qua, Mạnh Uyển Lôi vẫn rất khó chịu, hắn chẳng những hôn cô, còn giả bộ khoe khoang sức hút của bản thân trước mặt cô, hắn có chút hèn hạ, nói thẳng ra là dùng thủ đoạn để áp đảo cô. Thật sự là. ....quá vô sỉ! Đôi môi đầy đặn ním chặt lại, đầu ngón tay đè thật mạnh xuống những phím đàn của cây đàn dương cầm màu trắng quý phái, khiến cho âm điệu của bản giao hưởng Beethoven bị lạc nhịp và trở nên lộn xộn, điều này xuất phát từ tâm trạng phức tạp của của người đang chơi, đầu ngón tay lướt rất nhanh qua phím đàn, mặc dù đang chìm đắm trong thanh âm ngân vang đầy hỗn loạn và cao vút của bản nhạc cổ điển, vẫn không thể làm giảm bớt cơn tức giận đang cuộn trào trong tâm trí cô. Đáng giận! Thật đáng giận! Hắn ta thật đáng ghét khi biến mất tầm mắt hai ngày qua, ở câu lạc bộ cũng không thấy được mặt hắn, mà hắn cũng không có đưa Kiều Kiều về nhà, sau đó mới nghe được hắn không đến trường là có việc quan trọng. Mọi chuyện về hắn, cô không cần phải đi dò hỏi, vì hắn có rất nhiều fan hâm mộ, chỉ cần là đòi tư của hắn qua miệng của bọn họ là có thể biết ngay, nguyên lai ở trường hắn rất nổi tiếng, dù hắn lãnh đạm và xa cách, đối mặt với rất nhiều nữ sinh xinh đẹp, hắn vẫn không hề có một biểu tình nào khác lạ, ngay cả hoa hậu giảng đường hắn cũng vờ như không thấy. Hắn là thiên tài âm nhạc ở trường học, mặc dù rõ ràng rất hiếm khi đến trường, nhưng lại luôn đứng đầu khoa thanh nhạc của trường, cho dù hắn có vắng họp, giáo sư cũng không tức giận, hắn chính là học trò cưng của các giáo sư. Cô còn nghe nói hắn rảnh rỗi lại đi đến các buổi hòa nhạc quốc tế để dự thính, còn cùng các giáo sư bậc thầy trao đổi bàn luận, tất cả họ đều rất yêu mến hắn, không những thế còn muốn

đem hẳn trở thành học trò của chính mình. Cũng chưa từng nghe qua hẳn kết giao với bạn gái, bất quá bên cạnh lúc nào cũng có phụ nữ vây quanh, thường xuyên có người nhìn thấy hẳn thường lui tới mấy quán ăn đêm, hơn nữa mỗi lần xuất hiện bên cạnh luôn có những cô gái xinh đẹp, mà những cô gái này đều sành sỏi, trưởng thành, mà đáng người bọn họ cũng rất hấp dẫn, nóng bỏng đến mê người. Nghe bạn học hẳn bàn tán, hẳn chỉ có hứng thú với phụ nữ trưởng thành? So với mấy nữ sinh ngây ngô, trong sáng hẳn căn bản không cho vào mắt. Bạn học của hẳn, còn có mẹ kế, Kiều Kiều nhận thức về con người hẳn cũng không giống nhau, trong mắt mẹ kế hẳn là một đứa em trai hiểu chuyện, ngoan ngoãn, ở Kiều Kiều ánh mắt chính là người cậu ruột hết mực yêu thương, chiều chuộng đứa cháu gái, bạn bè thì cho hẳn là một người lạnh lùng, kiêu ngạo, một chàng thanh niên bất cần đời, bản thân lại quá tự tại và phóng khoáng. Còn hẳn ở trong mắt cô mang ý nghĩa gì? Mạnh Uyển Lôi căn môi, mười ngón tay hơi dùng sức ở trên phím đàn lướt đi rất nhanh, hẳn trong mắt cô chính là tên xấu xa, ti bỉ nhất! Nếu hẳn đối với những nữ sinh ngây thơ không có hứng thú, vì sao lại muốn thân mật với cô? Những lời nói đầu khêu với hẳn, luôn văng vẳng bên tai cô, những câu từ hết sức tàn nhẫn và mang đầy tính chất khiêu khích, cô hiểu rõ hẳn đối với nụ hôn kia không hề có cảm giác, hay ý tứ gì khác mà cô thì lại vô cùng bối rối không thôi, chỉ có cô là xúc động trước hành động táo bạo của hẳn! Cô mới là không cần! Tuyệt đối không! Phím đàn bị mười ngón tay dùng sức nhấn mạnh xuống, khiến cho nó phát ra những âm điệu chói tai vang vọng khắp phòng. Cô không ngừng hít sâu, hàm răng khẽ cắn nhẹ cánh môi, cô vẫn nhớ rõ nụ hôn của hẳn mang hương vị gì “Thật đáng giận!” Cô tức giận đến nỗi mím chặt đôi môi đang run run. Bỏ qua cảm xúc xấu hổ, cô nhớ rõ từng xúc cảm tê dại trên cánh môi mình có bao nhiêu là tư vị, rõ ràng sự tiếp xúc vô cùng mãnh liệt, vẫn còn đọng lại trong tâm trí khó có thể quên. Đã qua hơn nửa tháng, lại như thế nào vẫn không thể quên được. .... Cô bị làm sao vậy? Vì sao vẫn mãi nghĩ đến tên xấu xa Nghiêm Quân Dịch cơ chứ? Mạnh Uyển Lôi nghĩ mãi vẫn không hiểu? Nỗi phiền muộn trút dần lên từng phím đàn, đầu ngón tay không ngừng lướt qua bề mặt phím đàn nhưng lòng cô không hề có cảm giác thanh thản, những nốt nhạc đơn điệu của cây đàn dương cầm phát ra trong vô vọng tĩnh mịch. Lần đầu tiên chạm vào đàn, là khi cô được mười ba tuổi, là mẹ kế đã dạy cho cô. Cô nhớ rõ cái cảm giác thích thú khi lần đầu tiên được chơi đàn, nhìn thấy mẹ kế dạy cho Kiều Kiều đánh đàn, mà Kiều Kiều vốn không có tính nhẫn nại bị ép ngồi mãi ở đàn dương cầm, cả người khó chịu, thân thể không ngừng xoay tới xoay lui, căn bản là không chịu được việc phải ngồi yên một chỗ. Vậy mà mẹ kế lại vô cùng kiên nhẫn nói với Kiều Kiều: “Kiều Kiều, con không phải thích cậu hay đánh đàn cho mình nghe sao? Sắp đến sinh nhật cậu rồi! Con không chịu luyện tập chăm chỉ thì sao đánh đàn cho cậu nghe được?” Lời nói của mẹ kế làm cho cô dừng lại cước bộ. Hẳn biết đánh đàn? Cô không thể tưởng tượng được điều đó, lại nhìn không được đứng bất động ở tại chỗ nghe mẹ con hai người họ nói chuyện. Sau đó mẹ kế phát hiện ra sự hiện diện của cô nàng, giọng nói dịu dàng đầy quan tâm hỏi xem cô có thích đánh đàn hay không? Cô nghĩ sẽ lắc đầu, nhưng lại tỏ vẻ do dự, mẹ kế như là nhìn ra điều gì đó, nắm lấy tay cô, nói cho cô nghe những bước cơ bản về thanh nhạc, tiếp đến là dạy cô cách đánh đàn. Cô đối với đàn dương cầm tiếp xúc quá trễ, các ngón tay luôn cứng ngắc, cô như thế nào lại quá si mê, ngày qua ngày miệt mài nỗ lực học tập, mỗi ngày đều dành ra nhiều giờ để luyện đàn. Cô không phải thiên tài, tay nghề đánh đàn của cô hiện tại chính là nhờ sự nỗ lực cố gắng mới đạt được. Mà khi mẹ kế dạy cho cô đánh đàn, cô biến trở thành một đứa học trò được sủng ái nhất, qua lời kể của bà cô biết hẳn học đánh đàn từ nhỏ, trời sinh hẳn đối với âm nhạc có thiên chất bẩm sinh, tiếng đàn của hẳn điều luyện mà động lòng người, làm cho người khác nghe xong liền khó có thể quên được, nếu không phải hẳn quá cô lập, thái độ lại quái gở khó hiểu, bằng không sẽ có rất nhiều người trong giới âm nhạc tán thưởng không ít. Cô nhớ rõ biểu hiện của mẹ kế khi đó rất là kiêu hãnh, làm cho cô không khỏi tò mò, muốn nghe hẳn đánh đàn một lần, bất quá còn chưa có cơ hội nghe qua. Cô biết rõ nhiều việc của hẳn, biết hẳn biết đầu kiếm, cô cũng muốn học qua. .... Mạnh Uyển Lôi không khỏi giật mình, loáng thoáng như là hiểu được cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện biểu tình kinh ngạc, cô sợ tới mức nhảy dựng lên. “Không có khả năng. ....” Cô làm sao có thể sẽ. .... “Cái gì không có khả năng?” Thanh âm mềm mòng đột nhiên truyền đến. Mạnh Uyển Lôi hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa, về mặt bối rối nhanh chóng bị che lấp “Dì, đã ở đây từ khi nào?” “Vừa đến, vừa vặn nhìn thấy con đang đánh đàn.” Nghiêm Quân Nghi mỉm cười, bắt gặp Mạnh Uyển Lôi khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, không khỏi thờ dài trong lòng, đứa nhỏ này luôn có vỏ bọc cho chính mình. “Luyện đàn không được tốt sao?” Bà vỗ nhẹ tay Mạnh Uyển Lôi, hòa ái nhìn cô. “Vâng!” Mạnh Uyển Lôi gật đầu, từng bước lui xuống dưới, tránh đi sự đụng chạm thân mật của Nghiêm Quân Nghi. Cô biết Nghiêm Quân Nghi đối với mình rất tốt, nhưng mà cô lại không có thói quen, theo bản năng tự tạo ra khoảng cách. Nghiêm Quân Nghi cũng hiểu được, thấy cô tỏ vẻ không muốn liền đưa tay rút lại bên người, cái gì cũng chưa nói, bên môi vẫn hiện rõ ý cười, cứ chỉ dịu dàng. “Nghe nói con học cùng trường với Dịch?” “Vâng!” Mạnh Uyển Lôi gật đầu, nghe được tên của hẳn, trong lòng lại loạn cả lên. “Trùng hợp thật.” Nghiêm Quân Nghi nở nụ cười tươi. “Nếu có gì không biết, con có thể hỏi Dịch, thằng bé là hội trưởng, đương nhiên sẽ tận tình chỉ dạy cho học muội.” Mạnh Uyển Lôi không đáp lời, cô là nghĩ mình cùng Nghiêm Quân Dịch hẳn sẽ không có cơ hội chạm mặt nhau, vì cô đã quyết định ngày mai sẽ rút lui khỏi câu lạc bộ đầu kiếm, cô không nghĩ lại cùng hẳn chạm mặt. Thấy cô không nói lời nào, Nghiêm Quân Nghi cũng không để ý, thái độ vẫn rất dịu dàng, “Lôi Lôi, đã lâu không có nghe con đánh đàn, con có thể đàn một bài cho dì nghe được không?” Mạnh Uyển Lôi hoàn hồn, không có lý do gì để cự tuyệt, đành phải ngồi vào đàn dương cầm, quay đầu hỏi Nghiêm Quân Nghi. “Dì muốn nghe bài gì?” “Con hiện tại muốn đàn cái gì, dì liền nghe cái đó.” Nghiêm Quân Nghi cũng tìm cho mình một chiếc ghế dựa khác rồi ngồi xuống, cười khanh khách nói với cô. Hiện tại. .... Cô hiện tại căn bản không có tâm tư để đánh đàn, đầu óc rối tinh tâm tình mê loạn làm cho cô không thể bình tĩnh để đánh đàn. Đặt tay lên phím đàn, cô nhắm mắt lại, đầu ngón tay tùy ý tạo ra âm vang. Tiếng đàn nhẹ nhàng mà lôi cuốn, nhưng lòng của cô lại là một mảnh hỗn loạn, nhắm lại mắt đều ẩn hiện thân ảnh không nên có của người kia, khiến cho tiếng đàn của cô là sự pha trộn đầy mê hoặc, còn có trốn chạy dục vọng của chính mình. Mạnh Uyển Lôi hơi nóng nảy, vì thứ cảm giác mà mình không nên có mà lòng ngực thắt chặt, làm sao có thể chứ? Cô, cô mới không có khả năng. .... Bản nhạc dần lạc điệu, đầu ngón tay dừng lại trên phím đàn. “À? Say you love me.” Đột nhiên truyền vào giọng nói trầm thấp vang lên “Bài hát của Patti Austin \*, đàn cũng không tồi.” Mạnh Uyển Lôi nhanh chóng nhìn về phía cửa. “Hắn. ....” Hẳn như thế nào ở đây? Nhìn đến Nghiêm Quân Dịch, lòng của cô thoáng chốc trở nên căng loạn hơn. “A Dịch.” Nghiêm Quân Nghi đứng dậy đi về phía em trai, “Lôi Lôi đàn rất khá phải không? Chị thấy là tốt lắm.” Bà nhìn về hướng Mạnh Uyển Lôi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. “Lôi Lôi, con tiến bộ rất nhiều, tiếng đàn hay hơn trước nhiều lắm. Đúng rồi, này Dịch, khó có cơ hội chạm mặt nhau, em cùng Lôi Lôi hợp tấu thử xem.” “Không cần, dì. ....” “Đừng đó!” Ý tưởng vừa lóe lên, Nghiêm Quân Dịch không có cự tuyệt. Hẳn chủ động đi đến trước đàn dương cầm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn xuống phím đàn “Thanh âm không sai biệt mấy, âm sắc vừa đều vừa nhẹ rất khá.” Hẳn ngồi vào ghế đàn dương cầm, quay đầu nhìn về phía Mạnh Uyển Lôi. “Ngồi xuống đi!” Mạnh Uyển Lôi nhủ mảy mảy nhìn hẳn, không hiểu hành động hẳn có ý tứ gì. “Lôi Lôi?” Nghiêm Quân Nghi nghi hoặc nhìn cô. “Làm sao vậy? Con không muốn cùng Dịch hợp tấu sao?” “Không có.” Mạnh Uyển Lôi thờ sâu một hơi, ngoan ngoãn nghe lời ngồi vào bên cạnh hẳn, tận lực làm cho chính mình ngồi yên trên ghế dựa bên cạnh, không hề chạm vào hẳn, nhưng lại vẫn là có thể cảm nhận được từ da thịt hẳn truyền đến độ ấm. Ý nghĩa kia làm cho tâm cô càng hoảng loạn. “Muốn đàn bài nào?” Thấy cô ngồi cách xa hẳn như vậy, Nghiêm Quân Dịch hơi hơi nhíu mày, khẽ môi gọi lên ý cười. “Vây đàn lại bài Say you love me đi! Cô trước?” Ngón tay đặt trên phím đàn, Mạnh Uyển Lôi cố gắng bỏ qua sự tồn tại của hẳn, bắt đầu đàn lên khúc nhạc dạo, mà hẳn lập tức theo ở phía sau. Lần đầu tiên nghe được tiếng đàn của hẳn, cô ngẩn cả người, thiếu chút nữa thất thần. Cô cố gắng ổn định cảm xúc, cố gắng không cho chính mình bị tiếng đàn của hẳn kéo đi, mười ngón tay ở phím đàn đánh lên vừa phải, lỗ tai cũng không ngừng lắng nghe tiếng đàn đầy mê hoặc của hẳn. Âm thanh nhẹ nhàng, êm ái nói đuổi theo sau tiếng đàn cô, không nóng nảy áp đặt, không có đuổi theo quyết liệt, tựa hồ như một kỵ sĩ âm thầm thủ hộ cô, tự nhiên như vậy cùng cô dung hợp lẫn nhau. Mà cô, giống như công chúa được thiên sứ bảo hộ. Cô không khỏi đỏ mặt, cảm giác tim mình đập nhanh hơn, bình bình, bịch bịch. .... Cô cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Hẳn là nghe thấy sao? Nghĩ vậy, Mạnh Uyển Lôi không khỏi bối rối, chỉ sợ bị phát hiện. Đừng đập loạn, mau tỉnh táo lại! “Cô bé yêu thầm ai à?” Điệu nhạc cuối cùng dừng lại, Nghiêm Quân Dịch đột nhiên ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi, mới vừa rồi hẳn đứng ở cửa nhìn thấy rất rõ. Theo tiếng đàn lên vào tai, hẳn có thể cảm nhận được tình cảm rối loạn trong cô, có thể là do mỗi tình đầu của cô, có điều gì đó kiêu hãnh khiến cô không chịu thừa nhận. Mà khi cùng cô hợp tấu, tình cảm của cô càng kịch liệt hơn, tiếng đàn đã tiết lộ

tất cả nỗi lòng của cô. Là người đàn ông như thế nào đã khiến cho cô yêu mến quá đời? Mạnh Uyên Lôi khẽ chấn động “Tóm lại không phải anh!” Cô nói nhỏ, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía hắn, chỉ sợ lại bị phát hiện, cô lập tức đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng tập đàn. “Lôi Lôi!” Thấy cô đột nhiên rời đi, Nghiêm Quân Nghi khó hiểu nhìn về phía em trai. “Làm sao vậy? Dịch, em đã làm gì Lôi Lôi?” “Chỉ có nhìn thấy em làm gì cô ấy sao?” Nghiêm Quân Dịch nhún vai, khuôn mặt anh tuân tở về vô tội, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía cửa, nghĩ đến cô thương tâm rời đi, mảy mẩn không tự giác nhíu chặt, bất an. Cô ta yêu thâm ai? Cô không có khả năng thích Nghiêm Quân Dịch, không có khả năng! Mạnh Uyên Lôi tuyệt đối không thể thừa nhận, hai người căn bản không thường chạm mặt, ánh mắt của hắn chưa bao giờ đặt ở trên người cô, thậm chí, hắn chán ghét cô! Bởi vì cô họ Mạnh, hơn nữa cô trước kia còn đẩy ngã Kiều Kiều xuống nước, thiếu chút nữa hại chết Kiều Kiều. Hắn đối với cô căn bản không có hảo cảm gì, mà cô..... cũng không thích hắn, luôn chú ý đến hắn chính là thời gian dài tới nay đã dưỡng thành thói quen mà thôi. Học đánh đàn là vì cô cảm thấy đàn dương cầm rất thú vị, đầu kiếm cũng như vậy, vào trường này cũng thế, bởi vì ở đây nổi tiếng về âm nhạc, để cô có thể học được nhiều kỹ năng thanh nhạc tốt hơn. Tuyệt đối không phải bởi vì hắn, không phải! Mạnh Uyên Lôi cắn chặt cánh môi, mấy ngày hôm trước cô đã muốn rút lui khỏi câu lạc bộ, trốn ở nhà để tránh cơ hội chạm mặt Nghiêm Quân Dịch. Cô cũng không muốn lại tò mò về chuyện này chuyện kia của hắn, cho dù là học chung một trường, nhưng cô chỉ mới năm nhất còn hắn đã là sinh viên năm thứ tư, sẽ rất hiếm có khả năng chạm mặt nhau, cô cứ như vậy an ổn tránh đi hắn mấy ngày. Cô nghĩ, việc rút khỏi câu lạc bộ của mình hẳn nhất định nghe được, là hắn cũng không có tới tìm cô, hẳn là tán đồng ý muốn rút khỏi câu lạc bộ của cô? Cũng đúng, theo ngay từ đầu hắn cũng không muốn cho cô tham gia, cô rút lui chính là hợp ý hắn. Mỉm cười sụp xuống, Mạnh Uyên Lôi nói không nên lời những cảm giác ngổn ngang trong lòng, rõ ràng không nghĩ lại nhìn đến hắn, nhưng là hắn cũng như vậy chẳng thêm quan tâm, coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, làm cho lòng cô không khỏi cảm thấy mất mát. Rõ ràng là chính mình lựa chọn, mà khi đã làm, cô lại phát hiện chính mình tựa hồ tuyệt nhiên không vui vẻ chút nào. Cô sớm nên biết, cô đối hắn mà nói vốn không tính là cái gì, trong lòng hắn chỉ có đi cùng Kiều Kiều, mà cô, chính là hắn chán ghét nhất người Mạnh gia. Không sao cả, dù sao..... Dù sao cô cũng không thích hắn! Cô lại phiền muộn lo nghĩ, đi đến phòng học tập đàn, muốn đánh đàn để giải tỏa trong lòng nỗi buồn, cô mới nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa, chợt nghe đến bên ngoài cửa một cuộc đối thoại. “Em thích anh.” Mạnh Uyên Lôi ngẩn ra, không nghĩ tới sẽ có người tự nhiên tỏ tình công khai, cô đang muốn lặng lẽ đóng cửa lại, mắt lại nhìn đến một thân ảnh quen thuộc, cô ngẩn ra, bàn tay muốn đóng cửa đột nhiên dừng lại. Bên trong phòng học, Nghiêm Quân Dịch ngồi ở trên bàn, trên người áo sơ mi bị thoát mở, tư thái nham nhở hoặc nhắm mắt, mà cô gái kia thân mật dán chặt vào hắn, trên người quần áo không chỉnh tề, bầu ngực tuyết trắng kề sát vào lồng ngực tinh trắng. Cô mím môi, trong lòng nhanh chóng có một chút cảm giác đau đớn, nhìn đến tình cảnh ái muội này, cô có thể tưởng tượng được mới vừa rồi ở trong phòng học phát sinh ra chuyện gì. Hèn hạ! “Thì sao?” Nghiêm Quân Dịch mở mắt ra, tuấn mỹ khuôn mặt, không có một chút ý cười, tóc đen tán loạn, vài sợi tóc lác giữa trán, càng lộ rõ thêm một tia cuồng dã trên dáng vẻ hắn. Lúc này hắn giống như đồ xấu xa, bộ dáng tà tử dễ dàng làm lay động lòng của phụ nữ, lại làm cho người ta không thể bắt lấy. “Dịch, để em làm bạn gái có được không?” Cô gái với ngón tay thon dài ở trước ngực hắn về loạn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên đầu cái cằm kêu gọi của hắn. “Không được.” Không chút nghĩ ngợi, Nghiêm Quân Dịch mở miệng cự tuyệt, trên mặt hiện lên một tia phiến chán, hắn đem cô gái đẩy ra, tự mình sửa sang lại quần áo trên người. “Dịch!” Hắn đột nhiên tỏ ra biểu tình lãnh đạm làm cho cô gái hết sức sững sờ, mà ở ngoài cửa Mạnh Uyên Lôi cũng nhìn thấy được mặt của cô ta, nhận ra người con gái đó là ai. Là người luôn xem cô không vừa mắt tiền nhiệm hoa hậu giảng đường! “Vì sao? Anh không thích em?” Cô gái truy vấn. “Không thích.” Lưu loát trả lời làm cho cô gái tổn thương. “Em không tin, vậy anh vừa mới là vì sao.....” “Là cô chính mình dâng lên không phải sao?” Nghiêm Quân Dịch nhún vai, về mặt lãnh đạm. “Tôi chỉ không cự tuyệt mà thôi.” ( XX: Anh này xấu xí quá, hận á, ghét á, ai mà đụng anh này khổ dài dài, đáng tiếc là nam chính oaoa.... ) Hắn vừa vặn đang buồn, là chính cô tự dâng mình lên cửa làm cho hắn giải sầu, nhưng là tâm tình của hắn một chút cũng không khá lên được. Mấy vênh lên, Nghiêm Quân Dịch cảm thấy tâm tình của mình vẫn không tốt, rất khó chịu, mà tất cả đều là do hắn nhận được cái tin tức đồ chết tiết kia rút lui khỏi câu lạc bộ. Hơn nữa đơn xin rút khỏi câu lạc bộ còn không phải do bản thân cô tự mình đưa tới, mà là tùy tiện nhờ người khác tiện tay đưa đến cho hắn. Qua một ngày, rồi mấy ngày sau đó, cô liền thật sự biến mất hoàn toàn, rõ ràng hai người học cùng một trường, cùng luyện tập trong một phòng, bất quá lại hoàn toàn không chạm mặt nhau. Hắn sớm đã biết, một người năm thứ nhất, và một kẻ năm thứ tư, cơ hội chạm mặt nhau rất là thấp, lúc trước hắn không phải cảm thấy may mắn vì điều này sao? Nhưng là, tâm tình của hắn không hiểu sao ngày càng kém. Nhưng muốn hắn đi tìm cô..... Hắn mới không thêm. Tìm cô làm cái gì? Rút lui thì rút lui, nhìn đến cô, hắn cũng không vui vẻ gì lắm. Có thể tưởng tượng nghĩ là như vậy, nhưng tâm tình của lại càng ngày càng bức rút, liền ngay cả đánh đàn cũng không giúp hắn giải tỏa được phiền muộn. Ngay tại thời điểm buồn chán, mà cô ta lại chính mình dâng lên cho hắn, thấy bộ dạng cô cũng rất khá còn có thể đập vào mắt, hắn cũng liền không suy nghĩ tiếp nhận rồi. Nhưng là, tâm tình của hắn vẫn rất kém, không phải vì phát tiết mà cảm thấy một tia vui sướng, ngược lại càng cảm thấy âm trầm, thật sự là gặp quỷ! “Cô có thể đi, tôi còn muốn luyện đàn.” Sửa sang lại quần áo, Nghiêm Quân Dịch mặt không chút thay đổi nhìn cô ta. “Anh.....” Sự vô tình của hắn làm cho cô gái tức giận, cái cảm giác bị nhục nhã làm cho cô sinh khí nâng lên cánh tay. Nghiêm Quân Dịch bắt lấy tay cô, mảy mẩn lên, khẽ môi gọi lên trào phúng “Có cái gì tức giận sao? Tự động dâng hiến bản thân chính là cô.” Cô gái cắn cắn môi, biết hắn nói đều là sự thật, chỉ có thể nhục nhã bỏ ra tay hắn, tức giận đi thẳng về phía cửa. Dùng sức mở cửa, lại nhìn đến đứng ở cửa là Mạnh Uyên Lôi, cô ta sững sờ, thật không ngờ hình ảnh mặt mặt của chính mình sẽ bị nhìn thấy, hơn nữa người đó lại là người mình ghét nhất. “Nhìn cái gì vậy!” Cô ta giận chó đánh mèo tát Mạnh Uyên Lôi một cái. Thành linh xảy ra chuyện, bị bàn tay nóng này giáng xuống làm cho Mạnh Uyên Lôi sững sờ, cô ôm lấy má, mà cô ta thì giận dữ, liếc có một cái liền lập tức bỏ đi. Mạnh Uyên Lôi ngây ngốc đứng ở tại chỗ, trên mặt đau đớn làm cho cô bất động biểu tình. “Cô là phụ nữ sao?” Không dự đoán được cô sẽ ở ngoài cửa, thấy cô ngu ngốc đứng ở nơi đó để bị đánh, Nghiêm Quân Dịch không khỏi nhún nhún. Hắn đi về phía cô, kéo cô vào phòng học, gỡ ra bàn tay đang che trên mặt, nhìn đến bên má bị sưng đỏ, mảy mẩn thời nhú chặt bất an. “Mặt của cô đỏ lên cả rồi, đi, tôi mang cô đến phòng cấp cứu.” “Không cần!” Mạnh Uyên Lôi bỏ ra tay hắn, cô mới không muốn nhận sự quan tâm của hắn. “Còn không phải do anh ban cho!” Nếu không phải vì hắn, cô cũng sẽ không vô cớ bị đánh. “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?” Nghiêm Quân Dịch nhún mảy, cũng không phải hắn đánh cô. “Nếu không phải anh, tôi cũng sẽ không bị giận chó đánh mèo.” Nghiêm mặt tức giận, Mạnh Uyên Lôi trừng mắt hắn? Nhìn đến hắn ở trên cổ có dấu hôn ngân, cô lập tức lảng tránh ánh mắt mình. “Ai bảo cô ở bên ngoài nhìn lên?” Nhìn thấy cô, Nghiêm Quân Dịch phát hiện chính mình mấy ngày liền đều phiền muộn đột nhiên nhanh chóng biến mất, thậm chí nổi lên hưng trí cùng cô tranh cãi. “Cô ở bên ngoài nhìn lên đã bao lâu?” Hắn khuyển thân, khuôn mặt anh tuân kẻ sát gần cô. “Ai nhìn lên..... Đừng tới gần tôi!” Trên người hắn mùi hương lan tỏa làm cho cô nhú mảy, trong lòng không khỏi sinh ra một tia lửa giận, “Thật sự, anh ở trong phòng cùng con gái làm chuyện đó, thật sự là vô sỉ!” Nghiêm Quân Dịch nhún vai, không thêm để ý lời của cô. “Chính mình đưa tới cửa, tôi làm sao không hưởng dụng?” “Xấu xa!” Cô trừng mắt hắn, xoay người muốn đi. “Này!” Nghiêm Quân Dịch theo bản năng giữ chặt tay cô. “Làm cái gì?” Hắn hành động làm cho cô giật mình. Nghiêm Quân Dịch buông ra tay cô, lòng bàn tay cô nhỏ nhắn, mềm mại, lại làm cho lòng hắn nổi lên một tia chấn động “Chuyện rút lui khỏi câu lạc bộ tôi đã nghe qua.” “Thì sao?” Hàng mi cô lấp láy, đôi mắt đẹp ngạo nghễ nhìn chằm vào hắn. Nhìn đến khi trên mặt cô ửng hồng, Nghiêm Quân Dịch hơi hơi nhún mi, bực môi theo thói quen gọi lên một chút tiểu dung “Vì sao rút lui? Là vì thua trên tay tôi, hay vì lòng tự trọng của cô bị tổn thương?” “Anh không phải muốn tôi rút lui sao?” Cô đã làm theo điều hắn mong muốn, không tốt sao? “Là vậy, nghĩ không nhìn thấy không ngờ lại nhìn thấy cô, thực làm cho tôi vui vẻ.” Hắn nghe qua lời cô nói, cảm thấy cô hôm nay có điểm kỳ quái “Quái lạ, cô hôm nay như thế nào lại tức giận đến vậy?” Mạnh Uyên Lôi ngẩn ra, mím môi, cả người co quắp mờ to mắt “Không có.” “Phải không?” Hai tay khoanh trước ngực, Nghiêm Quân Dịch mới không tin lời của cô, lại nhớ đến lần hắn nghe cô đánh đàn phảng phất đầy tâm sự “Như thế nào? Cô không phải là bị người nam sinh nào từ chối chứ?” “Anh đang nói linh tinh gì thế? Tôi mới không có thâm oán ai cả!” Cô cắn cánh môi trừng mắt hắn một cái, cô mới sẽ không thích hắn cái này tên đàn ông xấu xa! “Phải không?” Nghiêm Quân Dịch mới không tin, đánh giá lại cô, nhìn đến má phải sưng đỏ, mảy mẩn nhú chặt “Mặt của cô thực xấu, đi, đến phòng cấp

cứu thôi.” Trên mặt cô, bàn tay đang ấn vào rất là chói mắt. Hấn giữ chặt tay cô, bàn tay bá đạo đem tay cô cầm lấy. “Không cần!” Mạnh Uyển Lôi tưởng bỏ ra tay hấn. “Nếu cô lại tiếp tục giãy giụa tôi sẽ dùng cánh tay này ôm đi, đến lúc đó sẽ không đẹp mặt chút nào.” Hấn nhủ mảy cánh cáo. “Anh!” Mạnh Uyển Lôi trừng hấn, cắn cắn môi, biết hấn sẽ làm thật, đành phải khuất phục. “Buông tay, tôi sẽ tự đi.” “Được rồi.” Nghiêm Quân Dịch buông ra tay, thấy cô khó có dịp tỏ vẻ dịu ngoan, hấn nhìn không được khoe miệng gọi lên tươi cười, mang theo cô đi vào phòng cấp cứu. Mở ra cánh cửa, không thấy bác sĩ trực, hấn đi vào trong phòng cấp cứu “Ngồi xuống.” Ngón trỏ chỉ chỉ lên trên giường, “Tôi tìm xem có đá dể chườm không.” Mở ra tủ lạnh, hấn lấy ra một cục đá, rồi tìm cái khăn bông đem cục đá bỏ vào, sau đó đi đến trước mặt cô, cúi người, đem khăn mặt đặt trên má cô. Trên mặt đau đớn làm cho cô nhủ mảy, hừ nhẹ một tiếng. “Rất đau sao?” Hấn nâng lên cầm cô, khuôn mặt kề gần cô, rồi lấy ra khăn mặt xem hai má của cô, lại đem khăn mặt nhẹ nhàng đặt trở lại. “Đáng đời, ai bảo cô ngốc không trốn đi.” Hấn tỏ ý chế cười, ngữ khí tuyệt không đồng tình, nhưng là hành vi rất dịu dàng. Còn không phải do hấn làm hại. .... Cô có thể đấu khẩu với hấn, nhưng lại nói không ra lời, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn hấn, hấn dựa vào thật gần, hơi thở phảng phất đến trên mặt cô, làm cho tim cô càng đập loạn lên. Mà trong mắt hấn đầy vẻ dịu dàng càng làm cho ngực cô thổn thức, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt hấn, nhưng là lần này hấn đối với cô. .... “Như thế nào không nói chuyện?” Không nghe được cô đáp lời, Nghiêm Quân Dịch nhủ mảy, con người đen tà nghề nhìn cô, nhưng cũng giật mình vì ánh mắt chính mình. Thế này, mới phát hiện hai người dựa vào nhau thật sự gần, mặt của cô bị hấn nâng lên, cánh môi hé mở, chỉ cần hấn khẽ cúi đầu là có thể đụng tới đôi môi hồng hào kia, trong suốt mắt đẹp chăm chú nhìn hấn, trong mắt lóe ra tia dụ hoặc làm cho người ta say nắng. Hấn nâng mảy, chậm rãi cúi đầu, mà cô cũng không có cự tuyệt. .... Ngay tại hai người môi sắp quần lấy nhau, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, đánh vỡ không khí ám muội đang bao trùm, hai người nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng rời xa lẫn nhau. Đáng chết! Hấn vừa mới bị làm sao vậy? Nghiêm Quân Dịch khẽ vuốt tóc, trong lòng hỗn loạn mở ra di động. “Kiều Kiều, sao thế. .... Châu sao lại khóc?” Mạnh Nhược Kiều khóc nức lên làm cho hấn bất an. “Có chuyện gì sao. ....” Sắc mặt của hấn thoáng chốc biến đổi. “Cậu lập tức đến ngay.” Hấn cúp điện thoại, nhanh chóng hướng phía cửa mà đi. “Làm sao vậy?” Lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng lo lắng, bối rối của hấn, Mạnh Uyển Lôi hơi nhủ mảy, bước nhanh đi theo hấn ở phía sau. “Kiều Kiều xảy ra chuyện gì sao?” “Chị gái tôi xảy ra tai nạn xe hơi.” Nghiêm Quân Dịch cước bộ không ngừng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cái gì?! Mạnh Uyển Lôi cực kì kinh ngạc. Giải thích: 派蒂.奥斯汀 (\*): ca sĩ Patty Austin ( với bản nhạc Say you love me) Tìm hiểu về ca sĩ Austin qua đường link sau [http://en.wikipedia.org/wiki/Patti\\_Austin](http://en.wikipedia.org/wiki/Patti_Austin) Austin sinh tại Harlem, New York. Cô ấy xuất hiện lần đầu tiên tại Nhà hát Thần mặt trời khi mới bốn tuổi và có hợp đồng với RCA khi cô ấy chỉ mới lên năm. Quincy Jones và Dinah Washington đã tự xưng như là cha mẹ đỡ đầu của cô ấy. Vào cuối những năm 1960, Austin là nhạc sĩ có phần sung mãn và ca sĩ jingle thương mại. Trong suốt những năm 1980, cô ấy kí hợp đồng với Jones’s Qwest Records, cô bắt đầu sáng chói cho thời kỳ hitmaking sung mãn. Cô ấy viết hai mươi ca khúc R & B từ 1969 đến 1991 và thành công với bài Hot Dance Music/Club Play, nơi cô ấy đoạt danh hiệu số một vào năm 1981 với “Do You Love Me?” / “The Genie”. Album tập hợp các bài hit, Every Home Should Have One, cũng tạo ra danh tiếng lớn cho cô ấy. “Baby, Come To Me”, song ca với James Ingram, ban đầu đạt mức cao nhất ở vị trí 73 trong 100 Hit vào đầu năm 1982...( xem tiếp tại đây ([http://en.wikipedia.org/wiki/Patti\\_Austin](http://en.wikipedia.org/wiki/Patti_Austin)) Cùng thưởng thức bản nhạc dễ thương này qua đường link sau: [http://www.youtube.com/watch?v=Bu8\\_rSyGrE](http://www.youtube.com/watch?v=Bu8_rSyGrE) ( có dịch a!) <http://www.nhaccuatui.com/nghe?M=bS9gIluFNm> Say you love me Don’t you know that I want to be more than just your friend

Holdin’ hands is fine, but I’ve got better things on my mind

You know it could happen if you’d only see me in a different light

Maybe when we finally get together, you will see that I was right Say you love me

You know that it could be nice

If you’d only say you love me

Don’t treat me like I was lice, ooh, woo, woo Please love me

I’ll be yours and you’ll be mine

If you’d only say you love me, baby

Things would really work out fine Don’t you know that I want to be more than just your friend

Holdin’ hands is fine, but I’ve got better things on my mind

You know it could happen if you’d only see me in a different light

Maybe when we finally get together, you will see that I was right Say you love me

You know that it could be nice

If you’d only say you love me

Don’t treat me like I was lice, ooh, woo, woo Please love me

I’ll be yours and you’ll be mine

If you’d only say you love me, darlin’

Things would really work out fine Say that you love me

Mmm...mmm...ooh...ho...ho...



Say that you love me

Mmm...mmm...mmm... Hoo...hoo...baby

Would you say you love me

You know that it could be nice

If you'd only say you love me

Don't treat me like I was lice, ooh, woo, woo Please love me

I'll be yours and you'll be mine

If you'd only say you love me, baby

Things would really work out fine If you'd only say you love me, darlin'

Things would really work out fine

If you'd only say you love me, darlin'

Things would really work out fine

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Hai người nhanh chóng đuổi tới phòng cấp cứu bệnh viện, Nghiêm Quân Dịch liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mạnh Nhượng Kiều kinh hoàng đứng ở ngoài phòng cấp cứu.

“Kiều Kiều!”

“Cậu!” Mạnh Nhượng Kiều khóc chạy vào trong lòng Nghiêm Quân Dịch, nhìn thấy người thân, cô không nhịn được khóc lớn, “Cậu..... Mẹ có thể có việc gì hay không? Ô..... Cháu sợ lắm.....”

“Đừng sợ.” Nghiêm Quân Dịch dùng sức ôm cô, nhẹ giọng trấn an Mạnh Nhượng Kiều. “Có cậu ở đây, đừng sợ! Ba cháu đâu.....”

“Không biết.” Mạnh Nhượng Kiều lắc đầu, “Cháu không liên lạc được với ông ấy, cháu, cháu vừa rồi nghe điện, mới từ trường học tới.....”

“Đề chị gọi điện đến công ty.” Mạnh Uyển Lôi vội vàng lấy di động ra. “Lưu thư ký, ba tôi đâu? Có nói đi nơi nào không?”

Nghe thư ký nói không biết, cô nâng tầm mắt, nhìn thấy Nghiêm Quân Dịch sắc mặt xanh mét, cô thờ sâu một hơi.

“Nếu ông ấy trở lại công ty, bảo ông ấy lập tức gọi cho tôi.”

“Kiều Kiều, mẹ cháu tại sao xảy ra tai nạn xe cộ?” Nghe thấy tên đàn ông đáng chết kia không ở đó, Nghiêm Quân Dịch sắc mặt lại càng khó coi, lúc này, tên hỗn đản kia ở đâu?

“Cháu không biết..... Nghe cảnh sát nói là lúc đèn xanh bị người lái xe say rượu đụng vào.....”

“Mẹ cháu một mình đi ra ngoài? Không đề tài xế đưa đi?”

Mạnh Nhượng Kiều khóc lắc đầu, “Bà, bà hình như là muốn mang cơm trưa đến công ty tìm ba, cháu gọi về nhà, quần gia nói rằng mẹ nói bà một mình tự đi cũng được, cho nên.....”

Tốt lắm, mang cơm trưa cho tên đàn ông đáng chết, mà tên đàn ông đáng chết không ở công ty, ngay cả thư ký cũng không biết đi đâu. Nghiêm Quân Dịch sắc mặt trầm tư, “Gọi di động cho ba cháu không được sao?”

“Gọi không được.” Mạnh Uyển Lôi trả lời, “Tôi gọi vài lần, di động vẫn tắt máy.” Cô lo lắng cắn môi, nhìn đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật. Nghĩ đến mẹ kẻ đang cấp cứu ở bên trong, lòng của cô cũng hoảng.

“Cậu..... Mẹ không có việc gì? Đúng không?” Mạnh Nhược Kiều sợ hãi nhìn Nghiêm Quân Dịch, toàn bộ thân mình sợ hãi mà run run.

“Sẽ không, chị sẽ không có việc gì.” Nghiêm Quân Dịch giúp Mạnh Nhược Kiều lau đi nước mắt. “Ngoan, đừng sợ, cậu cháu mình cùng ngồi chờ ở đây. Anh đỡ cháu gái cùng ngồi vào ghế.

“Dạ!” Mạnh Nhược Kiều gật đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay Nghiêm Quân Dịch, cả người tiến vào trong lòng anh, một đôi mắt sưng đỏ nhìn chăm chăm phòng cấp cứu. Nghiêm Quân Dịch ôm chặt Mạnh Nhược Kiều, âm trầm quét mắt về phía Mạnh Uyển Lôi.

Mạnh Uyển Lôi nhanh cảm lấy đi động, nhìn thấy lửa giận trên con người đen của anh, cô mím môi, tay không ngừng bấm điện thoại, cố gắng tìm kiếm ba. Nhưng mặc kệ cô tìm như thế nào, nhưng vẫn không thấy người.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mạnh Uyển Lôi cũng buông tha cho việc tìm người, cô dựa vào tường, nhìn đèn đỏ, trong lòng càng lo lắng sâu sắc.

Cấp cứu lâu như vậy, tình trạng của mẹ kế có phải tệ lắm hay không?

“Kiều, đói bụng sao?” Thấy thời gian đã tối muộn, Nghiêm Quân Dịch thấp giọng hỏi.

Mạnh Nhược Kiều lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm phòng cấp cứu.

“Cậu đi siêu thị mua vài thứ, không đói bụng ít nhất cũng phải uống hộp sữa, được không?” Vuốt tóc cháu gái, Nghiêm Quân Dịch không cho cô cự tuyệt. “Ngoan, nghe lời.”

Mạnh Nhược Kiều liếc mắt nhìn Nghiêm Quân Dịch một cái, gật gật đầu.

Nghiêm Quân Dịch đứng dậy, ánh mắt không nhìn Mạnh Uyển Lôi, cũng không mở miệng hỏi, thẳng cất bước rời đi.

Mạnh Uyển Lôi nhắm mắt, cô biết trong lòng anh lúc này rất giận, sau khi cô không liên lạc được với ba, anh cũng không nhìn cô. Cô nghĩ, anh muốn đem tội lỗi đổ trên đầu cô? Thở sâu, cô đứng thẳng thân mình, đứng rất lâu, chân của cô sớm đã tê rần, ý nghĩ cũng hơi hơi choáng váng, cô chờ choáng váng qua đi, mới đi đến gần Mạnh Nhược Kiều, ngồi xổm xuống trước người cô.

“Kiều Kiều, mẹ kế không có việc gì.” Nắm tay Mạnh Nhược Kiều, cô dịu dàng nói, “Mẹ kế tốt như vậy, ông trời sẽ phù hộ cho bà.”

Mạnh Nhược Kiều chậm rãi đem ánh mắt đặt lên trên người cô. “Ba đâu? Liên lạc không được sao?”

Mạnh Uyển Lôi không nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu.

Đột nhiên, hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập. “Kiều Kiều!” Mạnh Chí Đức sốt ruột đến bên cạnh cô.

“Quân Nghi sao rồi?”

“Ba!” Nhìn thấy ba, Mạnh Uyển Lôi đứng lên. “Ba, ba đi đâu vậy? Con tìm ba cả một ngày, nhưng không thể liên lạc được.”

“Ba.....”

“Làm sao, phải đi đâu?” Tiếng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

“Cậu!” Nhìn Nghiêm Quân Dịch, Mạnh Nhược Kiều nhanh chóng đứng dậy chạy về phía đó, tiến sát vào trong lòng anh, cũng không thềm liếc mắt nhìn ba cô một cái.

“Kiều Kiều.....” Thái độ con gái nhỏ làm cho Mạnh Chí Đức ngạc nhiên.

“Mạnh Chí Đức, nói đi! Cả ngày hôm nay ông đi đâu?” Nghiêm Quân Dịch lạnh lùng nhìn, theo dõi thái độ ông ta. “Sao? Không dám nói sao? Muốn tôi giúp ông nói hay không?”

“Cậu.....” Ánh mắt lợi hại của Nghiêm Quân Dịch làm Mạnh Chí Đức cảm thấy chột dạ.

Nghiêm Quân Dịch xả ra một chút cười lạnh. “Có phải cùng đàn bà quần quýt một ngày ở khách sạn không?” Anh đưa tay lấy tờ báo vứt vào người Mạnh Chí Đức. “Đặc sắc như thế nào, báo viết hết cả rồi.”

Anh đến siêu thị mua mấy thứ, trong lúc vô tình lại nhìn thấy mảng tin tức muộn trên tờ báo. “Tổng tài xí nghiệp Mạnh thị cùng đi tân hoan bước vào khách sạn.” Nghiêm Quân Dịch đọc tiêu đề trên tờ báo lên. “A..... Khó trách tìm không thấy người, nói vậy ông đang vui vẻ trong khách sạn, căn bản là không biết có người mang com trưa đến công ty ông muốn hai người cùng ăn với nhau, nhưng trên đường lại gặp tai nạn xe cộ, ở phòng cấp cứu đợi một ngày, đến bây giờ còn không biết sống hay chết.”

“Ba.....” Mạnh Uyển Lôi không thể tin được nhìn ba, cô cầm lấy tờ báo, nhìn thấy ảnh chụp ba ôm một cô gái trẻ đi vào khách sạn.

“Tôi.....” Mạnh Chí Đức muốn giải thích. “Tôi không biết Quân Nghi sẽ tới công ty tìm tôi, nếu tôi biết, tôi căn bản sẽ không.....”

“Đủ rồi!” Nghiêm Quân Dịch cắt ngang, xông lên nắm lấy cổ áo ông ta, “Mạnh Chí Đức! Chị tôi nếu có chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông!”

“Mọi người đang làm cái gì? Nơi này là bệnh viện, cấm huyên náo!” Nghe thấy tiếng khắc khẫu, y tá thấp giọng trách cứ.

“Cậu.....” Mạnh Nhượng Kiều ngơ ngác đứng ở tại chỗ, cô nghe những lời cậu vừa nói, mặt tái nhợt không có chỗ nào dựa vào.

“Kiều Kiều!” Mạnh Chí Đức đẩy Nghiêm Quân Dịch ra, muốn ôm con gái nhỏ, ai ngờ con gái nhỏ lại đẩy ông ra, lại lần nữa lao vào trong lòng Nghiêm Quân Dịch.

Hành động của con gái nhỏ làm ông bị tổn thương, Mạnh Chí Đức thoáng chốc nói không ra lời.

Nghiêm Quân Dịch ôm cháu gái, con người đen lạnh lùng nhìn Mạnh Chí Đức.

Cửa phòng cấp cứu vào lúc này mở ra, bác sĩ đi ra.

“Bác sĩ!”

Bọn họ nhanh chóng đi lên trước, đã thấy bác sĩ lắc lắc đầu. “Thật có lỗi.”

“Không.....” Mạnh Nhượng Kiều lắc đầu, vội vàng chạy vào phòng cấp cứu. “Mẹ.....”

“Kiều.....” Nghiêm Quân Nghi mở mắt suy yếu, miễn cưỡng nở nụ cười nhìn con gái. “Ngoan, đừng khóc.” Bà nâng tay muốn chạm vào mặt con.

“Mẹ!” Mạnh Nhượng Kiều cầm tay bà, “Mẹ đừng bỏ con đi..... Mẹ.....”

Nghiêm Quân Nghi mỉm cười. “Kiều Kiều ngoan, mẹ không còn nữa, con phải ngoan ngoãn nghe lời.....” Bà dùng một chút, nhắm mắt.

“Con không cần.....” Mạnh Nhượng Kiều lắc đầu.

“Kiều..... Đừng làm cho mẹ lo lắng.” Nghiêm Quân Nghi mở mắt ra, tiếng nói suy yếu. Mạnh Nhượng Kiều cắn môi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nghiêm Quân Nghi nâng tầm mắt nhìn về phía em trai. “Dịch..... Đừng trách ông ấy, ông ấy không có lỗi.....” Bà nhìn chồng, cố gắng cười một chút.

Nghiêm Quân Dịch nhếch môi. “Em muốn mang Kiều Kiều rời đi.”

“Không được!” Mạnh Chí Đức lập tức mở miệng. “Kiều Kiều là con gái tôi. Cậu dựa vào cái gì mang con bé đi?”

“Con muốn cùng cậu.....” Mạnh Nhượng Kiều khóc nói: “Con muốn ở cùng cậu.”

“Kiều Kiều.....” Mạnh Chí Đức không thể tin được nhìn cô.

“Đủ rồi!” Mạnh Uyển Lôi chịu không nổi, cô đánh gãy tranh chấp. “Mọi người đừng ầm ỹ, có gì nói sau..... Để mẹ kể nói chuyện được không?”

Nghiêm Quân Nghi cảm kích nhìn cô, lại hiền lành nhìn con.

“Kiều Kiều, đợi sau khi tốt nghiệp đại học được không? Tốt nghiệp rồi ở cùng cậu, được không?” Thấy con gái muốn cự tuyệt, bà lại nói: “Mẹ xin con, được không?”

Mạnh Nhượng Kiều cắn môi, không thể không gật đầu.

“Ngoan.” Nghiêm Quân Nghi yêu thương vuốt tóc con, nâng tầm mắt nhìn về phía em trai. “Dịch..... Đừng như vậy, đây là ngoài ý muốn, không phải lỗi của ai.....”

Nghiêm Quân Dịch không nói chuyện, anh không thể tha thứ cho Mạnh Chí Đức, chị căn bản không biết tên chết tiệt này làm cái gì, lúc chị gặp chuyện không may, ông ta đang ở cùng người đàn bà khác.

Mà chị lại một chút cũng không cảm kích, lúc này còn nói giúp ông ta, anh vì chị cảm thấy không đáng!

Nhìn thấy em trai hai mắt phẫn nộ lạnh lùng, Nghiêm Quân Nghi khẽ thở dài, đôi mắt mệt mỏi chậm rãi nhìn về phía Mạnh Uyển Lôi, “Lôi, cháu lại đây.”

Mạnh Uyển Lôi đi về phía bà.

“Đến đây! Đem lỗ tai tới gần đi.”

Mạnh Uyển Lôi làm theo lời bà, Nghiêm Quân Nghi dùng tiếng nói chỉ hai người nghe được, nói nhỏ bên tai cô: “Lôi..... Đừng áp lực bản thân, phải vui

về..... Còn có.....”

“Mẹ kể.....” Câu cuối cùng làm cho Mạnh Uyên Lôi tròn to mắt, kinh ngạc nhìn bà.

Nghiêm Quân Nghi nở nụ cười, sờ sờ mặt cô, cuối cùng nhìn về phía chồng, nhìn thấy trên mặt ông ấy nấy, ánh mắt bà dịu dàng, “Mẹ muốn ở một mình cùng Chí Đức.....”

“Chị!” Nghiêm Quân Dịch mở miệng, lại nhìn thấy khăn cầu trên mặt chị, anh trừng mắt nhìn Mạnh Chí Đức, không thể không thỏa hiệp.

“Kiều, đi thôi.” Anh nâng cháu gái dậy.

“Mẹ.....” Mạnh Nhược Kiều cắn môi, liếc nhìn mẹ một cái, rồi mới xoay người cùng cậu rời đi.

Mạnh Uyên Lôi đi cuối cùng, Nghiêm Quân Nghi đột nhiên gọi cô lại. “Lôi.....” Mạnh Uyên Lôi quay đầu, Nghiêm Quân Nghi dịu dàng cười với cô. “Liên phiền cháu rồi.”

Mạnh Uyên Lôi đỏ hốc mắt, xoay người ra khỏi phòng cấp cứu, cô thấy Kiều Kiều ôm Nghiêm Quân Dịch khóc, hai mắt cô chống lại anh.

Ánh mắt của anh lạnh lạnh, thần nhiên cúi đầu, không hề nhìn cô.

Cô nhắm mắt lại, nhưng ánh mắt của anh vẫn làm cho cô bị thương, không phải lỗi của cô, bọn họ đều biết, nhưng, anh cần một người để trút giận.

Bọn họ cùng đợi, cho đến khi bên trong truyền đến tiếng khóc Mạnh Chí Đức.

“Mẹ!” Mạnh Nhược Kiều cả kinh, nhanh chóng vọt vào phòng cấp cứu.

Mạnh Uyên Lôi chưa đi vào, cô nhìn Nghiêm Quân Dịch, anh vẫn lẳng lặng đứng ở tại chỗ.

Nghe tiếng khóc cháu gái, Nghiêm Quân Dịch nắm tay, nắm một nắm thật mạnh vào tường.

“Anh làm gì thế!” Cô cả kinh, muốn tiến lên nhưng lại dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng duy trì lãnh đạm, tiếng nói lạnh hơn. “Anh như vậy sẽ chỉ làm mẹ kể không thể yên lòng.”

Nghiêm Quân Dịch không nói chuyện, anh rũ tay xuống, con người đen lóe lên khinh bỉ, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, anh không đi vào nhìn Nghiêm Quân Nghi, ngược lại cất bước rời khỏi bệnh viện. Nhìn anh rời đi, Mạnh Uyên Lôi dùng tay vuốt vết máu trên tường, đó là dấu vết anh lưu lại sau cú đâm vừa rồi, phần nộ..... Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Cô tựa trán vào tường, nhắm mắt lại. Cô vẫn nhớ rõ ánh mắt khi anh rời đi, bị thương, thống khổ như vậy, cô biết, anh đau đến nỗi không khóc được..... Mà cô, khóc thay anh.

Từ sau ngày đó ở bệnh viện, Mạnh Uyên Lôi không nhìn thấy Quân Dịch nghiêm khắc, anh không đi học, ngay cả lễ tang mẹ kể anh cũng không xuất hiện.

Cô nghe nói Kiều Kiều có đi tìm anh, cô bé đi khắp nơi tìm cậu.

Nhưng cũng tìm không thấy người, Kiều Kiều gấp đến độ mỗi ngày đều hai mắt đầm lệ lưng tròn, Mạnh Uyên Lôi không thể không thừa nhận, cô cũng thực lo lắng. Cô biết Nghiêm Quân Dịch cùng mẹ kể tình cảm rất tốt, cái chết của mẹ kể đã kích rất lớn đến anh, nhưng cô không nghĩ tới anh sẽ biến mất như vậy, cũng không nghĩ anh không xuất hiện để nhìn mặt mẹ kể lần cuối.

Chẳng lẽ anh hận mẹ kể ngốc sao? Mạnh Uyên Lôi thở dài, mẹ kể đã qua đời hơn một tháng, ba âm thầm một thời gian, nhưng gần đây lại chứng nào tật nấy, tam không ngủ khi liền thấy ông ta ôm một người phụ nữ khác nhau. Cô nghĩ, nếu Nghiêm Quân Dịch có để ý tới báo chí, nhất định cũng sẽ thấy được? Anh nhất định sẽ càng tức giận? Cũng nhất định sẽ càng hận người Mạnh gia, nghĩ vậy, Mạnh Uyên Lôi cười một chút, đối với hành vi của ba cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lựa chọn coi thường.

Nhưng..... Đối với Nghiêm Quân Dịch, cô không cách nào làm được.

Dừng lại cước bộ, Mạnh Uyên Lôi nhìn nhà trọ trước mắt, cô tìm ra nơi anh ở, tuy rằng Kiều Kiều đã tìm đến rất nhiều lần, nhưng chưa hề thấy người, nhưng cô vẫn quyết định tới nơi này trước tìm anh.

Nếu nhà trọ không có người, cô ngay cả quán đêm anh thường xuyên lui tới cũng điều tra ra, cô có nhiều thời gian, có thể từ từ tìm.

A Dịch..... Cầu xin cháu.....

Đây là câu cuối cùng mẹ kể nói với cô, cô kinh ngạc nhìn về phía mẹ kể, lại nhìn thấy sự hiểu rõ tất cả trong mắt bà.

Mẹ kể đã sớm đã nhìn ra sao? Khi cô còn không biết, còn trốn tránh, mẹ kể đã đem tất cả thu vào trong mắt, chỉ không nói ra mà thôi, dịu dàng canh giữ ở phía sau.

Cô nghĩ tới nụ cười cuối cùng của mẹ kế, trong lòng không khỏi đau xót.

Thở sâu, Mạnh Uyển Lôi nhìn xuống chua xót trong lòng, ấn chuông cửa, đợi trong chốc lát, cô bắt đầu gõ cửa. “Nghiêm Quân Dịch, anh ở đâu? Nghiêm Quân Dịch—” Gõ vài cái, nhưng vẫn không có lời đáp, cô vẫn không hết hy vọng, “Nghiêm Quân Dịch! Anh ở bên trong thì mở cửa đi, Nghiêm Quân Dịch!” Cô đẩy cửa ra, tay phải tiếp tục gõ.

“Nghiêm.....” Tiếng cửa cô dừng lại, nhìn cửa bị đẩy ra. Cửa không có khóa.....

Cô trong lòng vui vẻ, có người khác ở bên trong?

Cô chạy nhanh đẩy cửa ra, bước vào trong phòng. Bên trong một mảnh hắc ám, rèm nặng nề che kín cửa sổ, khiến cho cô không nhìn thấy gì.

Mím môi, tay cô sờ vào vách tường, chạm đến công tắc bật đèn, mới ấn nút bật, một lực đạo nặng nề đột nhiên áp về phía cô.

“A!” Mạnh Uyển Lôi hoảng sợ, đèn cũng sáng lên, cô nhất thời chưa thích ứng được ánh sáng, dùng một tay che mặt, mũi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Cô tới đây làm gì?” Nghiêm Quân Dịch vây cô trong cánh tay, con ngươi đen vẫn đục nhìn cô chăm chăm, mùi rượu trên người nặng đến mức ngay cả lúc nói chuyện cũng có hương vị của cồn.

Thích ứng với ngọn đèn, Mạnh Uyển Lôi nhìn về phía anh, nhìn khuôn mặt sạch sẽ tuần mỹ lúc này đầy râu ria, tóc đen hỗn độn, quần áo trên người nhăn nhúm, cả người giống kẻ lang thang lờ lững thối nát.

Mùi rượu trên người anh rất đậm, cô thấy trên sàn nhà toàn là vỏ chai rượu, anh đã uống bao nhiêu rồi?

Nhấp mím môi, cô nâng tầm mắt cùng anh nhìn nhau, thanh âm lạnh nhạt, không bởi vì bị nhốt giữa anh và tường mà khiếp đảm, “Tôi đến xem anh đã chết chưa.”

“Ồ?” Anh cười, “Thấy tôi còn sống rồi, cô có thể đi.” Anh buông tay, xoay người đi về hướng sofa, tiện tay cầm lấy một chai rượu, đem cả người ném vào ghế sofa, ngửa đầu uống.

Nhìn bộ dáng anh suy sụp, Mạnh Uyển Lôi cắn môi, đi lên phía trước đoạt lấy chai rượu trong tay anh.

“Cô làm gì hả!” Bị đoạt rượu, Nghiêm Quân Dịch nâng tầm mắt trừng cô, lại thấy cô há miệng đem số rượu còn lại uống hết.

“Khụ khụ.....” Cô uống quá nhanh, không cẩn thận bị sặc, rượu làm cho cô nhúm mày, cô lau miệng, đem chai rượu rỗng vút lên sàn nhà. “Anh cho là uống rượu có thể thay đổi tất cả sao?”

“Không phải chuyện của cô.” Nghiêm Quân Dịch muốn lấy một chai rượu khác.

Mạnh Uyển Lôi nhìn thấy, vội vàng đoạt lấy, sau đó mở nắp ra, đem đồ toàn bộ vào trong miệng.

“Mạnh Uyển Lôi!” Động tác của cô chọc giận anh, Nghiêm Quân Dịch đứng dậy bắt lấy tay cô, ai ngờ cô lại cúi đầu cắn anh, anh đau đến mức phải buông tay ra. “A!”

Mạnh Uyển Lôi thừa cơ ôm lấy toàn bộ rượu, chạy đến cửa, đem rượu quăng hết ra bên ngoài, sau đó dùng lực đóng cửa lại.

“Mạnh Uyển Lôi!” Không nghĩ tới cô dám làm như vậy, Nghiêm Quân Dịch trừng lớn mắt, tức giận đánh về phía cô, đem cô đặt ở trước cửa.

“Sao?” Mạnh Uyển Lôi nâng cằm lên, lạnh lùng nhìn anh. “Muốn đánh tôi sao? Dùng tay đi!”

“Cô!” Khiêu khích của cô khiến Nghiêm Quân Dịch giơ lên tay phải, nhìn khuôn mặt cô lạnh lùng nhỏ nhắn, tay lại chậm chạp không thể hạ xuống.

Anh rất tức giận, người con gái này dựa vào cái gì quấy anh? Cô ta nghĩ cô ta là ai? Tự tiện tiến vào địa bàn của anh, tự tiện vứt bỏ rượu của anh, hiện tại, lại tự tiện dùng cái loại ánh mắt thương hại này nhìn anh.

“Dùng dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi!” Anh hướng cô rống.

“Bằng không thì sao? Lúc này anh chỉ là kẻ vô dụng đáng thương, tôi cảm thấy khổ sở thay mẹ kế, vì đã có loại em trai vô dụng như thế này.” Cô chê cười, vẻ mặt lộ vẻ đồng tình.

“Câm miệng! Cô dựa vào cái gì nói như vậy? Bà ấy chết không phải do người Mạnh gia các người làm hại hay sao!” Anh căm tức cô, khuôn mặt đến gần cô. “Bà đến chết cũng không biết, lúc bà đang thống khổ, người đàn ông bà yêu nhất đang ở cùng với người đàn bà khác!”

Anh vì Nghiêm Quân Nghi ngốc mà cảm thấy phẫn nộ, càng tức tên Mạnh Chí Đức đáng chết, chị vứt bỏ hết thầy đi theo ông ta, ông ta lại không quý trọng tốt.

“Ít nhất mẹ kế cũng hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?” Nghiêm Quân Dịch cười nhạo, “Ngay cả hôn lễ cũng không có, không danh không phận, cái này gọi là hạnh phúc?”

“Ít nhất ba yêu bà. ....”

“Phải không?” Anh lấy cảm cảm một đồng báo chí quăng cho cô. “Nhìn mấy thứ này xem, sau đó nói lại câu cô vừa nói một lần nữa!”

Mạnh Uyển Lôi cúi đầu nhìn báo chí rơi trên mặt đất, đều là những tin đồn tình cảm của ba mấy ngày nay, cô thoáng chốc không nói gì.

“Sao? Không phản đối sao?” Nghiêm Quân Dịch cười lạnh, thô lỗ bắt lấy cô, anh mở cửa ra, dùng sức đẩy, “Cút!”

“Không cần!” Thấy anh muốn đóng cửa lại, Mạnh Uyển Lôi đưa tay vào khe cửa. “A!” Cánh cửa làm kẹt ngón tay của cô.

Nghiêm Quân Dịch vội vàng buông tay ra, bắt lấy tay cô, “Có làm sao hay không. ....” Vừa nói quan tâm xong, anh lập tức im bất, tức giận bỏ tay cô ra.

Đáng chết! Anh đang làm gì? Anh vuốt tóc, phiền chán trừng mắt nhìn cô.

Mạnh Uyển Lôi nắm tay bị thương, nhìn ngón tay ửng đỏ, lắc đầu. “Tôi không sao, anh đừng tự trách.”

“Cô. ....” Nghiêm Quân Dịch nhắm mắt, “Về đi!” Giọng nói lạnh lùng, anh xoay người đi vào phòng khách, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân đi theo.

Đáng chết? Anh rửa thơm, chịu không nổi xoay người bắt lấy cô, thô lỗ đem cô đặt ở trên tường, con ngươi đen cảm tức nhìn cô. “Mạnh Uyển Lôi! Cô không đi còn ở đây làm gì?”

Cô không nói gì, không thể thành thực nói cô không thể bỏ lại anh vào lúc này. Anh giống như con hổ bị thương ở đầu, cô không thể để anh một mình liếm miệng vết thương, không thể để anh một mình chấp nhận sự thật người thân qua đời, cô muốn cùng anh. .... Bởi vì. .... Bởi vì cô yêu anh.

Cô không thể không thừa nhận, cô yêu anh! Yêu một người vĩnh viễn sẽ không yêu cô.

“Nói chuyện đi—” Anh rống, mà cô lại vẫn im lặng, mở to một đôi mắt to nhìn anh, ánh mắt như nước kia làm cho anh cảm xúc dao động.

Nghiêm Quân Dịch nheo mắt, cười một chút. “Một mình đến đây, cô không sợ tôi sẽ làm gì cô sao?” Anh uy hiếp gần sát cô, bàn tay dán sát vào thắt lưng của cô, hướng lên trên hoạt động, cơ hồ muốn đụng tới bộ ngực.

Anh dọa cô, muốn cô sợ hãi mà chạy đi.

“Không sợ.” Cô trả lời, đối với anh, cô chưa bao giờ sợ, cô sợ bản thân mình yêu anh, một khi thừa nhận, chính là vạn kiếp bất phục. Nhưng giờ phút này cô cam tâm tình nguyện, cho dù bị thương cũng không sao, cô tự nguyện trầm luân. ....

“Cô. ....” Anh trừng cô, lời của cô làm cho anh phẫn nộ, bình tĩnh của cô làm cho anh phát điên, anh tức giận chế trụ cằm cô.

“Đây là cô tự tìm!” Anh lớn tiếng cảnh cáo, cúi đầu thô lỗ hôn trụ cánh môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5

Nụ hôn của Nghiêm Quân Dịch thực thô bạo, mạnh mẽ cướp đoạt đôi môi của cô, Mạnh Uyển Lôi nhũn chặt mảy, đau đớn thể xác làm cho cô mở miệng, để cho đầu lưỡi của hắn trơn trượt vào trong khoang miệng nhỏ của mình, cô cảm nhận được mùi vị nồng đậm của rượu. Cả người như si dại, cô không có khả năng cự tuyệt, thậm chí dường như ôm chặt lấy cô của hắn, cô biết rõ kế tiếp sẽ phát sinh ra chuyện gì, nhưng cô không cảm thấy sợ. “Cô. ....” Phản ứng tự nguyện của cô làm cho hắn giật mình, hắn rút lại đôi môi đang say đắm, một đôi tay nhỏ bé hơi run rẩy níu giữ lấy hắn, cánh môi chủ động kề gần vào miệng hắn. Cô đặt lên môi hắn một nụ hôn, đầu lưỡi ngây ngô tham tiến trong miệng hắn, mùi vị nồng đậm của rượu lan tỏa, bởi vì người đó là hắn, nên cô không phải sợ. “Mạnh. .... Uhm!” Nghiêm Quân Dịch tưởng đẩy ra cô, sự tình không nên phát triển như vậy, từ lúc bắt đầu hôn cô chính là nghĩ sẽ dọa cho cô chạy mất mà thôi. Như thế nào cô chẳng những không bị dọa chạy mất dạng, thậm chí còn chủ động tiếp nhận nụ hôn của hắn. Hắn rất kinh ngạc, đôi môi vừa mềm mại, lại rất thơm, đầu lưỡi cũng quấn chặt lấy hắn, một ngum một ngum không rời bỏ làn môi hắn, làm cho tâm hồn hắn chấn động không thôi. Men rượu làm cho tự chủ của hắn bị bỏ lại phía sau, còn sót lại chỉ là lý trí yếu ớt nói với hắn không được, cô không phải là người hắn nên chạm vào, nhưng cô ngọt quá, đầu lưỡi khéo léo đang quyến luyến trong miệng hắn, quấn lấy lưỡi hắn chậm rãi khiêu khích. Nghiêm Quân Dịch hừ nhẹ, lý trí nháy mắt trôi đi, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của cô, đem cô siết chặt vào lòng, ngọn lửa đam mê đầy kích thích áp đảo hắn biến khách thành chủ, từng luồng hơi thở nóng bỏng truyền đến mang theo cả sự xâm lược quyết liệt quấn lấy môi cô. Hắn thích hương vị ngọt ngào trong miệng cô, còn có tiếng rên khe khẽ đầy dụ hoặc, thân thể run rẩy, mềm mại ép sát vào người hắn, cùng với đường cong lung linh cực kỳ mê người. Ôm

lấy eo nhỏ bàn tay từ từ đi xuống, nâng lên đùi phải bám chặt vào thắt lưng hắn, thân hình cường tráng đè mạnh về phía trước, làn váy vì động tác thô bạo của hắn mà hơi trượt lên trên, mảnh thú của hắn mãnh liệt tỏa nhiệt qua lớp vải quần áo trên người cô. Mạnh Uyên Lôi hơi sợ hãi, nhịp thở rối loạn, cảm nhận được dục vọng bên trong hắn thật lớn, cô có vẻ bối rối, nhưng vẫn không muốn chạy trốn, đùi phải thậm chí còn phản ứng ôm chặt lấy thắt lưng hắn. Cô biết rõ hắn đang chuênh choáng say, nếu là bình thường khi hắn tỉnh táo sẽ không làm như vậy đối với cô, rượu làm cho lý trí hắn bị phá hỏng, làm cho dục vọng hắn vượt xa khỏi tầm kiểm soát. Nhưng là cô cũng không quan tâm, cô muốn an ủi hắn, cô muốn ôm hắn, cô nghĩ có được hắn tất cả, cho dù chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt. Nhắm mắt lại, môi miệng cả hai cùng xoắn quít lấy nhau, kịch liệt hôn môi làm cho nhịp thở hai người càng trở nên hỗn loạn, dường như càng cảm nhận hương vị lẫn nhau càng không nghĩ rời khỏi đối phương, càng không nghĩ buông tha nhau một giây rồi rồi để hít thở. Tay hắn nhẹ nhàng mon trón cặp đùi trắng mịn, từ từ hướng lên trên chạm vào bên trong váy của cô, đầu ngón tay trơn trượt qua hoa viên thần bí chậm rãi vuốt ve cùng khiêu khích, khiến cho ngọn lửa dục vọng trong cô nở rộ bùng bùng. Hắn buông tha cho cặp môi thơm mát, phía môi dưới do bị hắn mãnh liệt cướp đoạt mà hơi sưng đỏ, miệng hắn trượt nhẹ xuống dưới, khẽ cắn chiếc cằm nhỏ xinh của cô, một tay kia thô lỗ cởi thoát quần áo cô. Từng hạt nút yếu ớt đều bị mở tung ra, đập vào mắt là bộ ngực sữa no đủ, tròn đầy của người thiếu nữ, màu xanh nhạt có viền ren của áo ngực ôm sát lấy đường cong duyên dáng, mềm mại của bầu ngực, thân thể trắng bóng đầy khiêu gợi hiện hiện thật rõ trước đôi mắt của chính hắn, làm cho ánh mắt Nghiêm Quân Dịch càng thêm cuồng dã. Hắn cúi đầu ngậm lấy một bên ngực, khẽ liếm cắn khiến cho bầu ngực không khỏi ươn cao mời gọi, hắn không ngừng để lại những dấu hôn sở hữu, ẩm ướt nóng bỏng từ đầu lưỡi cách lớp áo ngực lặp lại những đợt khiêu khích mới, đầy trêu chọc đến tê dại. Mẫn cảm nụ hoa dưới động tác chơi đùa của hắn nhanh chóng vênh lên, khiêu khích quấy rầy hắn, lưỡi hắn tại lớp ren áo ẩm ướt không ngừng trêu chọc, đầu lưỡi trực tiếp ở xung quanh nụ hoa hồng vòng quanh liếm hôn, trêu đùa. Bàn tay cũng từ từ đem áo lót kéo đến xuống phía dưới, nhẹ nhàng nâng lên một bên ngực mềm mại, căng tròn, thon dài ngón tay tà từ nhạo nặn, vì thứ cảm xúc hưởng thụ ở trên tay mà ra sức nắm giữ. Mà ở bên dưới làn váy một ngón tay khác không an phận đặt ở quần lót nhỏ qua lại xích mích, thậm chí còn có ý tút đi vào trong, ngang nhiên chạm vào hai cánh hoa mềm mại đang run rẩy, ở phía ngoài cấm địa không ngừng tra tấn, lần áp cùng vuốt ve mê hoặc. “Ừm, a.....” Hành động của hắn làm cho thân thể mềm mại cô không ngừng run rẩy, một chút cảm giác xa lạ, khác thường ập vào trong cô vô cùng mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn nhìn không được cảm xúc lạ lẫm mà khoái hoạt khẽ thốt lên rên rĩ. Nghe được chính mình phát ra âm thanh xa lạ, mê ly, Mạnh Uyên Lôi hốt hoảng đến cắn chặt lấy môi, vào lúc môi hắn tiếp xúc lấy nụ hoa của cô, đầu lưỡi không ngừng miết lấy đỉnh nụ hoa, hắn lại phối hợp một cái khác động tác nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô biến chúng thành các loại hình dạng khác nhau. Phía ngực không ngừng truyền đến từng trận tê dại, cô cảm thấy nơi riêng tư của chính mình chảy ra rất nhiều chất lỏng, mơ hồ như, cô biết đó là cái gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn chợt ửng hồng xấu hổ, ngay cả thân thể cũng dần đỏ bừng lên. Nghiêm Quân Dịch không đành lòng buông ra nụ hoa đã ửng hồng đến mê người vì bị hắn liếm hôn, con người đen mờ to kinh ngạc, nhìn bộ dáng đầy quyến rũ ở cô, cảm xúc ở đầu ngón tay cũng trở nên mạnh mẽ không ngừng ở cửa động từng bước tiến vào, nhẹ nhàng mở ra từng phần nữ tính bên trong của cô gái, rồi đột nhiên tà từ tiến vào u cốc nhỏ hẹp, chặt khít. “Á!” Mạnh Uyên Lôi đầu đón nhú chặt mảy, cho dù hoa kính vì động tình mà chảy ra không ít mật dịch bôi trơn, nhưng đây là lần đầu tiên hoa huyết bị vật lạ xâm chiếm, thậm chí vẫn có điểm không thích ứng được, cánh hoa căng cứng không ngừng co rút, chỉ muốn tay hắn rời đi u cốc. Bởi vì hoa kính dễ dàng mở đường đón lấy ý đồ của hắn càng làm cho ham muốn của hắn tăng vọt, ngẩng đầu hôn nhẹ cánh môi xinh đẹp, đầu ngón tay tham lam xâm nhập vào vùng đất bí ẩn, ở sâu trong hoa tâm ngón tay đột nhiên qua lại vuốt ve. Tà ác tham nhập vào thật sâu hoa kính, chạm vào một tầng mỏng manh lớp màng, hành động của hắn thô lỗ làm cho lớp màng mỏng bị ép chặt, cũng làm cho Mạnh Uyên Lôi cảm thấy rất đau đớn. “Á.....” Cô thét nhẹ một tiếng, mi mắt rũ xuống, mặt nhăn lại, hắn lại không dừng lại sự xâm lược thô lỗ, ngược lại còn đẩy nhanh hơn tốc độ ra vào, một dải trong suốt hoa dịch cùng máu tươi lan tràn không ngừng. Mà ngón cái khẽ ấn nhẹ bên trong hoa tâm, kích thích sự mẫn cảm nữ tính của cô, muốn cô càng vui sướng hơn? Càng nhiều mật dịch trong suốt chảy ra ướt át. “Ừm.....” Tiếng thở dốc hỗn hển đều bị hắn nuốt trọn vào trong nụ hôn sâu, miệng cùng lưỡi hắn phối hợp nhịp nhàng, tham lam hút hết hương vị ngọt ngào say mê trong cô. Mà ở hoa kính ngón tay tà ác cũng không chịu yếu thế, không ngừng dây dưa, mà sát hai cánh hoa non mềm, thậm chí có khi công phá thật sâu hoa tâm, công kích thẳng đến từng phần của hoa viên thần bí. Mà một tay kia ở trên bầu ngực no đủ cũng không kiêng dè mà vuốt ve, xoay tròn, vắn về lấy nụ hoa, cả bầu ngực trắng ngần, căng tròn không ngừng bị đùa giỡn đến đỏ bừng mê người. Hành động mãnh liệt của hắn trên dưới, khiến cho hoa huyết co rút rất nhanh, đau đớn sớm bị khoái cảm dục vọng thay thế, mảy ngải khẽ động dậy hưởng thụ niềm vui thích, tay cô vòng quanh gáy hắn, nhiệt tình hòa cùng hắn nếm trải tư vị hoan ái, một sự ngọt ngào mê hoặc truyền vào tận sâu trong hai thân thể, ẩm ướt làn da càng quấn chặt lấy nhau sít sao, như thể bọn họ không hề quan tâm đến, chỉ có thể không ngừng cướp đoạt hơi thở của đối phương. Sự ngọt ngào của cô càng làm cho hắn điên cuồng, nhịp động đưa tiến công càng nhanh hơn, ngón tay cái dùng sức xoay tròn trong hoa tâm, cảm nhận được hoa kính thập phần hưng phấn, hắn càng tăng thêm lực đạo vận động. Mông không tự chủ theo luật động của hắn mà phối hợp động đưa, Mạnh Uyên Lôi cảm thấy thân thể của mình không giống như là của chính mình, một loại khoái cảm tự nhiên từ bên trong cơ thể như muốn bùng nổ. Đột nhiên, ngón tay ý tứ đột nhiên kích thích thật sâu, cô rớt cuộc không chịu được, cả người run nhẹ lên, tiếng rên rĩ từ từ phát ra nơi cánh môi, mật dịch đột nhiên tràn ra rất nhanh..... Cả thân thể của cô cũng suy sụp theo, nếu không phải hắn đỡ lấy cô, cô đã sớm té ngã trên mặt đất. Nghiêm Quân Dịch rút ngón tay rời khỏi, lại thuận tiện đem quần lót nhỏ sớm đã ướt đầm kéo xuống, chính mình cởi bỏ quần áo trên người, ngang nhiên mở ra hai chân. Hai chân hắn thon dài, sát nhập gần kề nhụy hoa đang run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh hoa ẩm ướt đang mở ra. Ngọn lửa nhiệt tình trong hắn làm cho cô mơ màng, lông mày khẽ chớp động “Nghiêm..... Á!” Cô mới mở miệng, phía thắt lưng đột nhiên tê dại, vừa mới đó một cái tức nhẹ xuyên xô vào hoa tâm, phá vỡ lớp màng trinh mỏng manh, thuần khiết của cô. Mạnh Uyên Lôi cảm thấy thân thể của chính mình giống như bị tê liệt chia nửa cả người, đầu ngón tay bên trong đâm sâu vào da thịt, cảm giác kích thích từ từ lan dần đến cả trí não. Cánh hoa nhanh chóng co rút siết chặt lấy dục vọng của hắn, đem mãnh thú sát nhập kết hợp thật nhanh, hoa huyết nhỏ hẹp lấp đầy hắn, càng làm cho Nghiêm Quân Dịch căn bản không thể khống chế được dục vọng của chính mình. Mà hắn cũng không quá áp lực, vật nam tính nóng như lửa chậm rãi rời khỏi u cốc, theo động tác của hắn, hoa kính cũng bị va chạm mạnh, Mạnh Uyên Lôi nhìn không được nhú mảy. “Không.....” Cô muốn gọi hắn dừng nhúc nhích, ai ngờ hắn lại đột nhiên đi vào, làm cho cô đau đớn thét lên, đầu ngón tay dùng sức bầu chặt lấy hắn. Tay hắn hướng lên trên ôm lấy cặp mông nhỏ của cô, không ngừng chen chúc đi vào, ở hoa cốc không ngừng qua lại ra vào, công kích tới đỉnh nhụy hoa yếu ớt. “Đừng như vậy.....” Mạnh Uyên Lôi cắn môi, thân thể vừa cảm thấy đau đớn lại có cảm giác tê dại, giống có lửa nóng thiêu đốt toàn thân, dục vọng hắn là như vậy đơn sơ, thật lớn, làm cho cô căn bản không chịu nổi. Một tia máu cùng mật dịch ái tình theo động tác dây dưa của hắn khiến cho hoa huyết tràn ra thật nhiều, thật ẩm ướt, từng giọt chảy lan ra từ đường cong uyển chuyển của đùi đi xuống, những giọt chất dịch ẩm ướt, trắng mờ. Bầu ngực tròn đầy vì sự vận động kịch liệt của hắn mà phập phồng, hắn cúi đầu ngậm lấy một bên ngực no đủ, ngang tàng bừa bãi lại cắn lại liếm hôn, những dấu hôn hồng hiện hiện thật rõ ràng trên ngực mình chứng cho một tình yêu điên cuồng. Dục vọng của hắn không ngừng bị kích thích nổi sóng bùng, cảm xúc phấn chấn không biết mệt, tiếp tục tiến công ra vào u cốc, từng đợt dục vọng đánh úp vào bên trong hoa kính non mềm. “A. um.....” Mạnh Uyên Lôi nhìn không được lúc lắc cặp mông, đau đớn ban nãy cơ hồ dần dần chuyển sang khoái cảm kì lạ, cô bắt đầu hưởng thụ sự va chạm nảy lửa của hắn. Ngực cô không ngừng thờ hờn hển, phập phồng tay cũng hướng lên trên ôm lấy mái tóc đen dày đặc của hắn, khiêu khích đẩy đầu hắn thấp đi xuống, muốn hắn dùng chiếc lưỡi nóng bỏng của mình ngậm lấy nụ hoa cứng cáp của cô. Hắn làm như cô mong muốn, chiếc lưỡi liếm miết vòng quanh, di chuyển xung quanh gây ra vô hạn kích thích cảm giác, khẽ cắn bầu ngực trắng mịn, lưu lại dấu vết thuộc loại riêng của hắn. Mãnh thú nóng rực ở hoa kính không ngừng dây dưa tiến công, bàn tay to ôm trọn cặp mông nhỏ, đem cô ôm chặt lấy hắn, vật cứng cỏi nam tính tận tình va chạm từng ngóc ngách hoa tâm, một lần lại một lần tiến công càng làm cho mật dịch ướt át chảy ra càng nhiều. Hoa huyết xinh đẹp lại ẩm ướt trơn bóng, mãnh thú không cần khó nhọc tìm lối đi mà chỉ cần nhẹ nhàng đi vào, thật sâu lên tận đỉnh, hắn không nghĩ dễ dàng hưởng thụ như vậy, khi hắn tiến vào đặc biệt dùng sức, hoa kính lại ôm trọn lấy dục vọng hắn một cách dễ dàng. Cao trào

vừa mới qua đi, cảm nhận thân thể có điểm mẫn cảm dị thường, ngay lập tức, một xúc cảm mãnh liệt nhanh chóng ập vào cô cơ hồ khiến cô phát cuồng. Nhịp độ ra vào của hân quả mức mãnh liệt, hoa kính từng trận co rút lại, càng không ngừng dung hợp, nhiệt tình ôm trọn lấy lửa nóng thô to của hân. Hai thân thể ẩm áp, cuồng dã quấn quýt lấy nhau, hân chiếm giữ hương vị ngọt ngào của cô, mà khi cô ngẩng đầu lên, cam tâm tình nguyện làm cho hân giữ lấy. “Dịch. ....” Cô thầm thì trong miệng để nhớ thật kỹ tên của hân, tay nhỏ bé nâng lên mặt hân, cúi đầu hôn sâu sắc bạc môi hân, đem tràn đầy tình yêu của chính mình để vào nụ hôn để mình chứng cho hân. Khi nào thì đã yêu sâu sắc, cô cũng không biết. Ngay từ đầu chỉ là cô thói quen chăm chú nhìn hân, còn không nghĩ thói quen sẽ làm cho người ta bị nghiện, sẽ làm người ta không thể tự kiềm chế, thậm chí muốn trốn cũng trốn không thoát. Cô không phải không có gãy dựa, không phải không có kháng cự, nhưng là giờ này khắc này, nhìn thấy hân thống khổ, cô lại không thể buông ra hân. cô nghĩ muốn thương hân. .... “Dịch, um. ....” Sự công kích của hân càng trở nên thô bạo, làm cho cô cảm thấy đau, mà đau nhiều cũng càng làm cho khoái cảm dâng cao khiến con người ta mềm yếu không chống cự được. Thân thể mềm mại đồ mồ hôi đầm đìa gát gao ôm hân, hoa huyết cũng dùng sức dung nạp dục vọng quá lớn của hân. .... Giờ này khắc này, cô nghĩ muốn có được hân. “Dịch. ....” Chiếc lưới của hân cuốn phăng tiếng nói của cô, cướp đi hô hấp, vật nóng nam tính cũng dùng mãnh lực xâm chiếm nơi tư mật mềm mại. Mà cô chỉ nhẹ nhàng đáp lại, nhiệt tình để mặc người cứ lấy, thẳng đến hân cuối cùng thật sâu lên đỉnh, nóng bỏng tình dịch bắn hoàn toàn vào hoa kính cô, rốt cuộc cảm xúc này là. .... Chính tiếng đàn làm cho hân tỉnh lại. Nghiêm Quân Dịch nhíu chặt mi, đầu đầu choáng váng mờ mắt ra, hân vỗ nhẹ đầu, bán ngồi bán nằm, nhắm hờ mắt chờ cơn đau đầu qua đi. Hân thật sự đã uống nhiều lắm, từ khi chị gái qua đời, hân chưa có một ngày thanh tỉnh. Mà ngày hôm qua. .... Hân mở mắt ra, nghe tiếng đàn, điệu nhạc của bài “Say you love me”, tiếng đàn rất khá giống, chính là tâm tình cũng không đồng điệu. Có vẻ đau thương, cũng nhiều nỗi niềm tâm sự. Tiếng đàn kia làm cho lòng hân rối loạn, Nghiêm Quân Dịch nhìn trên giường hỗn độn, mày nhíu lên hốt hoảng. Hân có say uống rượu, nhưng là không có say đến mức quên chính mình đã làm cái gì, ngày hôm qua hết thấy hân hoàn toàn nhớ rõ. Bao gồm hân là như thế nào quyết liệt giữ lấy cô, mà cô lại là như thế nào ở trong lòng hân nức nở khóc, bọn họ giống hai con dã thú không thỏa mãn, cho lẫn nhau hoan ái tác cầu. Chính là, vì sao? Cô vì sao muốn đem chính mình cho hân? Hân nhìn ga trải giường nhiễm một chút vết máu, đó là dấu vết tình khiết của cô, vì sao cô đem sự thuần khiết của chính mình cho hân? Hân đi xuống giường, tùy tiện lấy quần dài mặc vào, phía thân trên trần trụi khéo mạnh, chậm rãi đi vào phòng luyện đàn, tựa vào trên cánh cửa, hân không lên tiếng, chỉ là yên lặng nhìn cô. Cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi, hân nhận ra chiếc áo sơ mi kia là của hân, mái tóc dài rối tung buông thả đến thắt lưng, cô đánh đàn thật sự chuyên tâm, không hề phát hiện ra hân. Nghiêm Quân Dịch mày khẽ động đưa, nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô, thấy cô mặc quần áo của hân, trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường, giống như có cái gì xuyên thấu qua lồng ngực. Hân nói không ra lời, chính là ánh mắt cũng không chuyển dời. Mạnh Uyên Lôi từ từ nhắm lại hai mắt, ngón tay nhẹ nhàng đánh lên từng tiếng đàn, vừa vặn ánh mắt nóng bỏng từ phía sau làm cho cô phân tâm, cô ngừng tiếng đàn, biết hân đã tỉnh. Hít thở sâu, cô áp chế bồi rối trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn duy trì biểu tình lạnh nhạt, phong thái tao nhã đứng dậy, xoay người đối mặt với Nghiêm Quân Dịch, mắt đẹp nhíu lên, cùng hân nhìn nhau. Trên người là chiếc áo sơ mi trắng phủ qua hông, lộ ra hai chân thon dài, trắng mịn, chiếc áo trắng tinh mỏng manh làm hiện rõ bộ ngực sữa mềm mại chưa mặc vào áo ngực, đỉnh nụ hoa hồng nhạt vênh lên dán tại mặt trước chiếc áo sơ mi màu trắng, như ẩn như hiện càng làm cho bộ dáng cô quyến rũ đến mê người. Nghiêm Quân Dịch nhìn chăm chăm cô, bộ dáng của cô thực gọi cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn không một chút tí vết, phẳng phất dường như áo sơ mi cô đang mặc không phải của hân, mà là một bộ lễ phục thanh lịch, cao quý. “Vì sao?” Hân mở miệng, con ngươi đen nhánh nhanh chóng nhìn chăm chăm về mặt cô. Mạnh Uyên Lôi biết hân muốn hỏi cái gì “Anh đã uống say.” Cô nhàn nhạt nói lên sự thật, nhìn xuống cảm giác yếu ớt trong lòng, bày ra một tư thái cao nhã, quý phái. “Tôi không có say đến nỗi quên hết sự tình ngày hôm qua.” Nghiêm Quân Dịch đi về hướng cô, ngón tay nâng lên cằm cô. “Cô rất phối hợp.” Thậm chí nhiệt tình làm cho người ta phát cuồng. Hân nhớ rõ cô có cơ hội để đẩy ra hân, nhưng cô không làm vậy, ngược lại còn chủ động hôn hân, chạm vào hân, là cô chủ động khiêu khích hân, làm cho người đang say rượu như hân không thể kháng cự. Nghe được lời của hân, Mạnh Uyên Lôi tâm không khỏi bồi rối, cô không nghĩ tới hân lại nhớ rõ từng chi tiết đến vậy, nhìn ánh mắt hân thăm dò, cô biết chính mình không thể lộ ra một tia hốt hoảng. Hân rất thông minh, cô mà lộ ra một chút nổi lòng, hân lập tức sẽ biết. Không! Cô sẽ không để cho hân biết! Hân một khi biết được tình cảm của cô, tuyệt đối sẽ cách xa cô rất xa, tuyệt đối sẽ xem thường, bởi vì hân xem nhẹ tình yêu của cô. Mà tự tôn của cô cũng không cho phép, cô có của chính mình tôn nghiêm, cô sẽ không làm cho chính mình thật đáng thương vì tình yêu, cho dù cho có thương hân, cô cũng muốn duy trì kiêu ngạo của chính mình. Cô không thể chịu được ánh mắt khinh thường của hân, không thể! Mạnh Uyên Lôi lãnh đạm nhìn lại hân, cánh môi gợi lên một chút cười. “Anh cho là cái gì? Tôi thích anh? Cho nên dùng thân thể để an ủi anh?” Nghiêm Quân Dịch không nói chuyện, nhưng ánh mắt hân nói cho cô biết, hân quả thật là nghĩ như vậy. Cô nở nụ cười, đẩy ra tay hân, đôi mắt đẹp ngạo nghễ đầy buồn cười nhìn hân. “Nếu chỉ như vậy là cho rằng có thể thỏa mãn dục vọng hào nhoáng của người đàn ông, xem như là tùy anh đi!” “Nếu không phải?” Hân nhìn cô, con ngươi đen nhánh dò xét “Ngày hôm qua chính là lần đầu tiên của cô, tôi với cô hân không phải thân mật đến mức cô muốn hiến đêm đầu tiên của chính mình cho tôi chứ?” Hân nhớ không lầm trong lời nói, bọn họ là hai con người cách xa nhau nhất, cô chính là cực đoan chán ghét hân. “Coi như giúp lẫn nhau an ủi đi!” Đầu ngón tay trắng mịn khẽ lướt qua phím đàn, cô bên môi ý cười vẫn duy trì, giống như tối hôm qua cái gì đều không có phát sinh. “Có ý tứ gì?” Nhìn đến bộ dáng thật tự nhiên của cô, Nghiêm Quân Dịch không tự giác nhíu mi. Mạnh Uyên Lôi lướt trên phím đàn, phát ra khúc nhạc dạo, đây vốn là bài hát mà bọn họ không hề xa lạ. “Say you love me!” Cô nói khẽ tên bài hát, nhớ tới lần đầu tiên cô cùng hân hợp tấu chính là ca khúc này, lời nói của hân văng vẳng bên tay cô. Ánh mắt chợt lóe lên, cô biết chính mình nên có một cái lý do giả nào đó. “Anh không phải từng hỏi qua tôi có phải đang thăm hỏi ai không? Anh đoán đúng rồi, là có một người, bất quá tôi bị cự tuyệt, người ấy không thương tôi.” “Hân là ai vậy?” Nghiêm Quân Dịch theo trực giác dò hỏi. “Không liên quan đến anh.” Mạnh Uyên Lôi giơ ngón tay nhìn thẳng hân. “Tôi bị thất tình, nhưng vẫn là rất thương anh ta, mà anh, mất đi đi, vậy vậy, cả hai cho lẫn nhau an ủi đi! Cho nên tôi không cự tuyệt, lần đầu tiên cho anh thì có sao? Cho dù không phải cho anh, tôi cũng sẽ cho một người đàn ông khác, chính là vừa vặn bị anh lấy đi thôi.” Cô nói to vẻ thực sự không quan tâm, thái độ bất cần. Mà trên mặt vẻ tươi cười của cô làm cho hân khó chịu trong ánh mắt “Ý nói là. .... Ngày hôm qua tôi không chạm vào cô, cô cũng sẽ đi tìm người đàn ông nào đó?” “Có lẽ.” Cô cười, cũng không phủ nhận. “Cô cho là lời nói dối này tôi sẽ tin?” Đến tận nhà để tìm hân, nếu chỉ vì cần ai đó an ủi thì đàn ông nào cũng có thể, như thế nào không ở trên đường tùy tiện bắt lấy một người? Nghĩ đến cô có thể để cho người đàn ông khác chạm vào, ở trong lòng người khác vui vẻ đùa nghịch, Nghiêm Quân Dịch liền cảm thấy trong lòng một cảm giác mất mát, khó chịu. “Tin hay không tùy anh, tôi không sao cả.” Cô biết hân vì sao hoài nghi, đôi mắt đẹp hững hờ, phẳng lặng nhìn hân. “Đi tìm anh là vì Kiều Kiều bị bệnh, luôn đòi gặp anh.” “Kiều Kiều sinh bệnh? Làm sao có thể? Con bé bị bệnh nghiêm trọng lắm sao?” Nghe được cháu mình bị ốm, Nghiêm Quân Dịch lập tức thay đổi thần sắc, vẻ mặt quan tâm không chút nào che giấu. Thấy thế, Mạnh Uyên Lôi trong lòng không khỏi buồn phiền, cô biết, hân vĩnh viễn sẽ không dùng vẻ mặt này để nhìn cô, bỏ qua nỗi chua xót trong lòng, cô thản nhiên mở miệng. “Không có việc gì, bác sĩ cũng đã xem qua, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi.” Nghe được cháu mình không có việc gì, Nghiêm Quân Dịch nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt anh tuấn lại khôi phục vẻ lãnh đạm “Ngày mai tôi sẽ đến thăm con bé, cô có thể đi rồi.” Thái độ của hân làm cho lòng cô đau đớn, mím chặt môi, nhìn xuống lồng ngực võ toang, biểu tình hân lãnh đạm, cô cũng bày ra chính mình tư thế ngạo mạn “Tôi không có quần áo.” Quần áo của cô sớm bị hân xé rách. Nghiêm Quân Dịch vừa nghĩ tới, quần áo của cô sớm rách thành từng mảnh, mà người khôi phục lại là chính hân. “Đi mua quần áo cho tôi.” Cô mệnh lệnh nói, tư thái giống như nữ vương. “Còn có, chuyện hai ta ở trên giường cũng đừng nói ra ngoài, coi như mọi chuyện cũng chưa từng phát sinh qua, hiểu không?” Cô nhìn xem hân, bộ dáng kiêu ngạo làm cho Nghiêm Quân Dịch nhíu mày. “Cô hiện tại là đang sai bảo tôi làm như thế nào sao?” Làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua? Là ý gì, cô nghĩ hân sẽ quấn quýt lấy cô không tha sao? “Như vậy đối với cả hai ta đều tốt, không phải sao?” Mạnh Uyên Lôi nhíu mày, biết chính mình trong lời nói chọc giận hân, nhưng cô không cần, cô là cố ý. Không thương cô cũng không sao, ghét cô cũng tốt, cô không nghĩ để mặc như vậy không bao giờ gần được hân. “Dù sao có thể an ủi tôi không chỉ có anh một người.” Cô câu môi, mắt đẹp như đùa cợt cùng



khieu khích. Nghiem Quân Dịch nhieu may, bac moi gọi lên giọng mĩa mai. “Đây là hình tượng tao nhã mà tôn quý, đầy khí chất của Mạnh gia công chúa sao? Như thế nào, mới hưởng qua một lần hương vị hoan ái mà không thể nhìn nữa sao?” “Không liên quan chuyện của anh.” Cô không vì lời nói mỉa mai của hắn mà tức giận, cho dù có khổ sở, cô cũng sẽ không để cho hắn biết. Lại là những lời này! Nghiem Quân Dịch tiến lên, thô lỗ nắm chặt cảm cô. “Như thế nào không liên quan đến chuyện của tôi, bất quá nếu cô muốn được đàn ông an ủi, chúng ta ngày hôm qua phối hợp tuyệt vời như vậy, không ngại lại đến thử một lần đi?” “Không. .... Uhm!” Không cho cô cơ hội cự tuyệt, Nghiem Quân Dịch thô bạo phủ lấy miệng cô, thái độ của cô chọc giận hắn, làm cho hắn nghĩ hung hăng đối với cô làm một chút gì đó. Ngón tay thon dài tham tiến vào trong áo sômi, sờ ra đóa hoa, dùng sức đâm vào hoa kính. “A. ....” Cô nín thở, cảm giác tay hắn càng cuồng tứ ra vào, mới vừa tiến vào, thân thể của cô liền nổi lên phản ứng, mật dịch lại tuôn ra. “Như vậy thật hấp dẫn. .... Cô cũng nghĩ đến, là thật?” Hắn rút ngón tay ra khỏi, để cho cô nhìn thấy mật dịch trong suốt của chính mình. Cô hoảng hốt? Thân thể mẫn cảm dễ dàng nhanh như vậy động tĩnh, đôi mắt đẹp nhìn hắn, không cam lòng yếu thế nâng lên đùi phải trêu chọc mãnh thú đang cuồng vọng muốn thoát khỏi gông cùm trong quần hắn. “Anh lúc đó chẳng phải?” Cô cao ngạo hất cằm, kiêu kì lại cực kì quyền rũ so đo hắn. Cô gái này. .... Tôi hôm qua rõ ràng còn ngây ngô khờ dại, giờ phút này lại giống một kẻ cao thủ tình trường, lớn mật khiêu khích dục vọng chân chính của người đàn ông. Nghiem Quân Dịch ôm lấy cô, đem cô đặt trên đàn dương cầm, phím đàn đột nhiên phát ra tiếng vang. Mạnh Uyển Lôi khẽ giật mình “Anh dám. ....” Nói còn chưa hết, hai chân bị hắn mở bung ra, nơi tư mật bại lộ hoàn toàn trước mắt hắn, cô cả người kinh hoàng, nghĩ muốn khép lại chân, ai ngờ hắn lại đột nhiên kéo xuống quần. Nhìn đến mãnh thú đầy nam tính của hắn nhảy vọt ra bên ngoài, cô cả người choáng váng, mà hắn thừa dịp này đem mãnh thú cọ sát nơi đóa hoa, nhẹ nhàng mãnh liệt đâm vào hoa kính. Tốc độ tiến vào của hắn thực thô lỗ, cô cảm thấy một tia đau đớn, hai cánh hoa nhanh chóng co rút lại, đón nhận sức mạnh cực đại kia. Không để ý đến sự đau đớn của cô, nhịp điệu tiến công điên cuồng mạnh mẽ thẳng tiến, không ngừng va chạm hoa tâm yếu ớt, phím đàn vì vậy mà bị chấn động phát ra âm thanh vang vọng. Thon dài ngón tay tham lam trườn lên phía trên áo sômi, ôm trọn trong bàn tay bầu ngực tròn đầy, hắn đem thân thể của cô trở thành đàn dương cầm, càng không ngừng gây lên những vũ khúc. Mà vật nam tính cực đại, nóng nảy của hắn ở nơi tư mật của cô ra sức vây hãm, càng không ngừng tỏa ra nhiệt hòa thư sướng, muốn cô vì hắn phát ra khúc nhạc tuyệt vời. Hành động xâm lược quá mức dừng mãi, cái miệng nhỏ nhắn nhìn không được phát ra yêu kiều rên rỉ, cô lác lác mông, bên tai nghe được hỗn độn âm thanh tiếng đàn, tựa như cô không thể nói ra miệng từ yêu. Cô chỉ có thể ôm chặt hắn, tuyết trắng hai chân gắt gao bám vào thắt lưng, làm cho hoa huyết một lần lại một lần dung nhập hắn, làm cho cô có loại ảo tưởng cảm giác có được hắn hoàn toàn. Cho dù là ảo tưởng cũng tốt, cô ngẩng đầu, cắn vào môi hắn. Hắn hừ nhẹ một tiếng, ngược lại dùng sức giữ chặt lấy cô, nhẹ nhàng phong tình vuốt nhẹ cánh môi, đầu lưỡi dần dần tiến vào trong hàm duyên, cảm xúc ngọt ngào say mê dâng trào, cũng là cảm giác muốn chiếm đoạt mãnh mẽ hương thơm ngọt ngào từ cái miệng nhỏ nhắn. Cô cảm giác nụ hôn của hắn nóng bỏng đầy khao khát, thân thể thật tự nhiên muốn đón nhận cả linh hồn hắn, đầu ngón tay bầu chặt thật sâu trên lưng hắn, nhưng vẫn là không đủ, cô muốn nhiều hơn nữa. Toàn thân thể trắng mịn, mềm mại dính chặt lấy hắn, nhìn hắn như vạn cầu, cô cũng chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể dùng phương thức này để có được tâm hắn. “Cô. ....” Nhiệt tình của cô làm cho hắn cơ hồ phát cuồng, Nghiem Quân Dịch nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp trong suốt của cô, mà cô cũng nhìn lại hắn, mắt cô lộ rõ tình cảm mãnh liệt không chút nào che giấu. Cô chỉ có thể làm cho hắn nhìn đến đây thôi, nếu lại nhiều thêm nữa, cô sẽ phải che giấu thật nhiều. Cô biết, cô có thể che giấu tất cả một cách cẩn thận. Cô nhìn hắn nở nụ cười khiêu khích đầy quyền rũ, chiếc lưỡi non mềm khẽ lướt qua môi hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lồng ngực ẩm ướt của hắn. “Như thế nào? Không được sao?” Ý tứ khiêu khích, rước lấy ngọn lửa cuồng dã cháy lên mãnh liệt. “Cô sẽ vì những lời nói này mà trả một cái giá rất đắt đó.” Hắn cắn răng ngoan tuyệt nói, ngọn lửa thân thể như cuồng phong, thô bạo, mạnh mẽ xâm chiếm hương vị ngọt ngào từ cô. Mà khi cô miễn cưỡng nở nụ cười, để mặc hắn chiếm lấy toàn bộ thân thể mình. Hắn muốn cái gì đó cô cũng đều đã cho hắn, chỉ trừ bỏ tình yêu chân thành của cô. .... Cô sẽ che giấu, sẽ không để cho hắn biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

Đúng vậy, cô sẽ không cho hắn biết, vĩnh viễn sẽ không. Mạnh Uyển Lôi biết rõ cô sẽ che giấu được, cô đã sớm luyện thành thói quen mang trên mình mặt nạ, thời gian đi qua, mặt nạ của cô càng mang càng tự nhiên. Thật vừa vặn tự nhiên, ngay cả cô cơ hồ đã quên đi chân chính chính mình. “Uhm. ....” Cả thân thể mềm mại trắng nõn nằm trườn trên mặt bàn, tay cô bị trói chặt, mái tóc dài tung xỏa trên mặt, khuôn mặt ẩn hiện rang mây hồng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rỉ yêu kiều, hô hấp dồn dập liên hồi. Bầu ngực no đủ phồng phồng không thôi, nụ hồng nhạt vênh lên kiên định, cả người hồng hào nở rộ thật kiều diễm, bên dưới bụng bằng phẳng là vùng đất thần bí rất mê người. Nơi hạ thể ẩm ướt mật dịch trong suốt, ngay cả mặt bàn cũng thấm ướt một mảng lớn, mà cô bị khoá cứng cảm dâng cao nhìn không được lác lác mông, hoa huyết bị chấn động làm cho cả người run rẩy, xúc cảm tràn ngập toàn thân, cô căn bản không biết chính mình đã trải qua vài lần cao trào. “Như vậy đã hưng phấn, xem cô ẩm ướt thành như vậy. ....” Nghiem Quân Dịch tách ra chân cô, để cô đối mặt chính mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa huyết, liền ngay ngón tay dính phải mật dịch ướt át, hương vị lại cực kì lôi cuốn. Con người đen vui thích thường thức bộ dáng thỏa mãn đầy mê ly của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã bị xúc cảm tình ái làm cho ngây ngô, chỉ có khí chất tao nhã, quý phái vốn có là không thay đổi. Rõ ràng thân thể bị hắn đùa nghịch đến mê man, hai tay lại bị trói chặt giờ lên đầu quá cao, tư thế ám muội càng làm cho bầu ngực tròn đầy vênh lên cao ngất, hai chân dang rộng, nơi tư mật hồng nhạt bị khiêu khích quá đáng khiến cho mật dịch chảy xuôi, nụ hoa kiên định run rẩy từng đợt, đôi môi hồng hào quyền rũ khẽ mấp máy, cô trông giống đóa hoa hồng nở rộ bùng bùng. Nhưng mà khuôn mặt kia giống như đóa hoa bách hợp tươi mát, mỹ lệ, mặc kệ hắn như thế nào chà đạp, dục dỗ, khuôn mặt sáng tỏ như ánh trăng lại phô bày rõ ràng khí chất không thay đổi. Tình tình cô không hề thay đổi, mười năm đã qua, tư thái kiêu ngạo tôn quý vẫn như cũ, cô vẫn là cao cao tại thượng công chúa, chính là, ai biết được bên trong công chúa cũng là một con người thèm khát dục vọng? Dùng môi, Nghiem Quân Dịch đưa tay trượt xuống sờ ra lõi đi vào u cổ. “A a —” Hoa kính chấn động càng mãnh liệt, Mạnh Uyển Lôi cơ hồ khóc hô lên thành tiếng, khoái cảm tình ái mãnh liệt làm cho cô trải qua thêm một lần cao trào. Cô lác lác thân mình, đôi con người trong suốt tức giận trừng mắt hắn. “Lấy. .... Lấy đi ra. ....” Thở gấp hỗn hển, thanh âm của cô càng thêm mỉa mai. “Phản ứng là lớn như vậy, như thế nào, vị hôn phu của cô còn chưa thỏa mãn cô sao?” Đầu ngón tay tà từ trêu chọc nụ hoa đỏ sẫm, khéo môi khơi mào một chút đùa cợt. Hai năm trước, cô đã đính hôn, lại có thêm một vị hôn phu, hắn nghĩ đến cô đã có vị hôn phu sẽ cắt đứt quan hệ giữa bọn họ. Không có gì khác xảy ra, cô vẫn thản nhiên đến căn hộ của hắn ở Đài Bắc, cùng hắn tiếp tục duy trì loại quan hệ không thể công khai này. Nghiem Quân Dịch không thể không thừa nhận hắn đã từ lâu không còn muốn đi dò hiểu tâm tư cô, cho dù cô là thất tình cần người an ủi, nhưng cũng đã mười năm, nỗi đau thất tình của cô cũng đã qua lâu rồi? Hơn nữa trừ bỏ vị hôn phu ra, trong mười năm qua, hắn chưa từng nhìn thấy cô qua lại với bất kì người đàn ông nào. Hắn hỏi qua cô, cô chính là lãnh đạm trả lời “Không liên quan đến chuyện của anh.” Nghĩ vậy, con người

đen không khỏi nghi hoặc. Cô gái này thường xuyên dùng những lời này để nói chuyện với hắn, bày ra tư thái cao ngạo, cũng là phân định rõ khoảng cách, rõ ràng hắn so với ai khác đều quen thuộc thân thể cô, vậy mà một khi rời giường cô chính là thiên kim đại tiểu thư Mạnh gia đầy tôn quý, không có người có thể chạm vào công chúa Mạnh gia. Hắn thật sự chán ghét bộ dáng đó của cô, vẫn là bộ dáng vũ mị của cô hợp khẩu vị hơn. “Anh. ....” Mạnh Uyển Lôi một mồi, mị mắt nhìn hắn, thon dài hai chân lẫn nhau ma sát, mật dịch từ từ chảy ra. Tư thái của cô quyến rũ, nhưng lời nói ra từ miệng lại tuyệt không hề êm tai. “Anh ta gần đây có việc. .... Bằng không anh cho rằng tôi rảnh rỗi đến gặp anh sao?” Cô cùng hắn gặp mặt số lần không nhiều lắm, hắn ở phía đông, có khi một tháng mới đến Đài Bắc một lần, có khi phải hai, ba tháng một lần, bọn họ từng thỏa thuận khi hắn còn ở đại học thì sẽ gặp nhau ở căn hộ này, mà mỗi lần vừa thấy nhau chính là phát sinh ra nhiệt hỏa. Trừ bỏ thân thể phù hợp, cô cùng hắn, tựa như người xa lạ. Lời của cô thật đúng là chói tai! Nghiêm Quân Dịch ngón tay kẹp lấy nụ hoa, dùng sức xoa nắn đến đỏ bưng, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn uyển chuyển rên rỉ yêu kiều. “Thật đúng là làm khó cho cô.” Hắn hừ lạnh, di chuyển thô bạo không ngừng đâm thẳng thật sâu. Mãnh liệt chấn động làm cho cô hô to, run rẩy, nước mắt cũng từ từ chảy xuống, cô chịu không nổi tưởng né tránh thân mình. Đôi môi nhin không được run run, hoa kính không ngừng co rút, mà tay hắn tà ác vuốt ve bầu ngực, gia tăng xúc cảm trong cô. “A. .... Đừng như vậy. ....” Mạnh Uyển Lôi nũng nịu ngâm nga, như thể nào thân thể không ngừng vận vẹo lắc lư, lộ ra dáng vẻ đường cong mê người. Bị hắn bốn cọt, cô sớm đã không hề ngây ngô, linh lung thân hình lại dễ dàng có thể quyến rũ đàn ông, lại càng không tưởng cô giờ phút này bộ dáng phong tình có bao nhiêu mê người. Bàn tay khoái ý xoa bóp hai bầu ngực mềm mại, căng tròn, nơi nụ hoa vẫn về, hắn khúc khởi đầu gối trên đỉnh hoa huyết, dùng sức mê man một trận và chạm, vuốt ve nơi tư mật nữ tính. “Không cần. ....” Mẫn cảm đến cực điểm hoa huyết căn bản không chịu nổi sự khiêu khích của hắn, Mạnh Uyển Lôi cảm thấy cô mau bị hắn làm đến điên cuồng. Này tên đàn ông chết tiệt, càng chơi càng quá đáng, mỗi lần đều phải làm cho cô không thể chịu nổi nữa hắn mới cam tâm, mà cô biết rõ hắn là có ý, lại luôn đưa mình vào trong tay hắn. Ai dạy cô, là ai dạy cô. .... Cô cắn môi, vừa tức vừa giận, vận vẹo thân thể lại lần nữa thành thực thừa nhận cảm xúc hoan ái mang lại, vừa kịch liệt vừa thỏa mãn làm cho hoa huyết không ngừng co rút, lại càng nhiều mật hoa ẩm ướt. “Lại kêu lớn tiếng một chút.” Tiếng rên rỉ yêu kiều của cô, so với lời nói chói tai còn mê người hơn! Tay hắn nhẹ nhàng đi vào hoa huyết, thô lỗ đâm vào. Hắn hiểu rõ thân thể của cô, biết làm như thế nào để cô đạt đến cao trào, đối với cô hắn chưa bao giờ dịu dàng, hắn biết cô thích hắn hành động thô lỗ. Cô cho tới bây giờ sẽ không như ở về bên ngoài ôn thuận thánh thiện, nhiệt tình của cô đủ để cho đàn ông cam nguyện chết ở dưới thân. Tay hắn tà tứ cuồng tiến ra vào, mỗi một lần đều va chạm mạnh mẽ, càng ác liệt đem chỗ mẫn cảm nhất của cô dầy vò. Tuyệt trắng ngón chân nhin không được lắc lắc, tay nhỏ bé bị buộc chặt nắm chặt thành quyền, quá nhiều khoái cảm làm cho thân thể cô choáng váng hư không. “Vị hôn phu cô cũng như vậy hưởng thụ qua sao? Phải không?” Hắn cúi đầu liếm hôn hoa huyết, đầu lưỡi ở cánh hoa vuốt ve “Hắn cũng từng xem qua bộ dáng mê người này sao?” Mạnh Uyển Lôi căn bản nghe không rõ ràng lắm. Nghiêm Quân Dịch đang hỏi cái gì, cô cả người đều bị khoái cảm xâm chiếm, căn bản không thể tự đáp, nghĩ cũng biết tên này mở miệng tuyệt đối không có gì hay ho. “Đúng, đương nhiên. ....” Cô theo trực giác trả lời, đầu óc choáng váng mê muội chỉ nhớ rõ lời hắn nói không cần phải khẳng định. “A!” Hắn đột nhiên dùng sức cắn nụ hoa, ở hoa huyết ngón tay ra vào không kiêng nể, cô vừa đau cặp mông nhỏ lại lắc lư, theo rung động mà mật dịch lại tuôn ra ướt át. Ngón tay vừa rút ra thân thể còn đang chấn động, hắn thoát ra chân cô, đem mãnh thú sớm cứng rắn sát nhập đóa hoa, dùng sức đóng đưa, thô bạo vào sâu hoa tâm. Mãnh thú tiến nhập thật sâu hoa kính, đem cao trào tình dục lên cao, cánh hoa không ngừng nhấp nháy, hấp thụ vật nam tính. Xinh đẹp u cốc không phải chỉ có hắn một người hưởng thụ qua. .... Nghĩ vậy, Nghiêm Quân Dịch giận tái mặt, cảm thấy ngực dâng lên một chút ghen tuông. Tuy rằng sớm biết cô không có khả năng cùng cái tên chết tiệt vị hôn phu duy trì quan hệ trong sáng, bất quá nghe chính miệng cô thừa nhận, hắn vẫn cảm thấy thực khó chịu. Hắn khó chịu vì tự tôn người đàn ông, hắn là không phải để ý đến cô, chính là không muốn cùng người khác hưởng dụng cùng một người phụ nữ! Cô vì sao không chấm dứt loại quan hệ này? Hắn trừng cô, thấy cô vô cùng xinh đẹp đang nhúc nhích mông, tuyệt trắng bầu ngực ẩn hiện dấu vết vuốt ve của hắn, nụ hoa nhật cũng bị hắn liếm cắn sung đỏ, mê người u cốc quần chặt lấy hắn, hắn tùy ý động một cái, thân thể của cô liền khiêu khích làm cho người ta mất hồn mà đáp lại. Tốt, hắn thừa nhận, hắn thích thân thể cô, cho nên còn không có buông tay, cô bị hắn dạy dỗ quá tốt, bọn họ thân thể quá mức phù hợp. Nơi thất lưng đột nhiên động đậy, dùng sức dầy đưa hoa huyết, bàn tay cũng đem cô kéo xuống, vật nam tính nóng bỏng liền đi theo tiến lên, đảo nhập hoa tâm mềm mại. “A. um. ....” Cô co lấy hai chân quần chặt thất lưng hắn, cặp mông lắc lư, đón nhận nhịp điệu đóng đưa của hắn, đầy đủ yêu dịch nhanh thoát ra, ướt đầm ẩm ướt làm lòng người loạn, kích thích hai người càng nhiều cảm hứng. Tay hắn hướng lên trên ôm lấy hai bầu ngực tròn căng, nắm ngón tay ôm trọn lấy, làm cho bầu ngực ở trong tay vận vẹo biến hình, đỏ sẫm nụ hoa trượt ngoài khe hở. Mạnh Uyển Lôi kích động lắc lắc đầu, cô tay sớm vì gãy dựa mà ẩn hiện dấu hồng ngân, nhưng cô không cảm giác đau, thân thể lan tràn khoái cảm điên cuồng, cao trào vài lần làm cho hoa kính mẫn cảm đến cực điểm, hắn mới tiến lên lập tức cánh hoa liền nhanh chóng co rút. “Nhanh như vậy. ....” Bàn tay nắm một bên nụ hoa, hắn liếm hôn, phía hạ thân cũng ra sức tiến công đẩy nhanh hơn tốc độ, thậm chí mạnh bạo tiến vào, như muốn dung nhập thật sâu vào non mềm hoa kính. “A, um. ....” Cô chịu không nổi nhiều lần cao trào, ở hắn một lần lại một lần mãnh liệt ra vào, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng khóc nức nở, đầu óc nháy mắt trống rỗng, Mạnh Uyển Lôi ngắt liệm đi. Chân dài ôm lấy thất lưng, hoa huyết không ngừng co rút lại, hắn cả người siết chặt cô, hưởng thụ khoái lạc hoa kính đang hút chặt lấy hắn, nóng rực nam tính không ngừng qua lại dầy đưa. Thẳng đến một giây sau, hắn mới cam tâm bùng nổ, đem nóng rực mãnh thú trượt ra. .... Mạnh Uyển Lôi chậm rãi mở mắt ra, bên tai nghe được nhịp tim đập trầm ổn làm cho cô hơi thất thần, hoảng hốt nghĩ đến chính mình đang nằm mơ. Được người khác ôm vào lòng thật ấm áp như vậy mà chân thật, cô đột nhiên mở mắt ra, nhìn người đàn ông ngủ bên cạnh mình, tay hắn ôm chặt lấy eo cô, mà cô nằm gọn trong lòng hắn. Cô trừng mắt nhìn, tựa hồ không thể tin được. Đã mười năm, cô cho tới bây giờ chưa từng thức dậy bên cạnh hắn, hai người hơi ai xong, cô liền rời đi căn hộ, chưa bao giờ ở lại nơi này nhiều hơn cùng hắn. Cô không dám ở bên cạnh hắn ngủ qua đêm, sợ khi ngủ chính mình mất cảnh giác, không cẩn thận nói ra cái gì, mà hắn cho tới bây giờ cũng không ôm ấp cô khi ngủ. Bình thường xong việc, hắn sẽ đem cô đẩy ra, thẳng tiến vào phòng tắm rửa. Bọn họ quan hệ chính là như vậy, thuần túy chỉ là thân thể, hắn đối với cô không có cảm tình, chỉ đối thân thể cô này sinh dục vọng. Mạnh Uyển Lôi lẳng lặng nhìn hắn, ngoan ngoãn làm cho hắn ôm vào trong ngực, thấy hắn ngủ say, cô mới yên tâm lộ ra ánh mắt yêu thương tràn đầy của mình. Cổ tay bị giải khai, cô nhìn xem trên cổ tay là vết mờ màu hồng nhạt, nghĩ đến ngày hôm qua cô ngắt đi, là hắn đem cô ôm đến trên giường? Hắn như thế nào không đánh thức cô? Cô thật không hiểu, loại hành động thân mật hai người ôm nhau khi ngủ chỉ có tình nhân mới có thể làm! Cô cùng hắn dầy đưa cũng không phải loại quan hệ này nha! Nhưng là. .... Cánh môi nhin không được tươi cười gọi lên, cô vụng trộm vươn tay ôm lấy hắn, hai má đặt tại ngực hắn, nghe nhịp đập của tim hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia ngọt ngào. Sự thỏa mãn, làm cho cô vụng trộm ảo tưởng một chút có thể chứ? Ảo tưởng hắn là thích cô, chân chính thuộc về cô. Mạnh Uyển Lôi nhắm mắt lại, cho phép chính mình có một giấc mộng nhỏ “Dịch. ....” Cô nhỏ giọng hô tên hắn, trong dĩ vãng cô chỉ có thể ở trong lòng thầm gọi tên hắn. Mở mắt ra, cô dịu ngoan nhìn hắn ngủ, hắn lúc ngủ thoát nhìn giống trẻ con, cô nhin không được nở nụ cười. Cô biết bộ dạng hắn tuần mỹ, mười năm trôi qua, năm tháng làm cho hắn càng trở nên thành thực, hắn chỉ cần đứng yên tại chỗ, không làm cái gì, cũng có thể dễ dàng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người — nhất là phụ nữ. Mà cô chưa bao giờ hỏi hắn có người phụ nữ nào khác hay không, cô không có tư cách đề hỏi, cô cho tới bây giờ sẽ không có ý nghĩa gì với hắn. Cánh môi có chút vị chua xót, những năm gần đây, cô thật cẩn thận che giấu tình cảm của mình với hắn, cô giả bộ lạnh nhạt, giả bộ vô cảm, thậm chí còn có vị hôn phu, ở trước mặt hắn chế tạo ra những tình cảm giả dối với vị hôn phu của mình, cô không cho hắn biết, cô chỉ có một người đàn ông là hắn. Chỉ có hắn chạm qua cô, nhiệt tình của cô chỉ dành cho hắn. Cô thầm mến người, chính là hắn. Hơn nữa, cô yêu ngay cả tâm đều đau, mật nạ lạnh nhạt cô sớm mang thói quen, tự tôn làm cho cô không thể đối mặt với một người đàn ông không thương mình mà thô lỗ tình yêu! Đây là sự kiêu ngạo lớn nhất của cô. Đôi môi mím chặt, Mạnh Uyển Lôi lấy cánh tay ra khỏi thất lưng mình, khẽ ngồi dậy, thông thả muốn xuống giường. Ông trời! Chân cô thậm chí đang phát run, có thể thấy được ngày hôm qua hắn có bao nhiêu nhiệt tình. Cô miễn cưỡng giữ vững thân mình, khom người cầm lấy áo somi. “Cô muốn đi đâu?” Khàn khàn thanh âm làm cho cô chấn động, cô xoay người, nhìn vào đôi mắt hắn, bộ dáng lười biếng của hắn nhin

xem cô. Ngực Mạnh Uyên Lôi đột nhiên căng thẳng, trong lòng xẹt qua một chút kinh hoàng. Hẳn là khi nào thì tỉnh? Hành động mới này của cô hẳn nhìn ra sao? Lòng của cô khẩn trương không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tỏ ra bình tĩnh “Tôi muốn rửa mặt chải đầu một chút, anh ngày hôm qua như thế nào không đánh thức tôi?” Đây chính là lần đầu tiên cô ở bên ngoài qua đêm. “Như thế nào? Sợ ba cô truy hỏi?” Cánh tay chống đầu, Nghiêm Quân Dịch nằm trên giường, thường thức thân hình xinh đẹp mê người của cô. Ngày hôm qua thấy bộ dáng cô mệt mỏi ngủ vùi, hẳn không biết như thế nào cho thỏa đáng, nhưng lại ngại đánh thức cô, ngược lại ôm cô vào phòng, ôm cô ngủ. Hẳn không thể không thừa nhận ôm cô ngủ cảm giác không sai. “Tôi chỉ cần nói đã ở cùng Sĩ Hách là được.” Cô vừa nhắc đến tên vị hôn phu, cô biết đây là tấm lá chắn tốt nhất. Nghe cô nhắc tới vị hôn phu, Nghiêm Quân Dịch con người đen bản ra tia khó chịu, hảo tâm tình nhất thời biến mất, tâm trạng khó chịu không rõ vì sao nổi dậy. Mạnh Uyên Lôi mặc vào áo sơ mi, cúi đầu cài nút áo, giống như không chút để ý hỏi “Anh lần này ở Đài Bắc được bao lâu?” Cô biết công việc hiện tại của hẳn là nhạc sĩ, hẳn viết ca khúc rất được ưa chuộng, thường thường các ca sĩ đều nhờ hẳn viết bài hát, cũng bởi vì như thế, hẳn viết ca khúc rất được chú ý, rất nhiều người muốn cùng hẳn hợp tác. Chính là hẳn cũng rất khó tính, hợp tác tùy theo cảm hứng, soạn nhạc cũng vậy, hẳn sẽ tới Đài Bắc, phần lớn là vì công việc. Bất quá hẳn bình thường chỉ ở đây hai, ba ngày rồi lại đi, hôm nay đã là ngày thứ ba, hẳn hôm nay sẽ đi sao? Nghĩ đến một tháng không thể nhìn đến hẳn, Mạnh Uyên Lôi tâm tình không khỏi buồn rầu. “Phải mất nửa tháng đi! Có bộ phim điện ảnh mà tôi hứng thú muốn sáng tác nhạc, cũng là thời gian làm việc không kéo dài nhiều lắm.” Kỳ quái, hẳn vì sao nói nhiều như vậy với cô? “Nửa tháng? Lâu như vậy?” Mạnh Uyên Lôi ngẩng đầu, cố gắng đè xuống cảm giác vui sướng trong lòng. “Thì sao?” Nghiêm Quân Dịch hiểu lầm phản ứng của cô, hừ nhẹ một tiếng. “Yên tâm, tôi sẽ không rời rã đến nỗi mỗi ngày đều quần quít lấy cô, tôi còn có nhiều việc để làm, tôi ngược lại sợ khâu vị cô quá lớn, ba đến năm tiếng lại nghĩ muốn chạy trở lại giường tôi.” Biết hẳn là hiểu lầm, mà Mạnh Uyên Lôi cũng không tính nói thêm cái gì, cô đẩy ra tóc dài, lãnh ngạo nhìn hẳn. “Anh yên tâm, tôi cũng vậy bận rộn nhiều việc, qua không lâu sau tôi sẽ cùng Sĩ Hách kết hôn.” “Hừ, chúc mừng.” Nghiêm Quân Dịch đáp lại cô bằng thái độ cực kỳ lãnh đạm, chính là lời nói vô tình lại như không thật tự nhiên từ trong miệng bật ra. “Cám ơn.” Cô nhìn hẳn cười tao nhã. Hẳn trùng mắt với cô, vẻ tươi cười của cô là cỡ nào chói mắt, mà cô luôn đối với hẳn lộ ra loại tươi cười như giấu cột này, vừa bất hòa lại có chút khiêu khích, giờ phút này, cô lại thể hiện chính mình là một vị thiên kim tiểu thư. Thật mất hứng! Nghiêm Quân Dịch nhảy xuống giường, cất bước đi vào phòng tắm. Thấy hẳn biến mất, Mạnh Uyên Lôi buông lỏng tâm mình, thái độ của hẳn làm cho cô yên tâm, xem ra hẳn là tỉnh lại sau khi cô xuống giường. Cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà thái độ lãnh đạm của hẳn lại làm cho cô bị thương hơn, cho dù cô nói sẽ kết hôn, hẳn cũng không để ý. .... Cô cúi gằm mặt, chỉ chốc lát sau, nghe được thanh âm hẳn đi ra khỏi phòng tắm, cô vội vàng đem tất cả bị thương, mắt mắt che dấu thật tốt, nâng mắt nhìn hẳn. Hẳn bên hông chỉ vây quanh một cái khăn tắm, mái tóc đen bóng bệnh bị vuốt gọn sau gáy, lộ ra cái trán cao rộng, ngũ quan tinh xảo, tuấn mỹ toàn thân, màu đồng da thịt từ cổ lan xuống bụng, cô nhìn xem một giọt nước mỏng manh theo lồng ngực tinh trắng chảy xuống, chậm rãi trượt đi vào bên trong khăn tắm. Ông trời. .... Lúc này trông hẳn thật gọi cảm đến chết người! Giữ chặt nội tâm cực kỳ xúc động, Mạnh Uyên Lôi ra vẻ lạnh nhạt mở ra ánh mắt. Đột nhiên đi động vang lên, Nghiêm Quân Dịch mở ra đi động. “Kiều Kiều.” Nghe được thanh âm đứa cháu gái, khuôn mặt anh tuần lập tức chuyển thành ôn hòa. “Hoa Liên chơi vui lắm sao?” Mạnh Uyên Lôi nhìn Nghiêm Quân Dịch trên mặt tươi cười, vẻ dịu dàng trên mặt kia làm cho cô ghen tị, mà chỉ có Mạnh Nhược Kiều mới có thể làm cho hẳn lộ ra biểu tình như vậy. “Ừ. Cậu sẽ chăm sóc tốt chính mình, cháu đi chơi vui vẻ, nhớ rõ ở bên ngoài phải cẩn thận, ừ, tạm biệt!” Nghiêm Quân Dịch gấp lại điện thoại, nụ cười lập tức thu hồi, hẳn nhìn về phía cô. “Cô còn đứng ở kia làm gì? Như vậy nhàn rồi đến giúp tôi lau khô tóc.” Nghe được lời của hẳn, Mạnh Uyên Lôi không nghĩ nhiều lắm, đang muốn tiến lên vì hẳn lau tóc khô tóc, đổi lại là điện thoại của cô vang lên. Mạnh Uyên Lôi cầm lấy di động, nhìn đến trên màn hình hiển hiện khiến cho cô khẽ giật mình, ấn xuống nút nhận cuộc gọi. “Ừ, được rồi, đã biết, em sẽ đúng giờ đến.” Cô ngấn gọn trả lời, nhanh chóng cúp điện thoại. “Ai?” Hẳn vừa vặn nhìn thấy trên mặt cô vừa rồi hiện lên một tia khác thường. “Sĩ Hách tìm tôi, buổi tối có bữa tiệc chúng tôi phải tham dự.” Cô cúi mắt, nói ra lời nói dối. Điện thoại là của Mạnh Nhược Kiều gọi, con bé căn bản không ở Hoa Liên, mà là ở cùng Phạm Sĩ Hách! Nó ở bên cạnh vị hôn phu cô làm thư ký, mà việc này Nghiêm Quân Dịch hoàn toàn không biết. “Sao?” Nghiêm Quân Dịch nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng “Tình cảm của hai người khá tốt nhì!” “Đương nhiên, Sĩ Hách tốt lắm.” Cô cầm lấy quần áo, xoay người đi hướng phòng tắm. “Vậy anh ta, vị hôn phu của cô có biết hôn thê của mình có bạn trai bên ngoài?” Nghe cô khen ngợi vị hôn phu, Nghiêm Quân Dịch cảm thấy cả người không thoải mái, giọng điệu chế cười không chút nghĩ ngợi liền theo bạc môi bật ra. Mạnh Uyên Lôi dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hẳn khẽ mỉm cười. “Quả thật tôi nên cảm ơn anh đã dạy cho tôi rất nhiều thứ, anh cũng thực thích như vậy!” Nói xong, cô đi vào phòng tắm, đóng cửa lại. Trùng mắt chăm chăm phía cửa, Nghiêm Quân Dịch lập tức cắn răng rửa ra thô tục lời nói. Chết tiệt! Lời của cô làm cho hẳn phát hỏa, người phụ nữ này thực sự có gan chọc giận tâm tính hẳn, hơn nữa cô càng lớn, bản lĩnh khiêu khích hẳn ngày càng cao. “Đáng chết!” Hẳn dùng lực đánh mạnh xuống giường, lời vừa rồi của cô làm cho tâm tính của hẳn cực kỳ ác liệt. Không hiểu vì sao mà khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7

“Phạm tiên sinh, phiền anh có thể chú ý tới em một chút được không?” Phát hiện người đàn ông bên cạnh lại phân tâm, Mạnh Uyên Lôi tươi cười tao nhã, gạt đầu với bằng hữu quen biết, một bên nhỏ giọng mở miệng. “Hả?” Phạm Sĩ Hách di dời tầm mắt.

“Tiệc mừng thọ.” Mạnh Uyên Lôi thấp giọng mở miệng, hôm nay cô cùng anh ta tham dự tiệc này, đây là nghĩa vụ của một vị hôn thê.

Tuy rằng hôm nay vị hôn phu của cô hoàn toàn không chú ý, nhưng cô biết nguyên nhân ở đâu, em gái con mẹ kế Mạnh Nhược Kiều chính là nguyên nhân chính làm cho Phạm Sĩ Hách phân tâm.

Cô không ăn kiêng, từ lúc trước lúc đính hôn cô đã biết mục tiêu của Phạm Sĩ Hách là Mạnh Nhược Kiều, cô cũng không để ý, thậm chí chủ động cùng Phạm Sĩ Hách đưa ra giao dịch.

Cô cần một tấm bia đỡ đạn, mà anh ta muốn lấy được Kiều Kiều, cô có thể cung cấp cho anh ta tin tức của Kiều Kiều, cũng có thể giúp đỡ.

Phạm Sĩ Hách cũng đồng ý, bởi vậy bọn họ đính hôn, hai năm nay, hai người ở chung cũng không tệ lắm, Phạm Sĩ Hách rất giống cô. Bọn họ đều là người kiêu ngạo, không dễ dàng đỡ xuống phòng bị, đều có thói quen đeo mặt nạ tao nhã tôn quý, bởi vì bọn họ sợ bị tổn thương.

Nhưng Phạm Sĩ Hách so với cô may mắn hơn, anh ta tự nguyện theo đuổi Kiều Kiều, mà cô có thể thấy, Kiều Kiều cũng đối với anh ta động tâm.

“Luu đồng! Sinh nhật vui vẻ.” Phạm Sĩ Hách cầm chén rượu lên chúc mừng chủ nhân bữa tiệc, cánh tay ôm lấy thắt lưng Mạnh Uyển Lôi, hơi hơi sử dụng lực, nhắc nhở cô nên hoàn hồn.

Mạnh Uyển Lôi tự nhiên tươi cười. “Luu thúc, sinh nhật vui vẻ.” Mạnh gia cùng Luu gia có giao dịch kinh doanh, Luu đồng cũng coi như là trưởng bối của cô.

“Ha ha, Lôi Lôi, cháu càng ngày càng đẹp.” Luu đồng ha ha cười, “Các cháu vẫn chưa tổ chức hôn lễ sao? Định hôn đã lâu như vậy rồi.”

Hai người bọn họ cười nhạt không nói, trong lòng cả hai đều biết rõ ràng căn bản sẽ không có hôn lễ nào.

Đột nhiên, bọn họ nghe thấy âm thanh cái gì đó rơi xuống nước, nhìn sang, chỉ thấy bể bơi kia nổi lên xôn xao, Phạm Sĩ Hách vẻ mặt ổn trọng thoáng chốc biến đổi, lập tức buông Mạnh Uyển Lôi ra, chạy nhanh về phía hồ bơi.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Luu đồng nhíu mày, “Lôi nha đầu, lần đầu tiên chú thấy Phạm CEO mất bình tĩnh.”

Mạnh Uyển Lôi cười dịu dàng, cô nghĩ Phạm Sĩ Hách sợ người gặp chuyện không may là Kiều Kiều, quả nhiên, trong chốc lát nhìn thấy anh ta ôm ướm Kiều Kiều đắm đi tới. “Luu đồng, mượn ông một phòng.”

“À, được.” Luu đồng phân phó cho người dẫn đường, Phạm Sĩ Hách vội vàng đi theo phía sau, sớm đã quên còn có vị hôn thê bên cạnh.

“Lôi nha đầu, này.....” Luu đồng hoàn toàn mờ mịt.

Mạnh Uyển Lôi mỉm cười khôn khéo, tư thái vẫn tự nhiên “Luu thúc, chú không nận ra sao? Đó là Kiều Kiều, gần đây làm việc cùng Sĩ Hách.”

“Hà? Là Kiều Kiều sao! Lâu như vậy không thấy, chú quả không nhận ra.” Luu đồng vẻ mặt kinh ngạc, đúng lúc có tân khách đi tới bên cạnh.

“Lão Luu! Sinh nhật vui vẻ.”

“Lão Lí, bây giờ ông mới đến nha!” Nhìn thấy lão bằng hữu, Luu đồng lập tức cười thoải mái.

Mạnh Uyển Lôi thừa dịp lúc này lặng lẽ rời đi, cô nghĩ là vị hôn phu của cô hẳn là sẽ không xuất hiện ở tiệc tối đâu.

Nghĩ đến hình ảnh Phạm Sĩ Hách ôm Kiều Kiều, mắt đẹp không khỏi xẹt qua một chút ghen tị.

Đi đến sau nhà, biết nơi này không có người đến, cô ngồi vào chiếc ghế dài, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Khi không có ai, cô mới dám dõ xuống phòng bị. Khuôn mặt nhỏ nhắn không hề tươi cười giả dối nữa, cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, nghĩ đến tình cảnh Kiều Kiều bị Phạm Sĩ Hách ôm, cô rất ghen tị, ghen tị có người yêu thương Kiều Kiều.

Ba yêu cô ấy, dì yêu cô ấy, Phạm Sĩ Hách yêu cô ấy, anh..... Cũng yêu cô ấy.

Kiều Kiều dễ dàng khiến cho mọi người yêu thương, bao gồm người cô muốn nhất, cũng chỉ có khi đối mặt với Kiều Kiều, anh mới để lộ ra dịu dàng, cũng chỉ có Kiều Kiều mới có được cái nhìn chăm chú yêu thương chăm sóc của anh.

Cô ghen tị, mỗi khi nhìn thấy Kiều Kiều hạnh phúc, cô rất muốn làm tổn thương Kiều Kiều, rất muốn cho tươi cười trên mặt Kiều Kiều biến mất.

Cánh môi xả ra một chút đùa cợt, Mạnh Uyển Lôi cười lắc đầu, cô biết cô chỉ là nhất thời yếu ớt mà thôi, cho tới bây giờ hối hận không phải là cá tính của cô.

Cô phải kiêu ngạo chứ, hít vào một hơi thật sâu, cô mở mắt ra, chuẩn bị tươi cười đi vào bữa tiệc, nhưng khi mở mắt, lại nhìn thấy phía trước có một người đang đứng.

Mạnh Uyển Lôi sợ tới mức đứng lên. “Anh tại sao lại ở đây?” Cô kinh ngạc nhìn anh, không nghĩ tới lại gặp anh ở đây. Anh đến đã bao lâu?

“Không thể tới sao?” Nghiêm Quân Dịch nhún vai, trên tay cầm đĩa, con ngươi đen không chút để ý nhìn cô, đáng vẻ trầm tĩnh làm cho người ta nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

“Anh.....” Mạnh Uyển Lôi nhìn chăm chăm, thấy anh mặc bộ tây trang màu lam đậm, áo sơ mi trắng để hở vài nút, mái tóc đen khiến cho đáng vẻ càng thêm cuốn hút, làm cho cả người càng thêm nét mạnh mẽ, cứng cỏi. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đáng vẻ này của anh.

Khi cô còn đang kinh ngạc, Nghiêm Quân Dịch cũng đánh giá cô từ trên xuống dưới, mái tóc của cô được cuốn lên, lộ ra chiếc gáy trắng như ngọc, bộ váy màu trắng vừa vặn làm toát lên sự tao nhã của cô, cô ăn mặc đơn giản, không cần tới trang sức dư thừa, nhưng cũng rất tự nhiên mà bộc lộ khí chất cao quý.

Rất đẹp, nhưng làm cho anh cảm thấy thực chướng mắt.

Cô tựa như vàng trắng ở trên cao, phảng phất nói cho người khác biết, cô không phải người bình thường có thể đụng chạm.

Đi lên phía trước, anh đưa cái đĩa cho cô. “Cầm.”

“Cái gì.....” Mạnh Uyển Lôi trực giác cầm lấy, mà tay anh cũng thừa cơ tháo bỏ búi tóc xinh đẹp của cô, mái tóc dài đen nhánh trong nháy mắt rơi xuống.

“Nghiêm Quân Dịch, anh đang làm gì?” Mạnh Uyển Lôi vuốt tóc, không thể tin được nhìn anh, cô như vậy làm sao ra ngoài kia đây?

Ừm..... Tốt hơn nhiều, mái tóc đen dài làm cho cô bình dị gần gũi hơn! Nghiêm Quân Dịch vừa lòng gật đầu, lấy lại cái đĩa trên tay cô, ngồi trên ghế dài, cầm đĩa ăn đồ ăn.

Không nghe cô nói sao, Mạnh Uyển Lôi giận. “Nghiêm Quân Dịch!”

“Cái gì?” Nghiêm Quân Dịch miễn cưỡng nâng tầm mắt, lực chú ý vẫn đặt ở trên đồ ăn.

“Anh.....” Mạnh Uyển Lôi cắn môi, cố gắng bình tĩnh lại, cô âm thầm hít sâu, lại hỏi: “Vì sao anh ở đây?” Anh đứng ở nơi đó nhìn bao lâu rồi? Có phải nhìn thấy toàn bộ đáng vẻ vừa rồi của cô hay không?

Không biết anh có nhìn thấy Kiều Kiều không..... Không! Chắc là không, nếu có, anh đã sớm xông lên trước bắt lấy Kiều Kiều.

Nghĩ vậy, Mạnh Uyển Lôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghĩ đến không biết anh nhìn cô bao lâu, lòng của cô lại treo lên.

“Đúng lúc chủ nhân nhà này có đầu tư điện ảnh, đạo diễn mang tôi đến đây, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cô, thế còn cô, vì sao ở đây một mình? Vị hôn phu của cô đâu?”

Kỳ thật từ lúc anh một bước vào bữa tiệc đã nhìn thấy cô, cô mỉm cười đứng ở bên cạnh chủ nhân bữa tiệc, sau lại một mình tránh ra.

Anh vốn muốn theo sau, nhưng lại bị đạo diễn kéo đi chào hỏi chủ nhân bữa tiệc, anh không kiên nhẫn, nhưng vì mặt mũi đạo diễn, vẫn nên câu nệ một chút.

Hàn huyền vài câu nhảm chán, anh không còn tính nhẫn nại, tìm cái cớ rồi đi, cầm một cái đĩa đồ ăn, nghĩ lại phương hướng cô vừa đi, là ra hậu viện. Sau đó, nhìn thấy cô ngồi một mình ở trên ghế dài. Cô từ từ nhắm hai mắt, không biết đang nghĩ gì, tươi cười bình tĩnh tự nhiên mọi lần không thấy, trên mặt chỉ còn vẻ cô đơn. Cô như thế, cũng không xa lạ lắm với anh.

Năm đó, đêm cô đẩy Kiều Kiều xuống nước, anh cũng từng nhìn thấy cô ngồi ở trong sân khóc một mình, thiên kim tiểu thư kiều ngạo, ngay cả khóc cũng không cho ai nhìn thấy.

Anh còn nghĩ rằng sự cô đơn kia đã sớm biến mất, nhưng không nghĩ rằng nó còn tồn tại, tuy nhiên cô cũng không làm ai thấy được.

Anh biết anh nên rời đi, anh không nên nhìn cô như vậy, lý trí của anh thì nói thế, nhưng chân của anh không tài nào nhấc lên được.

Không biết tại sao, anh không có biện pháp để cô một mình, khi đang do dự, cô lại đột nhiên mở mắt ra, trừ bỏ bối rối ban đầu, cô lại dần dần khôi phục đáng vẻ bình tĩnh.

“Không liên quan tới chuyện của anh.” Mạnh Uyển Lôi lãnh đạm trả lời.

Sớm biết rằng cô sẽ trả lời như vậy, Nghiêm Quân Dịch nhún vai. “Dù sao tôi cũng chỉ là tùy tiện hỏi.” Đĩa ăn trên tay tiếp tục đem đồ ăn đưa vào miệng.

“Anh.....” Cô muốn hỏi đứng ở trước cô từ bao giờ, nhưng nếu hỏi thì rất kì quái, cô cắn môi, thấy đáng vẻ anh thoải mái, cô nghĩ, chắc là anh không nhìn thấy?

“Gi vậy?” Anh nâng mày nhìn cô.

“Không có gì.” Mím môi, thấy anh chỉ lo ăn, mà cô lại một lòng hoang mang rối loạn, người khởi xướng này sao có thể vẫn ăn vui vẻ như vậy chứ? Cô nhìn không được chăm biếm anh, “Anh là quỷ chết đói đầu thao sao?”

“Biết làm sao được.” Nghiêm Quân Dịch nhún nhún vai, cười, nhưng nụ cười kia nhìn thật chướng mắt. “Số tôi không tốt như cô, trà đến tận tay, cơm đến tận miệng, tôi bận rộn cho tới bây giờ còn chưa ăn bữa tối, nhưng cô, ăn mặc xinh đẹp cùng vị hôn phu tham gia yến tiệc sao, tôi đoán chắc vị hôn phu của cô đã bỏ cô mà đi tìm phụ nữ nào đó hưởng sung sướng rồi?”

Đúng! Hơn nữa người phụ nữ kia là cháu ngoại mà anh yêu thương nhất đó!

Mạnh Uyển Lôi tin tưởng cô chỉ cần nói ra những lời này, người đàn ông trước mắt tuyệt đối sẽ biến sắc mặt, tuyệt đối không tiếp tục ở đây nói mát cô.

Nhưng cô không thể nói, chỉ có thể nhìn chăm chăm nụ cười đáng ghét kia, chán ghét đến mức không muốn mở mắt.

Cô biết cô có thể rời đi, đỡ phải nhìn thấy đáng vẻ đáng ghét, nghe thấy những lời nói châm chọc này, nhưng..... Cô không muốn đi.

Mạnh Uyển Lôi trong lòng cười khổ, cho dù anh đối với cô như vậy, nhưng cô lại vẫn muốn ở bên anh, cô thật là ngốc.

“Sao, không sai à?” Nghiêm Quân Dịch đi đến bên cạnh, nghiêng ngẫm nhìn cô. “Chắc chắn, sắc mặt của cô rất khó coi, bị tôi nói trúng rồi sao?”

“Không liên quan tới anh!” Mạnh Uyển Lôi mặc kệ anh.

Thấy cô khó chịu, Nghiêm Quân Dịch nhếch môi cười, đúng rồi! Cao ngạo bất tuân như vậy mới là Mạnh Uyển Lôi, đau lòng khó hiểu vừa xuất hiện trong lòng anh mới có thể biến mất.

Cái loại tâm tính kì quái này không nên nảy sinh với anh, quan hệ của anh và cô có thể làm tổn thương đến anh.

“Không liên quan thì không liên quan, cô tức giận cái gì?” Anh xiên một miếng thịt bò. “Này, ăn cái này cho hả giận đi?”

“Tôi không. .... Nôn!” Ngửi được mùi thịt bò, Mạnh Uyển Lôi đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cô che miệng đẩy tay anh ra.

“Làm sao vậy?” Hành động của cô dọa đến anh.

“Không. .... Bỏ ra. ....” Cô che miệng, nhúu chặt mi, miễn cưỡng nhìn xuống cảm giác muốn nôn. Cô gần đây không hiểu sao lại thế này, động một chút là muốn ói.

Nghiêm Quân Dịch đặt cái đĩa xuống ghế, sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt làm cho đau lòng không nên có lại len lỏi vào trong ngực.

“Cô làm sao không thoải mái? Tôi đưa cô đến bệnh viện.”

“Không cần!” Cô lắc đầu. “Chẳng qua dạ dày của tôi gần đây. ....” Cô đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, sắc mặt toàn bộ trắng bệch.

“Này! Sắc mặt cô rất kém, đi, đi bệnh viện.” Anh bắt lấy tay cô.

“Không!” Mạnh Uyển Lôi dùng sức bỏ tay anh ra, nhưng lại phát hiện thái độ bản thân quả hết hoảng, thấy anh nhúu mày, cô cao ngạo nâng cằm. “Tôi không sao, hơn nữa đừng quên đây là đâu, tôi với anh không thân quen tới mức đó, tôi mệt mỏi, đi về trước.”

Nói xong, cô lập tức xoay người rời đi, thẳng lưng, dáng vẻ tao nhã, nhưng một lòng lại toàn bộ thất thổ bối rối, nhất là khi nghĩ đến nguyệt sự tựa hồ đã lâu không có tới. ....

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng không thấy huyết sắc.

Thật sự mang thai. .... Gần như là đi không mục đích ra khỏi bệnh viện, cô nghĩ lại lời bác sĩ vừa nói.

“Hai tháng rồi. ....” Mạnh Uyển Lôi vuốt bụng, lâu như vậy, mà cô hoàn toàn không để ý.

Cô không nghĩ tới mình sẽ mang thai, Nghiêm Quân Dịch đều có biện pháp phòng hộ, cho nên cô nghĩ việc mang thai sẽ không phát sinh trên người cô.

Tay nhỏ bé nhẹ vỗ về cái bụng, nơi này có đứa bé, là đứa bé của anh và cô. .... Khiếp sợ qua đi, vui sướng lập tức dâng lên ngực, nhưng mới trong chốc lát, cô lại bình tĩnh xuống. Nếu anh biết có đứa bé, anh sẽ làm gì? Sẽ cưới cô sao? Không! Cô không cần cuộc hôn nhân này, cái loại bỏ thí tình cảm này Mạnh Uyển Lôi cô không cần!

Nhưng phải bỏ đi sao?

Không! Cô lắc đầu, cô sẽ không bỏ, đây là con của cô, cô tuyệt đối sẽ không bỏ, nhưng cô nên làm gì bây giờ?

Lại không có khả năng đem đứa bé này đổ lên đầu Phạm Sĩ Hách, tuy rằng anh trên danh nghĩa là vị hôn phu của cô. ....

Mạnh Uyển Lôi toàn bộ mờ mịt, chờ cô hoàn hồn, mới phát hiện bản thân đã đi tới nhà trọ của Nghiêm Quân Dịch, theo bản năng, cô vẫn tìm đến anh.

Cô cười chua xót, tay ấn chuông cửa, đợi trong chốc lát, không thấy có người đến mở cửa.

Anh không ở nhà sao?

Cô suy nghĩ một chút, lấy từ trong ví ra cái chìa khóa. Cái chìa khóa này là anh cho cô, anh nói như vậy có vẻ tiện hơn, nhưng đáng về ám chỉ rằng cho cô chìa khóa cũng không chứng tỏ điều gì.

Nhưng anh không biết, khi lấy được chìa khóa cô rất vui, đêm đó thậm chí còn ôm cái chìa khóa ngủ.

Cô mở cửa, đi vào trong phòng, theo thói quen đi đến phòng đàn, đầu ngón tay vuốt phím đàn bóng loáng. Anh ít khi tới đây, nhưng thật ra cô, luôn thường xuyên đến đây một mình.

Anh không biết là cô quét tước nhà trọ, anh còn tưởng anh gọi nhân viên vệ sinh cố định thời gian đến quét tước, nhưng lại không biết người dọn dẹp là

cô. Cô không thích cho người khác bước vào nhà trọ, đây là nơi của cô và anh, cô ảo tưởng cô là người con gái duy nhất bước vào nơi này.

Ngón tay nhấn xuống phím đàn, không cần học thuộc, nhắm mắt lại, cô có thể bật ra khúc nhạc quen thuộc.

say you love me[ hãy nói anh yêu em ]

you know that it could be nice[ anh biết nó tuyệt vời như thế nào mà]

if you'd only say you love me[ chỉ cần anh có thể nói yêu em ]

don't treat me like i was ice[ đừng lạnh lùng với em]

please love me[ xin hãy yêu em ]

please love me.....

Cô chính là muốn anh yêu cô..... Nhưng nguyện vọng này lại rất khó thực hiện, bây giờ còn có đứa bé, làm sao bây giờ? Cô nên nói với anh không? Cục cưng, con nói xem, mẹ có nên nói hay không?

“Sao cô lại tới đây?” Tiếng nói trầm thấp cắt ngang suy nghĩ của cô. Mạnh Uyển Lôi nhanh chóng mở mắt ra, ngừng tay, nhìn về phía cửa. “Tôi.....”

“A Dịch!” Một đôi tay đột nhiên ôm lấy cánh tay Nghiêm Quân Dịch, một người phụ nữ ăn mặc hồ hang, ngã vào người anh. “Em rất khát, em muốn uống..... Hả? Anh có khách!”

Hình như người phụ nữ này uống rượu, chớp mắt nhìn Mạnh Uyển Lôi.

Mạnh Uyển Lôi kinh ngạc nhìn người kia, cô không nghĩ tới anh sẽ mang phụ nữ trở về, cô ta là ai?

Cô nhìn anh, nhưng ánh mắt của anh lại ở trên người phụ nữ kia, vẻ mặt có bất đắc dĩ, điều này làm cho ngực cô co rút nhanh.

Cô nghĩ rằng anh chỉ khi đối mặt với Kiều Kiều, anh mới lộ ra vẻ mặt này, chỉ có Kiều Kiều mới có thể hưởng dụng dịu dàng của anh, nhưng người phụ nữ trước mắt này cũng có được.....

“Đã bảo em không được uống rồi mà.” Nghiêm Quân Dịch cốc vào trán người phụ nữ kia một cái.

“Nhưng em không có say.” Cô ta nhú mày, “Quên đi, anh tiếp khách của anh đi, em tự đi uống nước.” Lắc người rời đi, cô ta quen thuộc đi vào phòng bếp.

“Cô ta là ai?” Nhìn thấy cô ta rất quen thuộc với nơi này, Mạnh Uyển Lôi nhẹ giọng mở miệng.

“Bằng hữu.” Anh lãnh đạm trả lời, sắc mặt cô tái nhợt khiến cho anh nhíu mày. “Sao cô lại đến đây?”

Cô không thể tới sao?

Cô tới nơi này đã rất nhiều lần, anh chưa từng hỏi cô như vậy, nhưng hiện tại lại hỏi.

Tay phải sờ bụng, đầu ngón tay nắm lấy vạt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn theo thói quen muốn tươi cười, cô nhìn anh, ánh mắt lại trống rỗng.

“Không có gì, tôi phải đi.” Không nói, cũng không có gì để nói, cục cưng, mẹ không thể nói cho ba.

Anh dịu dàng với người phụ nữ khác khiến cho cô lạnh tâm, vốn tưởng rằng anh chỉ có cô, không thương cô cũng được, nhưng..... Hóa ra là cô tự ảo tưởng.

Lãnh đạm của anh, trào phúng của anh, sự làm lơ của anh, đều chỉ đối với cô mà thôi.....

“Cô.....” Mạnh Uyển Lôi vẻ mặt khác thường khiến cho ngực Nghiêm Quân Dịch nổi lên cơn xao, anh nhìn không được bắt lấy tay cô. “Mạnh Uyển Lôi.....”

Cô lại bỏ tay anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, “Không quấy rầy anh.” Xoay người, cô một mình đi ra khỏi phòng anh.

Nghiêm Quân Dịch kinh ngạc nhìn cô rời đi, hai mắt không khỏi nhắm chặt.

“Anh không đuổi theo sao?” Người phụ nữ uống rượu dựa vào tường, chậm rãi uống nước. “Em thấy cô ấy giống như hiểu lắm.”

“Không có gì hiểu lắm” Anh nghĩ tới sắc mặt tái nhợt của cô, vẻ mặt mơ hồ giống đã bị đá kích, nhưng lại vẫn tươi cười. Tươi cười đến chướng mắt!

“Thật không?” Cô đi đến bên cạnh anh, nhìn anh trầm ngâm sắc mặt, nhíu mày. “Vị tiểu thư kia rất yêu anh!” Người sáng suốt đều nhìn ra được!



“Em suy nghĩ nhiều quá!” Mạnh Uyên Lôi thương anh? Làm sao có thể!

“Rõ ràng như thế, em không tin anh không nhận ra.” Cô tà nghệ nhìn anh, quen biết anh lâu như vậy, khôn khéo của anh cô lại không biết sao?

Người phụ nữ kia vừa rồi biểu hiện rõ ràng như vậy, cô không tin anh không nhìn ra.

Hơn nữa, cô còn nhìn ra một chút — “A Dịch, anh cũng rất để ý đến cô ấy!”

“Đan Tiểu Phù! Câm miệng!” Anh quát khế, giận trừng mắt nhìn cô, anh không cần Mạnh Uyên Lôi, tuyệt không!

Anh cùng cô chỉ là quan hệ giường bạn, trừ cái đó ra, cái gì cũng không phải!

Thấy anh dữ tợn, Đan Tiểu Phù nhún vai, cười. “Có hay không thì anh rõ ràng nhất, dữ với em cũng vô dụng.” Cầm cốc nước, cô thoải mái đi vào phòng khách.

Nghiêm Quân Dịch không tâm lý được như cô ấy, anh nghĩ lại đáng về vừa rồi của Mạnh Uyên Lôi, cô cười, nhưng nụ cười lại thiếu đi vẻ quật cường trong quá khứ. Ánh mắt nhìn anh cũng vô hồn, cô muốn che giấu, nhưng yếu ớt trong mắt cô lại rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức làm anh đau lòng.

“Đáng chết!” Nghiêm Quân Dịch thấp rửa, vì cái cảm giác không nên có kia.

Sau hôm đó, Mạnh Uyên Lôi không đi tìm Nghiêm Quân Dịch nữa, ngay cả nhà trọ của anh cô cũng không bước vào một bước. Cô cứ như thể đã biến mất, không hề xuất hiện trước mặt anh.

Không sao cả, anh cũng không để ý! Nghiêm Quân Dịch nói với bản thân như vậy, nhưng tâm tình lại ngày càng ác liệt, ngay cả tính khí cũng cực kém.

“Mạnh Nhượng Kiều! Cháu đang ngu ngơ cái gì hả?” Anh lấy chiếc đĩa gỗ vào đầu cháu ngoại, nha đầu này từ sau khi đi du ngoạn từ Hoa Liên về liền trở nên mất hồn mất vía.

Đột nhiên bị đánh, Mạnh Nhượng Kiều đau che cái trán, “Cậu, sao cậu đánh cháu?” Ô..... Gần đây tính tình cậu thật kém.

“Cậu cũng muốn hỏi cháu, ăn bữa tối mà lại ngăn người nhiều lần như vậy, đang nghĩ gì?” Nghiêm Quân Dịch nhìn chăm chăm Mạnh Nhượng Kiều, đáng về của cô làm cho anh thấy đáng nghĩ.

Mạnh Nhượng Kiều bị hỏi trong lòng run sợ, cơm cắn bản ăn không vô, quyết định né tránh, “Cháu no rồi, cậu, ta hơi khát, cháu đến cửa hàng tạp hóa mua đồ uống, thuận tiện giúp cậu mua thuốc lá.”

“Này!” Nhìn cháu gái kích động chạy ra khỏi cửa, Nghiêm Quân Dịch nhíu mày. “Nha đầu kia, nhất định có quỷ!”

Bàn tay to cào tóc, anh tùy tay lấy một liều thuốc, đôi mày đang nhíu lại chậm chạp không có giãn ra, anh cả người thực phiền.

Không phải vì Mạnh Nhượng Kiều, mà là vì người phụ nữ họ Mạnh khác.

Đáng về lúc rời đi của cô vẫn luôn ở trong tâm trí anh, muốn khóc không khóc, muốn cười không cười, ai nhìn thấy cũng ảo não.

Cô dựa vào cái gì mà dám bày ra biểu tình kia, làm như là anh làm tổn thương cô vậy, anh có hứa hẹn gì với cô sao?

Quan hệ hai người rất rõ ràng, là chính cô nói bị người thăm mền cự tuyệt nên cần an ủi, mà anh cũng thích thân thể của cô, rõ ràng chính là theo như nhu cầu, cái gì tình yêu, có đùa hay không, giữa anh và cô không thể xảy ra chữ này!

Cô không thương anh, anh cũng không để ý cô!

“shit!” Nghiêm Quân Dịch phiền chán bỏ lại liều thuốc. “Nha đầu kia mua mấy thứ thôi mà lâu như vậy?” Anh phiền muộn bước đi, chuẩn bị ra khỏi cửa tìm người. Nhưng cửa vừa mở ra, lại nhìn thấy người khôi xướng sự phiền não của anh.

Không dự đoán được cửa đột nhiên mở ra, Mạnh Uyên Lôi ngẩng đầu, giật mình nhìn Nghiêm Quân Dịch.

Nhìn thấy cô, Nghiêm Quân Dịch lập tức nhăn mặt, sắc mặt cô vẫn tái nhợt, thậm chí có điểm tiêu tụy, cả người gầy nhom, giống như bị gió thổi cái sẽ bay.

Cô không ăn cơm có phải không?

“Sao cô lại đến đây? Nơi này không phải nơi cô nên đến.” Lời nói lạnh lùng không dùng đầu óc, lập tức từ bạc môi bật ra.

Lãnh đạm của anh đúng như cô dự kiến, cô căn bản không nên tới, nhưng mà..... Cô rất muốn gặp anh, mấy ngày nay, cô nôn nghén khó chịu, cả người động một chút đã muốn khóc.

Hơn nữa cô rất nhớ anh, cuối cùng, cô rút cuộc không khắc chế được, không chút nghĩ ngợi bỏ chạy đến đây.



Lại nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh, cô lại cảm thấy bản thân hành động thật buồn cười, cô tới đây làm gì? Biết rõ mình không được hoan nghênh.

“Nói chuyện! Không thì cút!” Anh không phải muốn nói những lời này, nhưng lại không chế không được bản thân, ánh mắt của cô làm cho anh khó chịu, cũng làm cho anh phần nộ.

Đừng dùng cái loại ánh mắt bị tổn thương này nhìn anh!

Anh chịu không nổi liền tiến về phía trước bắt lấy cô, dùng sức hôn lấy miệng cô, anh hôn thô lỗ, một chút cũng không dịu dàng, miệng cô vẫn ngọt như vậy, thân thể yếu ớt làm cho anh muốn dùng lực nhét vào trong lòng. Ý tưởng này làm cho anh sợ hãi cả kinh.

“Ừm. ....” Cánh môi bị anh hôn đau quá, Mạnh Uyển Lôi hơi hơi nhủu mày, nhưng anh lại đột nhiên đẩy cô ra, cô phản ứng không kịp, lui lại mấy bước. (Sbj: \*đập bàn\* bắt đầu ghét Dịch ca rồi đây \*rút súng\* ĐOÀNG \*Dịch ca máu me be bét\* ...Sbj: \*thổi nòng súng\* \*tiêu sái rồi đi\*)

“Kiều Kiều sắp trở lại, cô nên đi đi, về sau đừng dây nữa.” Ngữ khí của anh lãnh đạm, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, lập tức đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa, Mạnh Uyển Lôi cắn môi, cố gắng hít sâu, nhịn xuống chua xót trong hốc mắt, nói cho bản thân không cần để ý.

Cô đã sớm biết anh sẽ như vậy, cũng sớm đã quen với sự lạnh lùng đó, không có gì phải để ý, không có gì. ....

Cô xoay người rời đi, đi được vài bước, lại nhìn thấy một bóng người đang đứng dưới bóng đèn, cô ngừng đầu, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Mạnh Nhược Kiều.

Mạnh Uyển Lôi sững sốt, hiểu được cô đã nhìn thấy. “Em đã thấy.” Cô xả ra một chút tươi cười.

“Chị. ....” Mạnh Nhược Kiều run run chỉ vào cửa nhà mình, nghĩ lại hình ảnh mình vừa nhìn thấy, ông trời của cô. ....

“Đừng nói ra ngoài.” Nhìn em gái, Mạnh Uyển Lôi mở miệng thỉnh cầu, “Kiều Kiều, có thể chứ?”

“Chị, hai người. ....” Mạnh Nhược Kiều căn bản nói không ra lời.

“Ngoài Sĩ Hách ra, em là người thứ hai biết việc này.” Mạnh Uyển Lôi mỉm cười, nghĩ đến mình đã nói dối Kiều Kiều.

Mấy ngày hôm trước, Phạm Sĩ Hách cùng cô đến bệnh viện kiểm tra, ra khỏi bệnh viện cô lại gặp Kiều Kiều, mà cô lừa rằng đứa bé là con của Phạm Sĩ Hách.

“Phạm Sĩ Hách cũng biết?” Mạnh Nhược Kiều trừng lớn mắt, “Đứa bé. ....”

“Không phải Sĩ Hách.” Đối với chuyện cô lừa gạt, Mạnh Uyển Lôi tuyệt không hối hận. “Ngày đó ở bệnh viện tất cả đều lừa gạt em”

Bởi vì ghen tị, cô lừa Kiều Kiều, cô ghen tị Kiều Kiều có được nhiều như vậy, mà cô lại không có gì cả, cô nhịn không được muốn thương tổn Kiều Kiều.

Cô muốn nhìn Kiều Kiều khổ sở, cô ghen tị Kiều Kiều trên mặt hạnh phúc, cho nên có ý muốn phá hỏng một chút, nhưng cô lại phát hiện, nhìn dáng vẻ Kiều Kiều khổ sở, cô lại không vui vẻ như trong tưởng tượng.

Bởi vì trừ bỏ ghen tị, cô còn có hâm mộ, cô hâm mộ Kiều Kiều dũng cảm, Kiều Kiều thẳng thắn, không giống cô, luôn không bỏ được kiêu ngạo.

Lại nói, Phạm Sĩ Hách cũng thực vô tội. Cô không chiếm được hạnh phúc, ít nhất cũng phải làm cho vị hôn phu hạnh phúc đi? Nhìn em gái con mẹ kế, Mạnh Uyển Lôi giải thích tất cả, sau đó cô nhìn Kiều Kiều chạy vội rồi đi, trước khi đi, cô đột nhiên quay đầu không được tự nhiên nói: “Tuy rằng chị nói chị chán ghét em, nhưng em muốn nói, em không ghét chị, còn có. .... Cảm ơn chị đã nói tất cả với em” Nói xong, Mạnh Nhược Kiều vẫy tay, xoay người chạy đi.

Mạnh Uyển Lôi kinh ngạc nhìn thân ảnh em gái rời đi, nhịn không được nở nụ cười, “Kỳ thật chị không phải thật sự chán ghét em như vậy.” Kiều Kiều làm cho người ta ghét bỏ cũng không được, cô hâm mộ Kiều Kiều, rất hâm mộ. ....

“Tình yêu liên quan gì đến tự tôn? Lòng tự trọng rất cao, nhưng cuối cùng người đau khổ không phải mình sao?”

Cô nghĩ lại lời Mạnh Nhược Kiều vừa nói với cô, cánh môi gọi lên một chút chua xót, là nha. .... Kiêu ngạo của cô làm cho cô bị tổn thương.

Nhưng, nếu cô thật sự buông tự tôn, anh sẽ yêu cô sao?

Sẽ sao. ....

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8

“Chị, em thật sự không nghĩ đến. .... À. .... nói sao đây?” Mạnh Nhượng Kiều thật cẩn thận mở miệng, cô vẫn không có dũng khí nhắc tới hai chữ kia, một đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm về phía bụng Mạnh Uyển Lôi vẫn còn băng phăng. Cô cùng Phạm Sĩ Hách đã muốn kết hôn, hơn nữa ba cũng đã biết, chỉ có cậu cô còn chưa dám nói, cô không có dũng khí nha! Nếu cậu biết cô cùng vị hôn phu của chị gái kết giao. .... Mạnh Nhượng Kiều khẽ đánh cái rùng mình, cậu nhất định sẽ phát điên lên, hơn nữa. .... Nghĩ đến cậu cùng chị gái mình có quan hệ, cô liền mông lung khó nghĩ. Cô cũng không dám hỏi cậu, chỉ có thể tiếp tục làm bộ như không biết, nhưng loại sự tình này sao có thể giấu diếm cả đời? Nói thế nào, cô cùng Phạm Sĩ Hách cũng không thể lén lút cả đời nha! Cậu sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện, đến lúc đó. .... Mạnh Nhượng Kiều càng nghĩ càng cảm thấy khủng bố, nhưng là trước mặt nữ nhân vật chính lại có vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. “Chị, nói gì đó đi!” Đừng để cho cô một người độc xướng độc diễn có được không? “Không có gì hay để nói.” Mạnh Uyển Lôi không phải không muốn đi tìm Quân Dịch, mà là thái độ hân hạnh lạnh nhạt, vô tình, làm cho cô căn bản không biết nên nói cái gì. Tay nhỏ bé xoa xoa bụng, sự lãnh đạm của hắn làm cho cô bi ai, không phải không nói ra được nhưng mà rất khó khăn, thật ra là cô không thể ở trước mặt hắn thẳng thắn bày tỏ. Cô rất quyết cường, mà hắn. .... Cách cô quá xa. “Làm ơn, bụng của chị dần dần sẽ to lên, chị cho là có thể giấu giếm được bao lâu? Chuyện của em và Sĩ Hách, cậu sớm muộn cũng sẽ biết. ....” “Bạn trai của chị nhất định chỉ có thể là hắn hoặc Sĩ Hách sao?” Cô sẽ không có người đàn ông khác sao? “Chị. ....” Mạnh Nhượng Kiều bị cô dọa sợ tới mức trợn mắt. “Chị, chị, chị là có ý gì?” “Muốn làm ba của đứa nhỏ có rất nhiều người.” Bằng điều kiện của cô còn sợ không tìm thấy được đàn ông sao? “Nói gì đi nữa, chị cũng không nhất định phải lập gia đình, đứa bé này chị có thể tự mình nuôi dưỡng.” Cô đã tính toán rất kỹ lưỡng, qua mấy ngày nay cô nghĩ sẽ ra nước ngoài dưỡng thai, thậm chí không bao giờ nữa quay trở lại. Về phần hắn. .... Mạnh Uyển Lôi nhắm mắt lại, không muốn nghĩ đến nữa. “Đúng vậy, chị có thể tự mình nuôi dưỡng, vấn đề là em như thế nào giải thích với cậu? Chị đừng quên thân phận của Phạm Sĩ Hách!” “Đó là chuyện của em” Mạnh Uyển Lôi trả lời từ tốn, lãnh đạm, liếc em gái một cái. “Tóm lại, em đừng cho hắn biết là được.” A. .... Mạnh Nhượng Kiều thật sự cảm thấy đầu đau quá. Hiện tại là tình huống gì? Chị gái cô có tính cách cường đến thế sao? Chị ấy không phải luôn cư xử cao nhấ, từ tốn hay sao? Như thế nào hiện tại muốn làm khó như vậy? Cô thừa dịp cậu bận rộn công tác thời điểm, liền theo đó trốn lên Đài Bắc, nguyên bản tưởng cùng Mạnh Uyển Lôi thương lượng nên làm cái gì bây giờ, ai biết Mạnh Uyển Lôi thâm nghĩ làm đà điều, làm cho sự tình đi đến bế tắc, chính là không nghĩ cùng cậu có nói chuyện cho rõ ràng. Mạnh Nhượng Kiều đau đầu xoa huyết thái dương, bắt đầu nhìn Mạnh Uyển Lôi. “Em thật sự không hiểu chị đang nghĩ cái gì, thích thì cứ nói là thích nha! Cần gì phải làm khổ lẫn nhau?” “Chẳng lẽ em đối với Sĩ Hách có thổ lộ trực tiếp sao?” Mạnh Uyển Lôi nhẹ nhàng ngữ khí lên tiếng. “Chuyện đó không giống với chuyện này nha!” Làm ơn, chị gái với cô bất đồng ý nghĩ? “Lúc trước Phạm Sĩ Hách là vị hôn phu của chị, tương lai là anh rể! Em cho dù có thích anh ấy cũng không dám thừa nhận nha! Bởi vì chúng em có trở ngại quan hệ gần gũi, phức tạp tâm tình, nhưng là chị cùng. .... Ách, là bất đồng.” Mạnh Nhượng Kiều tiếp tục giải thích, dừng lại một chút, hơn nữa cuối cùng nói ra một câu. “Cho nên vì cái gì phải so sánh?” Nhìn về mặt thẳng thắn của em gái, Mạnh Uyển Lôi nở nụ cười. “Kiều Kiều, chị thực hâm mộ em” “A?” Nói cái gì vậy? Cô rên lên kinh ngạc, Mạnh Uyển Lôi nhàn nhã mở ra một câu mặc danh kỳ diệu? “Chị với hắn không có đơn giản như vậy, hắn. .... Không có khả năng thích chị, trừ em ra, hắn chán ghét mọi người trong Mạnh gia.” “A?” Mạnh Nhượng Kiều lắc đầu, trực giác nghĩ đến đâu số gây nên. “Tất cả là tại ba bọn họ?” “Ừa!” Mạnh Uyển Lôi nhún mày, vẻ mặt buồn bã. “Di mất, hắn vẫn quên không được.” “Mẹ mất cũng không phải lỗi của chị. ....” “Ai cũng biết vậy, chị so với ai khác càng hiểu rõ hơn.” Cô biết Nghiêm Quân Dịch cho rằng sự hy sinh của di không đáng giá, đem cả đời lãng phí trên người đàn ông đa tình. Mạnh Nhượng Kiều ngậm miệng, cô đương nhiên nhớ rõ, cô khi đó cũng rất tức giận ba mình, một thời gian dài cũng không quan tâm đến. “Rõ ràng là lỗi của ba. ....” “Là con gái của ba.” Mạnh Uyển Lôi tỏ ra một chút chua chát cười “Hắn không hận chị, chính là không khả năng đi yêu chị, bởi vì chị là người nhà họ Mạnh mà hắn thì vô cùng chán ghét, hơn nữa. ....” Cô dừng một chút, nhìn về phía Mạnh Nhượng Kiều “Hơn nữa, chị từng thương tổn qua em” “A?” Mạnh Nhượng Kiều sùng sốt. “Em còn nhớ sinh nhật của mình lúc mười tuổi, ngày hôm đó em bị ngã rớt xuống bể bơi hay không?” “Nhớ rõ nha!” Mạnh Nhượng Kiều gật đầu. “Đó là do chị. ....” “Em biết là chị đẩy em xuống nước.” “Cái gì?” Mạnh Uyển Lôi kinh ngạc “Em như thế nào biết?” “Làm ơn, em khi đó đã mười tuổi, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng có trí nhớ tốt lắm!” Mạnh Nhượng Kiều tỏ vẻ xem thường. “Em té xuống nước liền có người nhìn thấy, ai cũng biết hung thủ chính là chị.” “Vậy sao không nói ra?” “Là cậu muốn em không nên nói.” Mạnh Nhượng Kiều nhún mày, cố gắng hồi tưởng. “Em nhớ rõ cậu nói chị không phải cố ý, chị chính là cô độc mới có thể xúc động lỗ tay đẩy em xuống nước, kỳ thật chị cũng rất hối hận. Cậu còn muốn bảo em hãy tha thứ cho chị, không cần đem chuyện này nói ra, khi đó em còn cùng cậu ngoắc tay, ước định đây là của bọn họ bí mật.” Vì sao. .... Nghe được lời nói của Kiều Kiều, Mạnh Uyển Lôi mở miệng khó hiểu, không rõ ràng lắm như vậy. .... Hắn không phải chán ghét cô sao? Cô nhớ rõ về mặt hắn khi đó vô cùng chán ghét, nhưng lại yêu cầu Kiều Kiều không nên nói ra, hắn vì sao phải làm như vậy? “Em cảm thấy cậu hẳn là không ghét chị?” Mạnh Nhượng Kiều lắc đầu “Cả tính của cậu em hiểu mà, nếu cậu ghét một người, ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn, chị có nhìn ra thái độ của cậu đối với ba là biết.” Cậu đáng ra phải tỏ vẻ thân thiện mới thích hợp, nhưng là cư xử với ba thật sự là vô như không nhìn thấy. Lời nói của Mạnh Nhượng Kiều làm cho lòng Mạnh Uyển Lôi nổi lên dao động, có thể sao? Hắn thật sự không chán ghét cô sao? “Nhưng là. ....” “Có thể, đừng nghĩ ngợi đoán mò.” Mạnh Nhượng Kiều chịu không nổi “Nghĩ nhiều như vậy tốt lắm sao? Chị nên thẳng thắn cùng cậu nói chuyện!” Thật là, không thể chịu nổi! Cô tức giận rồi. “Dù sao chị sợ thâm nhất là chị bị cậu cự tuyệt mà thôi, có khác nhau sao? Chị lại không có dũng khí đi nói rõ làm sao biết được kết quả sẽ như thế nào? Kiều ngạo có thể làm cơm ăn sao? Đừng hâm mộ hoặc ghen tị em, hạnh phúc là do chính mình đi giữ lấy, chị mà vẫn đứng yên tại chỗ sẽ đánh mất hạnh phúc mà thôi!” Mạnh Uyển Lôi kinh ngạc nhìn Mạnh Nhượng Kiều, những lời này cô đều biết, chính là đối mặt với Nghiêm Quân Dịch, cô căn bản là không có dũng khí, đối với tình yêu cô lại trở nên nhát gan. Là sợ bị thương tổn? Rõ ràng vết thương đang rỉ máu, nhưng lòng Kiều ngạo đã giúp cô giữ vững, cô làm đà điều cũng chỉ là không muốn chính miệng nói yêu hắn trước, nếu không cô sẽ mất tất cả và ngã quỵ mất thôi. Ít nhất, cô còn có một chút tự tôn, cô không cần ánh mắt thương hại của hắn. Trời! Nhìn đến vẻ mặt quyết cường của Mạnh Uyển Lôi, Mạnh Nhượng Kiều chỉ biết là chị cô vẫn chưa sẵn sàng! “A! Không thêm đề ý hai người, em mặc kệ, cùng lắm thì kêu Phạm Sĩ Hách nhận trách nhiệm làm cha, chuyện kết hôn của hai người xem như quên đi! Em sẽ là vợ nhỏ, chúng ta cùng nhau đến thành phố khác, hai người phụ nữ cùng một chồng mà sinh hoạt!” Hừ, thật tiện nghi cho tên họ Phạm. “Chỉ sợ anh không may mắn có phúc khí này.” Phạm Sĩ Hách vừa đi vào trong nhà, chợt nghe đến thanh âm như quý rỗng của bạn gái, hắn cũng không tức giận, lãnh đạm bác bỏ lời cô. Sau đó, hắn đưa tay ném tạp chí tới trên bàn “Các cô xem đi!” “Sao hả?” Mạnh Nhượng Kiều nhìn trang bìa tạp chí, lập tức trợn mắt. “Phạm Sĩ Hách! Anh ăn vụng còn để bị chụp hình? Cái kia, người phụ nữ đi cùng anh là ai? Đưa đây. .... A? Bộ dạng cô gái cũng thực quen mặt, địa điểm hình như là phòng tôi mượn ở dưới lầu nha!” “Mạnh Nhượng Kiều, em có thể tiếp tục đùa giỡn cho thỏa thích.” Phạm Sĩ Hách chịu không nổi khẽ liếc cô một cái. Mạnh Uyển Lôi nhìn tạp chí trùng trùng, rồi bình tĩnh nhìn về phía Phạm Sĩ Hách. “Xem ra hôn ước của chúng ta phải hủy bỏ thôi.” Cô nguyên bản còn muốn kéo thêm mấy tháng, ít nhất để cho cô có thời gian chuẩn bị tốt việc ra nước ngoài dưỡng thai, cũng không nghĩ đến nhanh như vậy phơi bày, tấm lá chắn này nếu không có, cô nên làm cái gì bây giờ, hơn nữa cô lo lắng nếu Nghiêm Quân Dịch nhìn thấy tạp chí này. .... “Xong rồi, cậu hẳn là không xem tạp chí? Cậu đối với loại tin tức lá cải này vốn không quan tâm. ....” Mạnh Nhượng Kiều còn

chưa nói hết, di động liên vang lên. Cô mặt nhăn lại, hơi nghiêm mặt, tay lấy ra di động, nhìn đến màn hình hiện thị số điện thoại cùng tên, sắc mặt của cô càng khó nhìn. “Là cậu gọi.....” Nghe ra là Nghiêm Quân Dịch, Mạnh Uyển Lôi sắc mặt cũng khê biến. “Nhận đi!” Cô cũng đã chuẩn bị tâm lý. Mạnh Nhượng Kiều ần nút nhận. “Cậu.....” “Con đang ở đâu?” Nghiêm Quân Dịch thanh âm nghiêm khắc theo phone từ một chỗ khác truyền đến. Mạnh Nhượng Kiều nuốt nước miếng, rất muốn nói dối, nhưng cô lại không dám, đành phải ngập ngừng trả lời: “Con đang ở Đài Bắc.....” “Tốt lắm, con đang ở Mạnh gia?” “Dạ.” Cậu như thế nào thông suốt như thần? Ô..... “Cậu đang đứng trước cửa nhà họ Mạnh, mau ra mở cửa đi!” “Hả? Cậu đứng ở trước cửa?!” Mạnh Nhượng Kiều hốt hoảng. Mà sắc mặt Mạnh Uyển Lôi thoáng cái trắng bệch. Nghiêm Quân Dịch quả thực không thể tin được hắn sẽ nhìn đến, trừng mắt nhìn vào trong trang bia tạp chí, người đàn ông kia hắn không mấy xa lạ, là vị hôn phu của Mạnh Uyển Lôi, còn người phụ nữ bên cạnh lại không thích hợp, đó là đứa cháu gái hắn yêu mến. Hắn nhìn phía trên tiêu đề, hai bàn tay lập tức nắm chặt! “Tình cảm không bình thường, CEO tập đoàn T.K hẹn hò với cả hai chị em!” Nếu không phải hắn vừa vặn nghe được, hơn nữa mấy người cùng làm việc với hắn đang bàn tán xôn xao, hắn căn bản sẽ không biết chuyện này! “Hả? Anh Nghiêm, không nghĩ tới anh đối với loạn tin tức lá cải này cũng quan tâm?” Người bên ngoài vẻ mặt đều kinh ngạc, Nghiêm Quân Dịch đối với công việc vừa lãnh đạm lại nghiêm túc, rất ít cùng bọn họ nói chuyện với nhau, không nghĩ tới lúc này hắn dừng lại, trừng mắt nhìn bọn họ bàn tán về cuốn tạp chí. “Thật lạ –! Tin tức này có sức hút ghê!” Một nhân viên khác vẻ mặt quái lạ. “Cô gái Mạnh Uyển Lôi này rất nổi danh trong giới thượng lưu! Cô được xưng là thiên kim tiểu thư công chúa, vừa xinh đẹp lại có khí chất, cũng không nghĩ đến vị hôn phu lại đi bắt cả hai tay, mà người kia lại là em gái của mình.” “Chú ý trong bài viết ghi, em gái cùng cha khác mẹ..... Hả? Anh Nghiêm, anh muốn đi đâu?” Không để ý tới đám nhân viên cộng sự kêu to, Nghiêm Quân Dịch đi nhanh rời khỏi công ty, cầm lấy di động điện thoại về nhà, không có người nhận, hắn trực tiếp bấm ngay một số khác, nghe ra được tin tức Mạnh Nhượng Kiều đã lên Đài Bắc. Tốt lắm, hắn chân trước rồi đi, con bé liền sau ở sau lưng cũng đi ra ngoài theo? Nghiêm Quân Dịch khuôn mặt bình tĩnh lại vô cùng anh tuấn, không chút nghĩ ngợi liền đi đến nhà họ Mạnh, trực tiếp đánh di động cho Mạnh Nhượng Kiều, quả nhiên, con bé đang ở Mạnh gia. “Cậu.....” Mạnh Nhượng Kiều khuôn mặt khổ sở, e ngại rụt rè tránh ở phía sau Phạm Sĩ Hách. Ô..... Sắc mặt cậu rất tệ. “Ai có thể nói cho tôi biết đã có chuyện gì?” Nghiêm Quân Dịch cầm trong tay tạp chí quăng đến trên bàn, tuy là hỏi mọi người, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Mạnh Uyển Lôi. Kiều Kiều là khi nào cùng Phạm Sĩ Hách ở cùng một chỗ? Hơn nữa xem tình hình này, Mạnh Uyển Lôi cũng là biết rõ, Phạm Sĩ Hách không phải vị hôn phu của cô sao? Vì sao cuối cùng lại cùng Kiều Kiều qua lại? Mạnh Uyển Lôi mặt trắng nhợt, nghiêm mặt, đối mặt với Nghiêm Quân Dịch phẫn nộ, cô đã có thói quen che giấu, ngồi thẳng lưng, quật cường đối mặt. “Tạp chí viết như vậy rõ ràng, anh có mắt mà không xem sao?” “Chị.....” Không nghĩ tới Mạnh Uyển Lôi nói chuyện như vậy đanh đá, Mạnh Nhượng Kiều bị hù dọa đến chết. Mà Phạm Sĩ Hách vẻ mặt không chút thay đổi, hắn đem Mạnh Nhượng Kiều giữ lấy ở phía sau, lại phát hiện Nghiêm Quân Dịch từ sau khi tiến vào nhà tâm trạng luôn luôn đặt ở Mạnh Uyển Lôi, nhìn không được như vậy. “Mạnh Uyển Lôi! Cô đã sớm biết Kiều Kiều cùng họ Phạm qua lại, vì sao không nói cho tôi biết?” Nghiêm Quân Dịch lạnh giọng chất vấn. “Tôi có tất yếu phải nói cho anh sao? Anh là gì của tôi?” Giả vờ không nhìn thấy hắn phẫn nộ, Mạnh Uyển Lôi nâng cằm. “Cô.....” Thái độ Mạnh Uyển Lôi làm cho lửa giận trong Nghiêm Quân Dịch càng cao, hắn mị mắt, vài ngày không thấy, thân thể của cô càng gầy yếu, nhưng vẫn ngang ngạnh như trước. “Phạm Sĩ Hách không phải vị hôn phu của cô sao? Các người rốt cuộc đang làm cái gì? Mạnh Nhượng Kiều, đứng ra đây cho cậu!” Hắn trừng mắt hướng về phía cháu gái. “Cậu!” Mạnh Nhượng Kiều co rúm run rẩy. “Đừng mắng cô ấy.” Phạm Sĩ Hách đem cô che giấu ở phía sau. “Anh Phạm, tôi đang nói chuyện với cháu gái mình, phiền anh không nên xen vào.” Nghiêm Quân Dịch lãnh mặt nhìn hắn, ánh mắt lại nhìn về phía Mạnh Nhượng Kiều trốn ở sau lưng Phạm Sĩ Hách. “Mạnh Nhượng Kiều, con nói với cậu là đến Hoa Liên chơi có phải hay không gạt cậu?” Hắn nghĩ đến Mạnh Nhượng Kiều thời gian trước rất khác lạ, hoài nghi con bé căn bản là không đi Hoa Liên. “Cháu.....” Mạnh Nhượng Kiều cắn môi, biết không thể lừa dối nữa được. “Cậu, thực xin lỗi.....” Nghe được Mạnh Nhượng Kiều thừa nhận, Nghiêm Quân Dịch thờ ơ, lạnh lùng nhìn về phía Mạnh Uyển Lôi. “Cô cũng là đồng lõa sao?” “Không phải, không liên quan đến chị ấy.....” Mạnh Nhượng Kiều nghĩ muốn giải thích. “Thì thế nào?” Ai ngờ Mạnh Uyển Lôi lại mở miệng “Không phải thì như thế nào? Nghiêm Quân Dịch, anh hôm nay dựa vào cái gì ở nhà của tôi chất vấn tôi?” “Lấy thân phận Kiều Kiều là cháu tôi, mà cái tên chết tiệt kia là vị hôn phu của cô!” Nghiêm Quân Dịch khẩu khí cực lãnh, con người đen lợi hại như vậy nhìn chăm chú. “Tôi rất là ngạc nhiên, vì sao cảm tình của cô cùng vị hôn phu vô cùng tốt lại liên quan đến cháu tôi, Mạnh Uyển Lôi, cô đang mở tiết mục đùa giỡn à?” Nghiêm Quân Dịch ác ý vờ vờ hỏi cô, tưởng có thể phá nát mặt nạ cao ngạo của cô. “Hay là cô muốn lợi dụng Kiều Kiều? Muốn dùng vị hôn phu của mình làm tổn thương con bé, muốn trả thù việc tôi đã làm với cô sao?” Mạnh Uyển Lôi cắn răng, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay “Tùy anh muốn nghĩ như thế nào!” “Tùy tôi nghĩ như thế nào?” Nghiêm Quân Dịch cười lạnh, thân thủ dùng sức bắt Mạnh Uyển Lôi cằm. “Cho nên cô thừa nhận? Thừa nhận muốn trả thù tôi? Cô dựa vào cái gì? Giữa tôi và cô trong lúc đó là tình nguyện, mà cô cái gì cũng không phải, chỉ là một người tình!” Hắn cố ý làm tổn thương cô, như muốn chạy trốn thứ gì đó, cố ý nói ra những lời tàn nhẫn trong lời nói, hắn tưởng chừng mình, hắn căn bản không cần cô! “Cậu, không phải như thế!” Mạnh Nhượng Kiều nghe không nổi nữa. “Chị căn bản không nghĩ trả thù cậu, cậu không biết chị ấy.....” “Mạnh Nhượng Kiều đừng nói nữa –” Mạnh Uyển Lôi tàn nhẫn đánh gãy lời Mạnh Nhượng Kiều “Đây là chuyện của chị, em đừng xen vào!” “Nhưng là.....” Mạnh Nhượng Kiều còn muốn nói cái gì đó, mà Phạm Sĩ Hách lại giữ chặt cô, nhìn cô lắc đầu. Mạnh Uyển Lôi nhẹ nhàng đẩy ra tay Nghiêm Quân Dịch, sắc mặt của cô thực tái nhợt, bộ dáng kiều ngạo cũng không biến. “Đúng, anh nói đúng cực kỳ, còn có gì sao? Anh còn muốn nói cái gì?” Ngữ khí của cô rất nhẹ, thực đậm, nhìn ánh mắt cô yếu ớt như miếng băng mỏng. Ánh mắt kia làm cho ngực hắn co rút nhanh, hắn nắm chặt tay, không nghĩ lại đối mặt với cô, xoay người rồi đi Mạnh gia. “Cậu!” Nhìn đến cậu rời đi, Mạnh Nhượng Kiều tức giận đến dậm chân. “Chị, chị đang nói linh tính gì thế? Vì sao muốn cậu hiểu lầm? Sự tình rõ ràng không phải như thế này!” “Không sao cả.....” Mạnh Uyển Lôi thì thầm, vẻ mặt cũng không khá hơn. “Không sao con khỉ!” Mạnh Nhượng Kiều tức chết rồi, cô ý nghĩ muốn ôm lấy mặt mình để cho Mạnh Uyển Lôi nhìn xem biểu tình hiện tại. “Chị nếu thực không sao trong lời nói, làm sao về mặt lại hiện rõ về bị thương, muốn khóc? Chị làm sao kiều ngạo như vậy? Làm sao không thành thật cùng cậu nói, nói ra chị có tổn thất sao? Vì sao muốn như vậy chấp nhất lòng tự tôn, vì sao không buông tay bắt lấy hạnh phúc?” “Chị không hiểu sao.....” “Đúng! Chị không hiểu! Chị cũng không nghĩ muốn biết! Chị chỉ biết chị muốn làm theo lời em nói, hôm nay chị cùng Phạm Sĩ Hách căn bản sẽ không có quan hệ gì nữa, chị chỉ có thể làm như vậy thôi, tự mình hối tiếc, là người không đáng để ai đồng tình, một kẻ đáng thương!” Mạnh Uyển Lôi không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhắm mắt lại. Buông tay bắt lấy hạnh phúc, hắn như vậy chán ghét cô, nói cô thương hắn hữu dụng sao? Hắn đều đã nói rõ cô đối với hắn mà nói cái gì cũng không phải, chỉ là một tình nhân mà thôi..... Nhưng là..... Mạnh Uyển Lôi mở mắt ra, nhanh chóng chạy ra phía cửa. Cô muốn cho chính mình một cơ hội, mặc kệ kiều ngạo, mặc kệ tự tôn, cô muốn cùng hắn giải thích rõ ràng, ít nhất nếu có bị cự tuyệt, cô sẽ không hề tiếc nuối mà rời đi. Cô Mạnh Uyển Lôi tuyệt đối không làm kẻ đáng thương, chỉ biết nuối tiếc cả đời! “Nghiêm Quân Dịch!” Nhìn đến thân ảnh của hắn, cô hướng hắn hô to. Nghe được thanh âm của cô, Nghiêm Quân Dịch dừng một chút cước bộ, lại tiếp tục đi về phía trước. “Nghiêm Quân Dịch! Anh đứng lại!” Thấy hắn tiếp tục đi, Mạnh Uyển Lôi không chút nghĩ ngợi liền chạy theo “Tôi có lời muốn nói cùng anh, Nghiêm.....” “Á! Chị!” Đột nhiên, Mạnh Uyển Lôi nghe được Mạnh Nhượng Kiều tiếng hét chói tai. Cô sững sờ, còn không hiểu rõ tình hình, bên tai lại nghe đến tiếng xe thắng gấp đến chói tai, sau đó một cảm giác đau đớn lan dần trên thân thể cô. Nghiêm Quân Dịch cũng nghe ra âm thanh thất kinh ở phía sau, hắn trong lòng hoảng loạn giật mình, nhanh chóng xoay người, lại nhìn đến Mạnh Uyển Lôi bị xe đâm mà ngã xuống thân ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

## Chương 9

Phanh! Nghiêm Quân Dịch đánh lên vách tường, anh dùng tay lau vết máu bên miệng, lạnh lùng nhìn người đang đánh anh.

“Ba! Ba đang làm gì thế?” Mạnh Nhượng Kiều sợ tới mức sắp khóc, chạy nhanh dùng sức giữ chặt cha, không cho ông tiếp tục đánh Nghiêm Quân Dịch.

“Làm gì ư?” Mạnh Chí Đức rống giận, chỉ vào Nghiêm Quân Dịch. “Ba muốn đánh chết tên tiểu tử này! Nếu không phải nó, Lôi Lôi có bị xe đụng không? Nghiêm Quân Dịch, cậu có ân oán gì thì gặp tôi giải quyết, vì sao muốn đả thương con gái tôi? Nó không có lỗi với cậu?”

Nghiêm Quân Dịch không nói gì, cũng không muốn để ý Mạnh Chí Đức, anh vòng qua Mạnh Chí Đức, đứng ở trước phòng cấp cứu, nghĩ đến thân ảnh Mạnh Uyển Lôi bị văng đi, ngực lập tức truyền đến từng trận đau đớn.

Lúc ấy, anh xông lên phía trước, chỉ thấy cô nằm trên mặt đất, máu trên người cô không ngừng chảy xuống, sắc mặt cô tái nhợt như tuyết, anh run run ôm lấy cô, cả người đều dính máu của cô.....

Anh đau kịch liệt nhắm mắt lại. Vì sao như vậy? Anh rất hối hận, anh đã nên dừng lại, không nên để cô đuổi theo phía sau.

“Nghiêm Quân Dịch! Nói chuyện mau!” Bỏ tay con gái ra, Mạnh Chí Đức thô lỗ bắt lấy áo Nghiêm Quân Dịch. “Cậu có biết trong bụng Lôi Lôi có đứa bé hay không? Lân va chạm này, có thể giữ được đứa bé sao?”

Cái gì?! Nghiêm Quân Dịch nhanh chóng mở mắt ra, bắt lấy áo Mạnh Chí Đức. “Đứa bé? Đứa bé nào? Ông đang nói gì?”

Rõng xong, Nghiêm Quân Dịch nhanh chóng nhìn về phía Mạnh Nhượng Kiều. “Kiều Kiều, trong bụng cô ấy có đứa bé?”

Mạnh Nhượng Kiều nhẹ nhàng gật đầu.

“Tại sao.....” Nghiêm Quân Dịch trượt xuống, không thể tin được ôm đầu, “Tại sao có đứa bé..... Vì sao cô ấy không nói cho tôi.....” Anh không nghĩ tới đứa bé là của người khác, trực giác cho biết đó là con anh, nhưng cô chưa từng nói với anh chuyện này.....

Không, cô phải nói như thế nào?

Anh nghĩ lại thái độ của mình đối với cô, anh làm tổn thương cô như vậy, cô làm sao có thể nói? Co lại kiều ngạo, làm sao có thể nói với anh? Cô chỉ biết một mình đối mặt.

Chỉ có duy nhất một lần cô bỏ kiều ngạo xuống, chính là lần chạy đến tìm anh.

Nghiêm Quân Dịch! Anh đứng lại! Tôi có lời muốn nói cùng anh..... Anh nghĩ tới lời cô kêu ở phía sau, cô muốn nói với anh..... Nhưng anh lại cố chấp đi về phía trước.....

“Cậu.....” Mạnh Chí Đức kinh ngạc nhìn dáng vẻ Nghiêm Quân Dịch thất thần, còn có tiếng nói thầm của anh, chẳng lẽ..... “Đứa bé trong bụng Lôi Lôi là của cậu?”

Mạnh Chí Đức kích động kéo Nghiêm Quân Dịch. “Nghiêm Quân Dịch! Đứa bé có phải của cậu hay không?”

Ông ngay từ đầu nghĩ đứa bé trong bụng Lôi Lôi là của Phạm Sĩ Hách, nhưng hiện tại Phạm Sĩ Hách cùng Kiều Kiều ở một chỗ, hai người còn nói đứa bé trong bụng Lôi Lôi không liên quan đến Phạm Sĩ Hách, ông hỏi là ai, lại không ai dám nói.

Ông cũng không dám đến hỏi con gái lớn, tuy rằng ông thương Lôi Lôi, nhưng Lôi Lôi lại không thân với ông, muốn nói, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Cuối cùng đành phải chờ con gái tự mình mở miệng nói cho ông, ai ngờ chưa đến lúc đó, con gái lại xảy ra ra tai nạn xe cộ.

Ông trừng mắt nhìn tên đã hại con gái bị tai nạn, phần nộ truy vấn: “Nghiêm Quân Dịch! Cậu nên chết trả lời tôi, đứa bé có phải của cậu hay không? Cậu cùng Lôi Lôi có quan hệ này từ bao giờ? Cậu làm thế trả thù tôi phải không? Sao cậu phải làm như vậy? Cậu nhắm vào tôi được rồi, vì sao đối xử với con gái tôi như vậy?”

“Ba! Ba đừng như vậy!” Mạnh Nhượng Kiều kéo ba ra, bảo vệ Nghiêm Quân Dịch. “Đừng trách cậu, đây không phải lỗi của cậu.”

“Là lỗi của ai?” Mạnh Chí Đức rống giận.

“Chú Mạnh, chú bình tĩnh.” Phạm Sĩ Hách trấn an, “Nơi này là bệnh viện, không được ầm ỹ như vậy.”

“Bình tĩnh? Cậu muốn tôi bình tĩnh như thế nào?” Mạnh Chí Đức gào thét, ông trừng Nghiêm Quân Dịch, thấy anh vẫn dáng vẻ lãnh đạm, ông càng phần nộ. “Nghiêm Quân Dịch! Tôi biết cậu bởi vì chuyện Quân Nghi mà chán ghét tôi, tôi cũng biết tôi có lỗi với Quân Nghi, nhưng Lôi Lôi vô tội, cậu vì sao

đối xử với nó như vậy? Vì sao?”

Vì sao?

Mạnh Chí Đức rống giận truyền vào tai Nghiêm Quân Dịch, Nghiêm Quân Dịch cũng hỏi bản thân vì sao, anh nghĩ bản thân đã vô tình với Mạnh Uyển Lôi.

Anh đối với cô không tốt, luôn châm chọc khiêu khích, anh biết cô không kiên cường như bề ngoài, kiêu ngạo chỉ là nguy trang của cô mà thôi, thực ra cô rất yếu ớt.

Cô nghĩ cô che giấu rất khá, nhưng cô sai lầm rồi, cô không biết khi cô lên nhìn anh, ánh mắt của cô lộ ra điều gì.

Mà anh lại thấy vô cùng rõ ràng, chẳng qua anh làm bộ như không biết, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không vạch trần. Anh thừa nhận, anh bởi vì Mạnh Chí Đức, biết rõ không liên quan đến cô, nhưng bởi cô là con gái Mạnh Chí Đức, cho nên anh đối với cô không tốt.

Biết rõ cô vô tội, lại luôn muốn làm cô tổn thương, bởi vì không làm như vậy, tâm của anh sẽ dao động. Nhưng nhìn thấy ánh mắt đau đớn của cô, anh cũng cảm thấy khổ sở.

Anh thương tổn cô, hay là thương tổn chính mình? Anh đã không rõ ràng nữa.....

“Nghiêm Quân Dịch! Cậu nói cho tôi!” Tiếng nói rống giận nhìn thấy cửa phòng cấp cứu mở ra liền lập tức im bật, Mạnh Chí Đức vội vàng tiến lên. “Bác sĩ, con gái của tôi.....”

“Bệnh nhân không có việc gì, nhưng đứa bé..... Thực xin lỗi, chúng tôi không thể giữ lại.”

Nghiêm Quân Dịch bỗng nhiên cảm thấy choáng váng.

“Nghiêm Quân Dịch!” Mạnh Chí Đức tức giận đến xông lên trước đánh anh, “Tên súc sinh này! Tao đánh chết mày!”

“Đủ!” Nghiêm Quân Dịch đẩy Mạnh Chí Đức ra, lạnh lùng nhìn ông, bạc môi khinh xa. “Ít nhất con gái ông còn sống, nhưng chị tôi thì chết rồi.”

“Cậu.....” Mạnh Chí Đức không thể tin được nhìn Nghiêm Quân Dịch, ông lui về phía sau vài bước, thần sắc nhất thời mất tinh thần, “Vì sao..... Cậu hận tôi, nhắm vào tôi là được rồi, vì sao đối xử với Lôi Lôi như vậy.....” Ông che mặt, tiếng nói già nua mà nghẹn ngào.

Mạnh Nhượng Kiều cũng không dám tin tưởng cậu sẽ nói những lời này. “Cậu.....” Cô cắn môi, nước mắt doanh trùng, tiến sát vào trong lòng Phạm Sĩ Hách.

Phạm Sĩ Hách ôm lấy cô, mắt lạnh thản nhiên liếc nhìn Nghiêm Quân Dịch một cái.

Nghiêm Quân Dịch không nói gì, anh biết bản thân không nên nói như vậy, anh không có ý đó, cũng không phải là điều anh muốn nói.

Nhưng mà..... Anh nhắm mắt lại, không sao cả..... Vết máu trên người đã nói cho anh, anh cũng đã bị thương rồi.

\* \* \*

Giây phút tĩnh lại, Mạnh Uyển Lôi chỉ biết đứa bé không còn nữa. Thân thể giống mất đi thứ gì đó, rõ ràng cô còn sống, nhưng lại cảm thấy bản thân trống rỗng, ba tháng qua cảm giác được có một trái tim khác đang đập trong cơ thể. Cô không hề nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bình tĩnh, không khóc không nháo, thậm chí còn có thể cười.

“Chị, em gọt táo cho chị ăn được không?” Mạnh Nhượng Kiều lo lắng nhìn Mạnh Uyển Lôi, thấy cô lại ngẩn người, nhìn không được thờ dài trong lòng.

Sau khi tĩnh lại, biết đứa bé không còn, Mạnh Uyển Lôi chỉ thản nhiên nói một câu cô đã biết, sau đó không nói thêm gì nữa.

Thái độ của cô rất thản nhiên, có thể nói chuyện cùng bọn họ, khoe miệng còn có thể cười, nhưng lại thường thường ngẩn người, có khi còn có thể kinh ngạc nhìn cửa.

“Được, cảm ơn.” Mạnh Uyển Lôi lấy lại tinh thần, nở nụ cười, nhưng ánh mắt của cô lại dừng lại trên cửa.

Mạnh Nhượng Kiều cắn môi, mở miệng. “Cậu sẽ không đến, cậu trở về trấn nhỏ rồi.”

Sau hôm đó, cậu không xuất hiện nữa. Cô tức chết, gọi cho cậu, di động lại tắt máy, gọi về nhà cũng không có người tiếp, sau đó gọi về người trong trấn. Quả nhiên, cậu có trở về, cô bảo người đó đưa điện thoại cho cậu nghe, cậu cũng không nhận, cô muốn tức chết rồi.

Kết quả cậu đối xử với chị như vậy, chị lại vẫn chờ mong cậu xuất hiện, cô càng xem càng tức.

Mạnh Uyển Lôi thu hồi ánh mắt, nhìn về mặt em gái phần nộ, không khỏi nở nụ cười. “Em tức cái gì?”

“Đương nhiên là tức cậu!” Mạnh Nhượng Kiều dùng sức gọt quả táo, “Cậu còn không thèm liếc nhìn chị lấy một cái, chị chẳng lẽ không tức sao?”

“Không có gì phải tức.” Mạnh Uyên Lôi về mặt bình thần, “Chị cũng không đợi anh ta.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt tăm tối.

Cô không trách anh, xảy ra tai nạn xe cô không phải lỗi của anh, anh cũng không biết trong bụng cô có đứa bé, đứa bé không giữ được cũng không phải tại anh.

Tình lại không nhìn thấy anh, cô thất vọng, nhưng cũng nhẹ nhàng thờ ra, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt anh áy náy, anh không có lỗi với cô, cô cũng không cần thương hại.

Tất cả đều là do cô lựa chọn, đứa bé không giữ được, là do cô không cẩn thận, là lỗi của cô.....

Cô cùng anh cứ như vậy đi? Anh không xuất hiện cũng tốt, cứ không cùng xuất hiện như vậy cũng tốt!

Nhìn Mạnh Uyên Lôi về mặt thất thần, Mạnh Nhược Kiều âm thầm thờ dài, “Chị, quả táo.”

“Cám ơn.” Mạnh Uyên Lôi nhận lấy quả táo, nhẹ nhàng cắn một miếng, “Thực ngọt.” Cô cười, nhưng ánh mắt vẫn bình thần, không có gì tức giận.

Cô như vậy, làm cho người ta thấy liên đau lòng.

Mạnh Nhược Kiều lại thờ dài trong lòng. “Hết nước rồi, em đi ra ngoài rót.” Cô đứng dậy, cầm lấy bình nước.

“Ừ!” Mạnh Uyên Lôi gạt đầu, nhìn cánh cửa, tươi cười trên mặt lập tức biến mất.

Từ ngày đó lúc nào cũng có người bên cạnh cô, ngay cả ba mỗi ngày cũng đều đến thăm cô, cô biết ba muốn an ủi mình, chỉ là không biết mở miệng như thế nào thôi.

Đối với sự quan tâm của bọn họ, cô chỉ còn cách mỉm cười mà chống đỡ, trừ cái đó ra, cô không biết còn có thể trưng ra biểu tình gì, kỳ thật cô không muốn có người bên cạnh, cô muốn yên tĩnh một mình.

Cắn một miếng táo, ánh mắt cô đột nhiên giật mình, tay nhỏ bé vô thức vuốt bụng, đầu ngón tay lại bắt đầu dùng sức, nắm chặt quần áo.

Một vài giọt nước mắt, rơi xuống quả táo.

Cô nhắm mắt lại, khi ở một mình, cô rốt cục không cần cười, không cần nói cho người quan tâm cô không có việc gì, nói cô rất tốt. Cắn môi, cô nức nở ra tiếng.

“Cục cưng..... Cục cưng.....” Ôm chặt cái bụng bằng phẳng, cô đối mặt với cảm giác trống rỗng, lòng đau như cắt.

“Cục cưng thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Là lỗi của cô, cô không bảo vệ tốt cho con, là lỗi của người mẹ như cô.....

Cô một mình khóc rống, cô chỉ cần khóc trong chốc lát, lập tức sẽ tốt lên..... Đợi, cô còn phải cười, còn phải đối mặt với ánh mắt đau lòng của người nhà.

Kỳ thật cô không có việc gì, cô tốt lắm, thật sự tốt lắm, cô chỉ muốn ở một mình, khóc trong chốc lát, chỉ cần khóc trong chốc lát.....

“Ồ..... Thực xin lỗi.....” Cô khóc, nước mắt không nhịn được chảy xuống, bi thương trên mặt làm cho người ta lòng chua xót.

“Cục cưng thực xin lỗi.....”

Cô khóc, không biết có một thân ảnh đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóc kìm nén của cô, anh nắm chặt tay, đau kịch liệt nhắm mắt lại.

\* \* \*

say you love me.....

Cô luôn ở trước mặt anh đàn bài hát này, thon dài ngón tay lướt qua những phím đàn đen trắng, Nghiêm Quân Dịch nhắm mắt lại, mười ngón bay múa trên phím đàn. Cô không biết, mỗi khi cô đàn xong bài này, ánh mắt nhìn anh luôn mang theo chờ mong, sau đó lại trở về quật cường như ban đầu, làm bộ như không xảy ra chuyện gì; Mà anh, cũng làm như không thấy.

Anh không phải ngốc, ngay từ đầu anh còn tin tưởng lời của cô, tin tưởng cô thật tình cần an ủi, tin tưởng cô thật sự có người thầm mến.

Nhưng thời gian lâu, ánh mắt của cô lại bán đứng cô, cho dù cô cố gắng che giấu, nhưng thường thường những lúc anh không chú ý, vụng trộm dùng ánh mắt yêu say đắm chăm chú nhìn anh.

Ánh mắt của cô làm cho anh hoài nghi, âm thầm quan sát cô.

Anh phát hiện khi anh thân mật tới gần cô, cho dù cô về mặt bình tĩnh, miệng lưỡi bén nhọn, nhưng bên tai cô sẽ hơi hơi phấp phồng; Khi anh đưa chìa khóa nhà trọ cho cô, anh nhận ra cô trong mắt cô rất nhanh hiện lên kinh hi.

Mà chỉ cần anh đến Đài Bắc, cô tuyệt đối mỗi ngày đều tìm đến anh, ở bên cạnh anh, cho dù anh có châm chọc khiêu khích thế nào, cô vẫn đến hàng ngày.

Anh cũng biết người sửa sang lại nhà trọ là cô, mà không phải anh ủy thác công ty vệ sinh, cô nghĩ cô giấu giếm rất khá, lại không biết anh đều biết tất cả. Chẳng qua, cô không nói, anh cũng làm bộ như không biết. Biết rõ cô thương anh, nhưng anh lựa chọn giả ngu, anh không thể nhận, bởi vì cô là con gái Mạnh Chí Đức. Biết rõ cô vô tội, nhưng nhìn cô lại liên tưởng đến Mạnh Chí Đức. Nghĩ đến chị gái đã qua đời, anh không thể đối tốt với cô.

Anh luôn làm tổn thương cô, mà anh không hiểu, vì sao anh đối xử với cô như vậy, cô vẫn thương anh? Sự ngốc nghếch của cô làm cho anh tâm hoảng ý loạn, anh dần dần trở nên không biết nên làm sao với cô.

Sau đó, cô có vị hôn phu, khi nghe thấy cô đính hôn, một cỗ phần nộ không nên có dâng lên ngực, hơn nữa nhìn thấy cô thân mật cùng vị hôn phu trên tạp chí, anh tức giận đến cơ hồ muốn giết chết người đàn ông kia!

Tình cảm không nên có làm cho anh kinh ngạc, anh không thể tin được bản thân lại vì cô mà có cảm xúc phập phồng như vậy, không nên như vậy.

Cô có vị hôn phu cũng tốt, như vậy, cô sẽ không thương anh? Có người đàn ông tốt như vậy ở bên cạnh cô, anh nên thờ phào mới đúng.

Nhưng mà, mỗi khi nghe thấy cô nhắc tới vị hôn phu, biết rõ không nên, nhưng anh lại phần nộ, ghen tị không nên có tràn ngập lòng dạ.

Anh muốn đẩy cô ra, nhưng lại không thể buông được, ích kỷ lấy tình yêu của cô ra làm thương tổn cô.

Nghiêm Quân Dịch nở nụ cười, kỳ thật anh cùng Mạnh Chí Đức khác gì nhau. Anh trách Mạnh Chí Đức làm tổn thương chị, nhưng anh cũng không phải làm tổn thương Mạnh Uyển Lôi sao? Ít nhất, chị ở bên cạnh Mạnh Chí Đức cũng hạnh phúc, cho dù Mạnh Chí Đức phong lưu, nhưng ít nhất ông ta cũng làm cho chị hạnh phúc rồi đi.

Nhưng còn anh? Anh đối với Mạnh Uyển Lôi như thế nào?

Anh mỉa mai cô, lạnh lùng với cô, vô tình với cô, cuối cùng..... Cũng làm cho cô mất đi đứa bé, anh đối xử với cô không chỉ không tốt, cô ở bên cạnh anh luôn bị tổn thương, nhưng cô vẫn ngốc nghếch.

Rõ ràng có vị hôn phu tốt như vậy, nhưng lại yêu anh.

Vì sao lại yêu loại người như anh? Căn bản không đáng!

Cô cùng chị đều đưa ngốc, đều yêu không người đáng yêu!

Anh vì cô cảm thấy không đáng, anh không đáng để cô yêu, một chút cũng không đáng!

Tay dùng đánh đàn, Nghiêm Quân Dịch chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt thống khổ rõ ràng, anh đau lòng vì cô, nghĩ đến tiếng khóc một mình của cô ở phòng bệnh, ngực đau làm cho anh nhủ mảy.

Cô luôn như vậy, luôn khóc một mình.

Nghiêm Quân Dịch đứng dậy, nhìn thấy Mạnh Nhượng Kiều đứng ở cửa, anh cười nhẹ. “Đã trở lại.” Anh còn tưởng rằng cô sẽ tức đến nỗi không trở về!

Mạnh Nhượng Kiều mím môi, nguyên bản cô tức giận muốn đến mắng cậu, nhưng nghe thấy tiếng đàn, không biết tại sao, toàn bộ tức giận của cô đều tan biến. Nghe tiếng đàn, cô cảm giác giống như nghe bản tình ca bi thương.

“Sao? Vẫn giận cậu sao?” Nghiêm Quân Dịch tiến lên, dịu dàng xoa đầu Mạnh Nhượng Kiều.

“Chị xuất viện.” Nhìn cậu, Mạnh Nhượng Kiều nhỏ giọng nói.

“Phải không?” Nghiêm Quân Dịch thần sắc không thay đổi, lạnh nhạt nói.

“Chị cùng Phạm Sĩ Hách giải trừ hôn ước rồi, chuyện say thai bị ép xuống, cho nên không ai biết. Không có hôn ước, người theo đuổi chị rất nhiều.”

Mạnh Nhượng Kiều đi phía sau Nghiêm Quân Dịch không ngừng nói, vừa nói, cô một bên nhìn anh. “Hơn nữa, hình như chị đã tìm thấy đối tượng, gần đây bắt đầu hẹn hò.”

“Ừ, tốt lắm!” Nghiêm Quân Dịch cười.

“Cậu!” Mạnh Nhượng Kiều tức giận đến dậm chân.

Nghiêm Quân Dịch xoay người, bàn tay to vỗ vỗ đầu cô, anh biết cô muốn làm gì, nhưng anh cùng Mạnh Uyển Lôi không có khả năng. Anh chỉ biết thôntronng cô, anh không đáng để cô yêu.

Có người đàn ông tốt ở bên cạnh cô, anh cảm thấy vui mừng, anh hy vọng cô hạnh phúc.



Chỉ cần cô hạnh phúc, như vậy anh..... Không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

Say you love me..... Đầu ngón tay của Mạnh Uyên Lôi lướt qua phím đàn, cô ở trước mặt hắn luôn đàn bài này, những lời nói mà cô khao khát nhưng không thể nghe đến, nên cô chỉ có thể gửi gắm vào trong tiếng đàn. Chỉ là, đến cuối cùng cô vẫn đợi không được những lời này. Cô cười cười, đã hơn ba tháng không nhìn thấy hắn, nghe Kiều Kiều nói, nhà hắn ở Đài Bắc cũng đã bán, hắn chính là muốn cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ với cô? Nhà bán đi rồi, thật sự sẽ không có cơ hội chạm mặt nhau, cô cùng hắn sẽ không lại gặp nhau..... Cũng tốt, cô cũng không phải không có người theo đuổi, không phải không có ai để kết hôn, có rất nhiều công tử nhà giàu hẹn cô dùng bữa, cùng nhau đi xem ca nhạc, xem vũ kịch, cô mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, có khi không còn thời gian rảnh để nghĩ lung tung. Gần đây, cô có nhiều cuộc hẹn xem mắt, các đối tượng đều có gia cảnh rất tốt, cô xem ra bọn họ thực thích mình, điều kiện cũng tương xứng, cùng đối phương gặp mặt cô cũng rất vui vẻ. Cô không cần phải nghe những lời châm chọc khiêu khích, không cần lại cùng người khác khẩu chiến, không cần yêu người ta nhưng lại quá bi ai, không cần sợ hãi nếu bị phát hiện chính mình có cảm tình. Không có Nghiêm Quân Dịch, cô mỗi ngày đều rất thoải mái, rất vui vẻ. Thật tốt, không có hắn, cô vẫn là Mạnh Uyên Lôi, hơn nữa rất hạnh phúc, rất thanh thản. Mạnh Uyên Lôi, hắn không thương cô, giữa họ thực chất cũng không tồn tại ý nghĩa gì. Cô không cần, cô không cầu có được tình yêu của hắn! Mạnh Uyên Lôi nhắm mắt lại, hai tay thu về. “Lôi Lôi.” Mạnh Chí Đức đứng ở cửa, nhẹ giọng mở miệng. “Ba.” Mạnh Uyên Lôi mở mắt ra, tự nhiên khẽ tươi cười nhìn về phía ba mình. “Ba làm phiền đến con đánh đàn sao?” Mạnh Chí Đức đi vào phòng, ông đã đứng ở cửa nhìn cô thật lâu, đem tất cả biểu lộ của con gái thu vào hết trong mắt. Ông biết, con gái ông vẫn là quên không được. “Không có.” Cô không đánh đàn, sẽ không bao giờ dùng đến. “Gần đây chưa thấy con đánh đàn.” Mạnh Chí Đức nhìn cô, ngữ khí ôn hòa. “Có thể đánh đàn cho ba nghe được không?” Mạnh Uyên Lôi khẽ giật mình, cô cười cười, thản nhiên mở to mắt. “Ba, con gần đây không muốn đánh đàn.” Chạm vào đàn, sẽ nghĩ đến hắn, cô không nghĩ muốn nhớ đến hắn. “Vì sao?” Mạnh Chí Đức đặt câu hỏi, mà nguyên nhân thật sự ông cũng là hiểu được. Thằng oắt Nghiêm kia học đàn, Lôi Lôi cũng học đàn, nó học đấu kiếm, Lôi Lôi cũng biết đấu kiếm..... Ông trước kia như thế nào lại không phát hiện ra, Lôi Lôi học gì đó tất cả đều có liên quan đến tên oắt Nghiêm Quân Dịch? Là do ông rất ít quan tâm đến con gái sao? Ngay cả hiện tại, nghĩ quan tâm con bé nhiều hơn, nhưng con bé lại có thái độ giống như xa cách, làm cho ông rất khổ sở. Ông làm cha thật sự quá thất bại..... “Không có, chính là không có hứng thú.” Mạnh Uyên Lôi thuận miệng nói cho có lệ. Mạnh Chí Đức ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, cũng không lại truy vấn, chuyển nhanh đề tài. “Nghe nói gần đây con hay qua lại với con trai nhà họ Lưu? Con đang đợi đi ra ngoài cùng anh ta sao?” “Vâng ạ, anh ấy hẹn con dùng bữa tối.” Mạnh Uyên Lôi nhẹ nhàng gật đầu. “Người nhà họ Lưu cũng được, con thích anh ta sao?” “Không có ghét.....” Mạnh Uyên Lôi dừng một chút, rồi lại mở miệng. “Anh ấy vừa cầu hôn con.” “Cầu hôn?” Không nghĩ tới hành động lại nhanh như vậy, Mạnh Chí Đức nhíu mày. “Con đồng ý rồi sao?” Mạnh Uyên Lôi không trả lời, chỉ là cười cười. “Có thể sẽ gả đi! Con gái lớn rồi đều vậy cả.” Nhưng mà con thích người ta sao? Mạnh Chí Đức rất muốn hỏi, mà ông biết rõ con gái mình sẽ lại trả lời cho qua loa. Không chán ghét, đó cũng không phải là yêu thích? Nhìn con gái nhợt nhạt cười, ông chỉ có thể ở trong lòng thở dài, “Lôi Lôi, nếu con không muốn lập gia đình cũng không sao, ba cũng không phải không nuôi nổi con.” “Ba.....” Không dự đoán được ba cô sẽ nói như vậy, Mạnh Uyên Lôi ngăn ra. “Con không cần miễn cưỡng chính mình.” Mạnh Chí Đức vỗ vỗ bả vai cô. Hành động dịu dàng của ba làm cho cô hoảng hốt, Mạnh Uyên Lôi cúi hạ mắt, không nói lời nào. “Nguyên lai hai người ở đây nha!” Mạnh Nhược Kiều đột nhiên xuất hiện, nhận thấy được bầu không khí kì quái ở trong phòng, cô oang oang hỏi: “Hai người làm sao vậy?” “Không có gì.” Mạnh Chí Đức nhìn cô con gái nhỏ mỉm cười “Con cùng Lôi Lôi nói chuyện, ba có việc ra ngoài.” Hòa ái xoa đầu con gái, ông đi ra khỏi phòng tập đàn. Nhìn ba rời đi, Mạnh Nhược Kiều đi về phía chị gái mình “Chị hôm nay lại hẹn hò nha? Lại đi cùng anh Lưu sao?” “Ừ!” Mạnh Uyên Lôi gật đầu. “Chị thích anh ta?” Mạnh Nhược Kiều truy hỏi. Nhìn em gái, Mạnh Uyên Lôi không khỏi cảm thấy buồn cười, như thế nào mỗi người đều đối với chuyện riêng của cô đều vô cùng hứng thú quan tâm? “Không chán ghét.” Cô lặp lại câu trả lời lúc này. “À?” Mạnh Nhược Kiều nhíu mày. “Thích là thích, không thích sẽ không thích, cái gì mà không chán ghét? Đây là đáp án gì?” “Vậy cho là thích đi!” Mạnh Uyên Lôi giả tạo đáp lời. Mạnh Nhược Kiều lại ngạc nhiên “Thích? Còn cậu.....” Cô che lại miệng chính mình, một đôi mắt to tròn nhìn vào Mạnh Uyên Lôi. Nghe nhắc đến hắn, ngực khẽ chấn động, Mạnh Uyên Lôi cúi đầu. “Chị không lâu nữa sẽ kết hôn!” “Hả? Kết hôn ư?” Mạnh Nhược Kiều mày nhíu lên. “Gả cho cái anh họ Lưu kia ư? Còn, còn cậu phải làm sao bây giờ? Chị không cần cậu nữa sao?” “Chị với hắn không có quan hệ gì, thật sự, là hắn không cần chị, không phải chị không cần hắn.” Người kia cho tới bây giờ chưa từng có yêu cô. “Không phải như vậy!” Trời! Cô thực sự bị hai người này làm cho tức chết! Mạnh Nhược Kiều theo túi xách lấy ra máy ghi âm “Vật này đưa cho chị.” Cô đem máy ghi âm đặt vào tay Mạnh Uyên Lôi. “Đây là.....” Mạnh Uyên Lôi nghi hoặc nhìn trên tay máy ghi âm. Mạnh Nhược Kiều vội giải thích “Dù sao chị nghe sẽ biết.” Cô đem tay phone máy ghi âm nhét vào trong tai Mạnh Uyên Lôi, sau đó ấn mở công tắc, xoay người chạy đi mất. “Kiều.....” Mạnh Uyên Lôi muốn mở miệng, lại vừa nghe đến máy ghi âm vang lên thanh âm, cô lập tức giật mình nhận ra, rốt cuộc nói cũng không nên lời. Vì sao..... Cô kích động che lại miệng mình, nước mắt nhanh chóng trào ra. \* \* \* Nghe nói gần đây Mạnh Uyên Lôi hay đi cùng tên họ Lưu hẹn hò, ngẫu nhiên nhìn đến trên mặt báo, là nhìn ra bọn phóng viên chụp rất nhiều hình ảnh của hai người họ đi cùng với nhau. Xem ra cô sống rất vui vẻ, người đàn ông kia cũng rất khá, chắc hẳn sẽ mang đến cho cô hạnh phúc đi? Như vậy cũng tốt..... Nghiêm Quân Dịch theo thói quen chớp lấy lon bia, trên tay hắn là một tá bia vừa mới mua về, mặt mày ù ì đi vào trong sân, liền nhìn thấy trong nhà mình có ánh đèn. Hắn mở cửa. “Kiều Kiều, con đến à.....” Hắn đột nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt mình. “Cô.....” “Đã lâu không gặp.” Mạnh Uyên Lôi nhìn anh nở nụ cười, cô cười rất tươi, thản sắc tự nhiên, chính là đầu các ngón tay không tự giác siết chặt với nhau. “Cô.....” Nghiêm Quân Dịch lấy lại bình tĩnh, nhìn lướt qua cô. Khí sắc của cô có vẻ tốt hơn nhiều, sắc mặt hồng nhuận, thân mình cũng không giống trước kia gầy yếu. Xem ra cô gần đây sống rất tốt, không giống như trước đây..... Hắn cụp mắt, ngữ khí lãnh đạm “Cô như thế nào ở trong này? Vào bằng cách nào?” “Kiều Kiều mở cửa để cho tôi vào, nó cùng Sĩ Hách đi tản bộ.” Mạnh Uyên Lôi nhỏ nhẹ trả lời, thấy hắn đi đến phòng bếp, cô cũng đi sát theo hắn ở phía sau. “Cô tới đây làm gì?” Hắn đặt đồng hồ trên tay xuống, không hiểu cô sao lại đến đây, cô hẳn là không nghĩ muốn gặp lại hắn mới đúng. Cô không phải đang hẹn hò với tên họ Lưu kia sao? “Tôi đến đưa thiệp mời.” Cô lấy từ trong túi xách một tấm thiệp cưới màu đỏ đưa cho hắn. “Tôi sẽ kết hôn.” Cô ấy sẽ kết hôn..... Nghiêm Quân Dịch nắm chặt tay, xoay người đối mặt cô, đưa tay tiếp nhận thiệp cưới, khuôn mặt anh tuấn tỏ vẻ cười. “Chúc mừng! Tôi sẽ gửi tiền mừng cho Kiều Kiều đưa đến.” “Anh không tự mình đến tham dự sao?”



Nâng lên cằm, cô dõi theo mọi biểu tình của hắn. “Hôn lễ này, tôi thực hy vọng anh sẽ đến dự!” Ánh mắt cô trong trẻo, Nghiêm Quân Dịch cơ hồ rất vất vả nhìn vào mắt cô. “Tôi chỉ sợ không có thời gian đến dự, thật có lỗi.” “Phải không? Được rồi, sẽ không miễn cưỡng.” Mạnh Uyển Lôi cười cười. “Nếu đã không có việc gì nữa, tôi phải đi rồi.” Cô nhìn hắn nhẹ nhàng gật đầu, xoay người đi ra phòng bếp. Nghiêm Quân Dịch thiếu chút nữa nghĩ muốn giữ tay cô lại. Hắn nhắm mắt, đè nén cảm xúc muốn chạm vào cô. Ai ngờ cô quay trở lại. “Anh không tiễn tôi về sao?” Cô nhìn ra hắn đang không được bình tĩnh cho lắm, nhưng lại không nói cái gì. Nghiêm Quân Dịch hoảng hốt, mím môi, đi ra phòng bếp, đi ở phía sau cô. Cô lại đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía đặt đàn dương cầm, rồi cô nhìn hắn. “Tôi vốn nghĩ muốn nhờ anh đánh đàn cho tiệc cưới của mình.” Ngực khí của cô tò vò về nỗi tiếc. Lòng hắn vì lời nói của cô mà đau đớn, cánh môi lại gượng cười. “So với tôi thì người khác đàn còn tốt hơn nhiều mà, cô có thể tìm được một người khác.” “Đối với tôi anh là người đánh đàn hay hơn bất kì ai khác.” Mạnh Uyển Lôi đi đến bên đàn dương, mở ra nắp đậy, quay đầu nhìn hắn. “Bù lại cho tôi, anh có thể đánh đàn cho tôi nghe được không?” “Cô.....” Thái độ của cô vô cùn tự nhiên, vẻ mặt tươi cười gượng gạo so với trước đây rất giống nhau, nhìn hắn, tựa như xem như bạn bè mà thôi. Nghiêm Quân Dịch hơi nhíu mày, nói không nên lời trong lòng cảm giác là gì, tình yêu say đắm trong mắt cô đâu rồi, đối diện với hắn thật sự rất bình thản. Bị hụt hẫng, trong lòng hắn đau quá, như mất mát thứ gì đó quá to lớn nhưng hắn nhìn xuống nỗi chua xót trong lòng, nhìn cô nở nụ cười. Như vậy cũng tốt, ít nhất, cô sẽ không lại ngốc ngếch đi thương hắn. Hắn đi về phía trước, ngồi vào ghế “Bài hát dành cho hôn lễ, đúng không?” Mười ngón tay đặt trên phím đàn, hắn chuẩn bị đàn. “Không, tôi muốn nghe bài hát đó.” Cô không nói rõ ra, nhưng cô biết hắn nhất định sẽ biết. Nghiêm Quân Dịch gạt mình, mười ngón tay chết lặng trên phím đàn. “Tôi chỉ muốn nghe bài đó.” Cô đứng ở phía sau hắn, ngực khí kiên quyết. Hắn nhắm mắt, một hồi lâu sau, vẫn là thỏa mãn hy vọng của cô, đầu ngón tay lướt qua phím đàn. Say you love me ( Nói rằng anh yêu em ) You know that it could be nice ( Anh cũng biết điều đó thật tuyệt vời ) If you’d only ( Nếu anh có thể ) Say you love me ( Nói rằng anh yêu em ) Don’t treat me like i was ice ( Đừng đối xử với em như một tảng băng lạnh giá ) Please love me ( Làm ơn hãy yêu em ) I’ll be yours and you’ll be mine ( Em sẽ là của anh và anh sẽ là của em ) If you’d only say you love me baby ( Và nếu anh nói rằng chỉ yêu mình em ) Things would really work out fine ( Mọi thứ sẽ trở nên thật tươi đẹp ) Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, thân thể mềm mại ảm áp từ phía sau ôm chầm lấy hắn, ẩm ướt nước mắt rơi trên vai hắn. “Cô.....” “Em yêu anh!” Cô đột nhiên ở bên tai hắn thốt lên “Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh.....” Cô càng không ngừng lặp lại, khóc nghẹn lên mà thổ lộ cô rất yêu hắn. Nghiêm Quân Dịch nhắm mắt lại, từ lúc cô mở miệng đòi nghe hắn đàn bài hát này, hắn đã biết, cô bé ngốc này ngay cả hắn cũng muốn lừa gạt. “Vì sao.....” Hắn không thích hợp với cô, hắn căn bản không xứng đáng có được tình yêu của cô. Mạnh Uyển Lôi ôm chặt lấy cô, cô bỏ đi kiêu ngạo, buông ra tự tôn, thậm chí nói cho hắn nghe “Em yêu anh.....” Nghe được bài hát trong máy ghi âm, cô vô pháp không chế tình cảm của chính mình. Cô nghe được tiếng đàn của anh, tình yêu lại trôi chảy nồng nàn hơn bao giờ hết, giống như anh đưa cả trái tim mình vào trong từng điệu nhạc để thổ lộ với cô, là cô cảm nhận được, hắn không phải vô tình với cô. Cô khóc, rồi cuộc không thể đè nén cảm xúc của mình. Cô căn bản quên không được hắn, yêu hắn lâu như vậy, sao có thể nói quên liền quên? Cho dù hắn thương cô, lại làm cho cô khổ sở, nhưng cô vẫn cam tâm mà thương hắn. “Anh không đáng.....” Cô lắc đầu, không muốn nghe. “Em yêu anh.....” Cô chính là rất thương hắn nha! Cho dù có đáng giá hay không, cô mặc kệ, chỉ cần cô thương hắn thôi! Cô không nghĩ sẽ lại giữ lấy lòng kiêu ngạo, cái gì là tự tôn, cô lúc nào cũng thương hắn, cho dù hắn không cần tình yêu của cô, cô như vậy một mực mà thương hắn. “Đứa ngốc, cô bé ngốc.....” Nhìn xuống nước mắt, hắn đau lòng vì cô. Mà cô cái gì cũng không để ý đến, thậm chí ôm chặt lấy hắn “Em yêu anh, rất là yêu rất yêu.” Nghiêm Quân Dịch mở mắt ra, xoay người ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt “Đứa ngốc, em đúng là ngu ngốc?” Hắn có cái gì đáng giá để cho cô yêu mến? Hắn đối xử với cô căn bản là không tốt! “Đứa ngốc.” Ngón cái lau đi nước mắt trên mặt cô, vẻ mặt hắn lộ rõ vẻ đau lòng. Sự dịu dàng của hắn làm cho cho nước mắt cô tiếp tục tuôn rơi, không ngừng nức nở. “Như thế nào vẫn khóc?” Cô ôm lấy mặt hắn, đôi mắt sưng đỏ, thật chăm chú nhìn hắn. “Em yêu anh, cho dù anh không thương em cũng không sao cả, em.....” Hắn đột nhiên hôn chầm lấy cô, một nụ hôn mãnh liệt thật sâu sắc mà gần gũi. “Đứa ngốc!” Hắn mắng cô, mắng cô quá ngốc ngếch, nhưng môi lại như thể nào cuồng nhiệt hôn, đem cô gắt gao ôm siết vào trong lòng, đứa ngốc này, dạy hắn như thế nào buông tay? “Anh yêu em” Hắn chỉ có thể ở bên tai cô, nói ra những lời mà cô muốn nghe nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

“Thái độ của anh với ba em vẫn không thay đổi.” Đứng ở trước cửa, Mạnh Uyển Lôi tức giận nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nghiêm Quân Dịch khuôn mặt anh tuấn, lãnh đạm, không nói lời nào.

Mạnh Uyển Lôi vẻ mặt bất đắc dĩ “Dịch, anh khi nào mới không như vậy nữa! Ba cũng đã tha thứ cho anh, lại không cùng với anh so đo chuyện trước kia!”

“Thật không?” Nghiêm Quân Dịch cười lạnh “Không nghĩ đến chuyện cũ ông ấy thái độ không như vậy?” Ông Mạnh nhìn đến hắn căn bản xem như kẻ thù không khác.

“Ai bảo thái độ của anh đối với ông ấy cũng rất kém.” Mạnh Uyển Lôi trừng anh.

Ba cô đối với chuyện cô ở cùng với Nghiêm Quân Dịch chưa hề lên tiếng, thái độ vô cùng bình tĩnh nằm ngoài dự kiến của cô, cô còn nghĩ rằng ông sẽ kiên quyết phản đối đến cùng, không ngờ một câu ông cũng chưa nói, chính là mỗi lần nhìn đến Nghiêm Quân Dịch sắc mặt liền trầm đi xuống, mà Nghiêm Quân Dịch cũng như vậy, hoàn toàn xem ba cô vờ như không thấy.

Ái chà! Hắn rõ ràng là phối hợp đồng dạng thái độ hành xử giống ba cô. Cô ở giữa hai người đàn ông quan trọng cũng rất là khó xử, Mạnh Uyển Lôi vừa bực mình vừa buồn cười. “Dịch, ông ấy cũng là ba vợ của anh mà.” Cô đã lấy anh, hiện tại đã là vợ của anh. “Anh đối xử với ba tốt một chút nhé!” Nào có con rể mang sắc mặt như vậy xem ba vợ?

“Ba vợ?” Nghiêm Quân Dịch cười nhạt. “Ông ấy nên gọi anh một tiếng em vợ đi?”

“Dì cũng không có kết hôn với ba!”

“Chị ấy cũng đã sinh cho ông ấy một đứa con gái.”

“Nghiêm Quân Dịch!” Mạnh Uyển Lôi tức giận.

Mà hắn chỉ là nhìn cô một hồi rồi hừ lạnh.

“Anh.....” A! Cô đột nhiên ôm bụng.

“Làm sao vậy?” Nghiêm Quân Dịch lập tức khấn trương ôm lấy cô, bàn tay to vuốt ve phía bụng. “Bụng còn đau không?”

Mạnh Uyển Lôi lườm hắn một cái. “Còn không phải do anh làm cho em tức giận.” Cô đã mang thai được năm tháng, là một đứa bé trai.

“Được rồi, anh sẽ cố gắng thêm nữa.” Nghiêm Quân Dịch lời nói ra thực miễn cưỡng.

“Còn gì nữa?” Mạnh Uyển Lôi còn chưa có vừa lòng.

“À, anh sẽ gọi ông một tiếng ba vợ.” Hai chữ cuối cùng nói đến có vẻ như là đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thế này mới ngoan.” Mạnh Uyển Lôi vừa lòng vỗ nhẹ lên mặt Nghiêm Quân Dịch, anh khẽ hừ mũi. “Đừng như vậy mà!” Cô dịu dàng ôm lấy anh, kéo mặt anh xuống, trấn an lòng anh rồi khẽ hôn nhẹ anh một cái. “Em yêu anh.”

Mỗi ngày, cô đều có nhiều hơn vài lần bộc lộ tình yêu với anh.

Đối với cô không có cách nào kháng cự, Nghiêm Quân Dịch mềm lòng, mãnh liệt hôn cô thật nồng nàn.

“Anh yêu em.”

“Anh yêu em.”

Say you love me.....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Cô Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).